

Genç Birikim'den...

Değerli Okuyucularımız,

Alemlerin rabbi Allah'a sonsuz hamd olsun, lütfettiği nimetler için, sizlerle bir kez daha buluşma imkânı verdiği için. Sizleri selamların en güzeli olan Allah'ın selamıyla selamlıyoruz, Rasulüne ve âline-ashabına salat ve selam ediyoruz.

Bayramınızı en içten dileklerimizle kutlar, İslam âlemine ve hatta tüm dünyaya hayırlar getirmesini, ümmetin zilletten, işgal ve dağınıklıktan kurtulmasını, dirlik ve birlik içerisinde olmasını dileriz.

Geçen ay bu sayfadan Mısır cuntasının, uluslararası yordakçılarının ve sahtekâr demokrasi havarilerinin hâl ve tutumlarına öfkelenmiş, helvadan heykellerine sahip çıkmalarını haykırmış ve İslam coğrafyasında akan kan için feryad etmiştik.

Maalesef değişen bir şey yok, Sevgili Okuyucularımız,

Durum şark cephesinde aynı, garp cephesinde de tabi. Doğuda korku, savaş, işgal... Kısaca kan ve gözyaşı hayata hâkim olmaya devam ediyor ve tabi batıda eğlence, şatafat ama alttan alta bir bitmişlik, tükenmişlik. Demek ki neymiş? Zalimler döktükleri kanda boğuluyorlar, zulüm ve hileyle elde ettikleri de boğazlarına tıkanıyor.

Kadir gecesini yaşadık, Bayram geldi elbette onun da gereğini yerine getirmek gerek; hamd edeceğiz, eş-dost-akrabaları ziyaret edeceğiz, hastane-hapishane-bakımevi-yetimhane ve mezarlık ziyaretleri yapacak, yaşlı ve yetimler başta olmak üzere modernitenin yok saydığı kesimleri

-en azından bayramda da olsa- hatırlayacağız. Ama alış-veriş merkezlerinde zaman öldürmek, misafirden yorulmak, kalabalıktan sıkılmak, öç almak, evde televizyon başında uyuklamak yok.

Kapitalist modernite insanları tek tek odalarında yakalamak veya kendi mekânlarına misafir etmek ister. Siz evinizde yalnız iken misafiriniz olmak veya siz hep onda misafir olarsınız ister. Uyanık olmamız lazım, çok uyuduk, çok uyduk moderniteye, özümüzü kaybediyor, benliğimizden uzaklaşıyoruz, dikkat etmeli.

Sevgili Gençler,

Bu yaz tatilini çok iyi değerlendirmeli, en az bir kez hatim yapmalı, ibadet ve okumalarımızı ihmal etmemeliyiz. İlerleyen yaşlarda iş-evlilik derken bir de bakarsınız ki aylar yıllar çabucak geçivermiş ve siz hâlâ "yapacağım, edeceğim" diyorsunuz. Bir kaç hadis-i şerifte dile getirildiği üzere insan vaktinin ve gençliğinin kıymetini bilmiyor, maalesef. Bizim geçen her bir dakikanın hesabının sorulacağı bilinci içerisinde davranmamız, belli bir plan-program ve disiplin içerisinde kendimizi yetiştirmek, davet yapmak ve hedeflerimize ulaşmak için gece gündüz çalışmak zorundayız. Aksi halde kendini yele vermiş yaprak misali ne yöne gideceği belli olmayan bir insan olur, şeytanın elinde ve emrinde kalır ve kendimizi tanıyamaz hale geliriz ki -Allah muhafaza-bunun hesabını veremeyiz. Onun için nerede, ne zaman, ne yapacağımızı düşünelim, belirleyelim, bilelim.

Tekrar bayramınızı tebrik eder, hayırlar getirmesini diler, sizin için hazırladığımız dergimizi beğenerek okumanızı ve okutmanızı temenni ederiz.

Yıl: 16 Sayı: 171

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
13.08.2013

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sıhhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Roja'ya'da PKK / PYD Darbesi ve Türkiye

Ali KAÇAR

8

Gezi Parkı ve Adeviyye Tahlili

Süleyman ARSLANTAŞ

12

Cibril Hadîsinden Öğrendiklerimiz - II

Muhammed İMAMOĞLU

18

Taksim'den Tahrir'e "Küresel Kuşatma" Konulu Panel Ankara'da Yapıldı

Müslümanlarla Dayanışma Platformu

21

Mısır'da Darbe Süreci ve Bölgeye Etkileri - I

Ali KAÇAR

28

Müslümanlarla Dayanışma Platformu'ndan Basın Açıklaması

Genç Birikim

29

Filistinliler, Sahte Barış Görüşmelerine Karşı

Stephen LENDMAN / Çev: İsmail CEYLAN

31

Konferans: "Ümmetini Arayan Peygamber"

M. Beşir ERYARSOY

36

Konferans: "Ahde Vefa ve Sorumluluğumuz"

Ali KAÇAR

40

Değişim ve Yasası

Tahsin ABDULGAFFAR

44

Neden Olmasın ki?

Fatih PALA

46

Nasıl Bir İmtihan İstersiniz?

Cefai DEMİREL

50

Devletin İsteddiği İslam'dan İslam'ın İsteddiği Devlete

Mustafa GÜLDAGI

53

Tam Olmak mı? Yarım Kalmak mı?

Ayşegül İNANLI

54

Amerika'da İslam

Abdussamed ÖZKAN

56

Misal Gösterilecek Bir Hatırat

Bilal SÜRGEÇ

58

Allah-u Ekber

Bekir TOK

62

Sevgi - Buğz Dengesi

Nuray BİLGİLİ

64

Neyleyim?

Ömer Ali TORTUM

Rojava'da PKK / PYD Darbesi ve Türkiye

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye, sıfır sorun politikası ile yakın ve uzak komşu ülkelerle iyi ilişkiler geliştirmiş, birçok ülke ile vizeleri kaldırmış ve Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Anlaşmaları imzalamıştır. Bu İşbirliği sayesinde komşu ülkelerle yılda birkaç kez ortak Bakanlar Kurulu toplantıları yapılmış, her toplantıdan sonra da çeşitli alanlarda birçok anlaşmalar imzalanmış ve karşılıklı ticaret eskiye oranla katlanarak artmıştır. Bu gelişmeler, Türkiye açısından bölgesel güç olma hedefi için yeterli olmasa da, bölge ülke halkları nezdinde itibarı bir hayli yükselmiştir. Bu nedenle hem içeride, hem dışarıda Neo-Osmanlı yakıştırmaları yapılmış, bu, Türkiye yöneticilerinin de hoşuna gitmiştir. Ancak bu durum, hem bölge, hem de uluslararası küresel güçler tarafından çok da hoş karşılanmamıştır. Bu ve benzeri başka nedenlerle, bu durum çok uzun sürmemiş ve özellikle de Ortadoğu halk ayaklanmaları ile birlikte işler tersine dönmeye başlamıştır. Nitekim Irak'la ilişkiler bozulmuş, İran'la problemler yaşanmaya başlanmış ve Suriye ile neredeyse savaş haline gelinmiştir. Şimdilerde ise aynı durum Mısır'la yaşanmaya başlanmıştır. Mısır'da, ABD ve Siyonist İsrail destekli askeri cunta tarafından darbe yapılınca, Türkiye, haklı ve ilkeli bir duruşla darbeye karşı sert bir tavır takınmış ve halkın iradesiyle seçilen Cumhurbaşkanı Mursi'nin arkasında durmuştur. Başka hiçbir ülke ve devlette görülmeyen bu ilkeli duruş, darbe yönetimi ile problemler yaşanmaya neden olmuş ve ikili ilişkileri de neredeyse koparma aşamasına getirmiştir.

Türkiye, aynı nedenlerle Suriye Nusayri-Baas rejimi ile de ikili ilişkilerde sıkıntılar yaşamıştır. Suriye'de 15 Mart'ta başlayan halk ayaklanması, Türkiye'nin Suriye ile tavsiye ve tedbire yönelik

yaptığı ikili görüşmelere rağmen rejim tarafından baskıyla, zorla ve sivil halka yönelik gerçekleştirilen kısımla bastırılmaya çalışılmıştır. Özellikle de 25 Mayıs 2012 tarihinde Hule Katliamı¹ bardağı taşıran son damla olmuştur. Türkiye, bu katliam ile birlikte, Suriye'ye nota vererek tüm diplomatik ilişkilerini askıya aldığını ve Suriyeli diplomatların sınır dışı edileceğini duyurmuştur. Türkiye'nin bu tavrı ve Suriye muhalefetiyle ilişkileri, Esad rejimini de, Türkiye'ye misillime yaparak PKK'yı yeniden desteklemeye yöneltmiştir. Esad rejimi bununla da yetinmemiş PKK'nın uzantısı PYD (Demokratik Birliği Partisi)'ye, 19 Temmuz 2012'den itibaren Kuzey Suriye'de, Kürtlerin yoğun yaşadığı bazı bölgelerin yönetimini bırakmıştır. Bu arada Türkiye'de başlayan çözüm süreci nedeniyle Kuzey Irak'a geçmesi gereken PKK'lılar da, Kuzey Irak yerine Kuzey Suriye'ye geçerek PYD'ye katılmışlardır. 2000-2500 civarında hatta daha fazla olduğu söylenen bu PKK'lılar, silah kullanmada ve gerilla faaliyetlerinde de uzman konumda olmaları, PKK'nın Kuzey Suriye'ye verdiği önemi göstermektedir. Ayrıca KCK'daki son yönetim değişikliği ile KCK Yürütme Konseyi'nin başına getirilen ve sertlik yanlısı olarak bilinen Cemil Bayık da bu bölgeye giderek PYD'yi yeniden organize etmiştir. Bu organize çerçevesinde, PYD'nin silahlı kanadı YPG'nin yönetim kadrolarında bazı değişiklikler yaparak, üst düzey görevlendirmeler yapmıştır.

PKK'DA YÖNETİM DEĞİŞİKLİĞİ

30 Haziran-5 Temmuz tarihleri arasında Kandil'de yapılan 9. Kongre-Gel Genel Kongresin-

1 25 Mayıs 2012'de Humus'un Hula kasabasında 49'u çocuk, 34'ü kadın olmak üzere toplam 109 masum sivil katledilmiştir.

de PKK ya da PKK'ı da kapsayan KCK'nın (Kürdistan Topluluklar Birliği-Koma Civakên Kurdistan) üst yönetimi değişmiştir. Bu kongreye Kürdistan'ın dört parçası (İran, Irak, Suriye ve Türkiye'den) ile yurt dışından 162 delegenin katıldığı Genel Kurul'da KCK sistemi yeniden ele alınarak KCK Genel Başkanlığı, Genel Başkanlık Konseyi ile Eşbaşkanlık'tan oluşan yeni organların oluşumuna gidilmiştir. 9. Genel Kurul'da Abdullah Öcalan oybirliğiyle yeniden KCK Genel Başkanlığı'na seçilmiştir. KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığına Cemil Bayık ve Besê Hozat (Tunceli'li olup asıl ismi Hülya Oran), seçilirken, iki kadın ve iki erkekten oluşan toplam dört yardımcı da seçimlerle belirlenmiştir. Ayrıca KONGRA GEL Eşbaşkanlığına ise Hacer Zagros ile Remzi Kartal seçilmiştir.

Cemil Bayık ile Bese Hozat'ın Eşbaşkanı olduğu KCK Yürütme Konseyi 35 kişiden oluşmaktadır. Son Kongreye yeni oluşturulan Genel Başkanlık Konseyi'nin ise 6 kişilik kadrosu bulunmaktadır. Bu 6 kişilik kadro Abdullah Öcalan'ın yardımcıları olarak onu temsil görevi yapacaklardır. Genel Başkanlık Konseyi, yetki olarak KCK Yürütme Konseyi'nin üzerinde bulunmaktadır. Abdullah Öcalan'ı temsil edecek 6 yardımcısı, yani "Genel Başkanlık Konseyi" üyeleri, KCK'nın iki Eşbaşkanı, Cemil Bayık ve Bese Hozat, ayrıca Murat Karayılan, Mustafa Karasu, Sozdar Avesta ve Elif Pazarçık'dan oluşmaktadır.

KCK; PKK'ı, BDP'yi, PYD'yi (Irak'ta Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi-PÇDK, İran'da Kürdistan Özgür Hayat Partisi-PJAK da dâhil olmak üzere) ve diğer bütün organizasyonları içine alan konfederal bir devlet yapılanmasının adıdır. Kısa-

cası KCK, Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de örgütleri de kapsayan "Büyük Birleşik Kürdistan"ın hemen bütün organlarını kapsayacak tarzda tasarlanmış paralel bir devlet organizasyonudur. KCK Yürütme Konseyi, yürütme erkini yani hükümeti, Yürütme Konseyi Başkanı da icranın sorumlusu, yani başbakanı temsil etmektedir. Yürütme Konseyi Başkanı, PKK ve diğer bütün silahlı gruplara, alandaki diğer örgütlenmelere hükmeden yapının başında bulunmaktadır.

Dolayısıyla PYD, KCK sistemi içerisinde yer almaktadır. PKK ile PYD aynı ideolojik merkezden beslenmekte olup ikisinin de lideri Öcalan'dır. Rojava Kürdistan bölgesi, Halk Savunma Birlikleri (YPG) ve yöneticileri Cemil Bayık'ın başında bulunduğu KCK Başkanlık Konseyi'ne bağlıdır. Bu nedenle PKK'nın en üst kadroları ve önemli birimleri şu anda Rojava'da faaliyet göstermektedir. Türkiye'de başlayan çözüm süreci ile birlikte Kuzey Irak'a çekilmesi gereken PKK'lılar, Kuzey Irak'a gitmeyerek Kuzey Suriye'ye geçmişlerdir. Son zamanlarda sadece militanlar değil aynı zamanda PKK'nın üst kadrosundan da bazı yöneticiler gitmiştir. Nitekim giden üst yöneticilerden birisi Cemil Bayık diğeri ise Bahoz Erdal-Fehman Hüseyin'dir. "Rojava'nın Kürtçe anlamı 'Batı' demektir. Bu nedenle Kuzey Suriye'de Kürtlerin yaşadığı bölgeye de Batı Kürdistan denmektedir.

Çözüm sürecinin ilerlediğinin iddia edildiği bir dönemde PKK, daha doğru deyimle KCK'daki yönetim değişikliği, haklı olarak akla birtakım sorular getirmiştir. Çünkü bu yönetim değişikliğiyle paralel bir devlet modeli öngörülmektedir. Bir taraftan barıştan, silahların bırakılmasından söz edi-

lirken, diğer taraftan da bir devlet modeli öngörülecek tarzda bir yönetim değişikliğine gidilmesi, iyi niyetle açıklanması mümkün değildir. Evet, 6-7 aydır kan akıyor, bir rahatlama var, ama bu, nereye kadar? Çünkü PKK/KCK, bu süreçte zaaf- larını gidermiş, eksikliklerini tamamlamış ve kad- rolarını yenileyerek daha da güçlendiği izlenimini vermektedir. Sanki bu değişiklikle, toplumda, yeni ve uzun süreli bir savaşa hazırlanılıyormuş gibi bir algı oluşturulmuştur. PKK/KCK, yarın ben bu çö- züm sürecinden vazgeçtim derse, hiç kimse şaşır- masın. Bu, PKK/KCK'nın yapısına gayet uygundur. İşte o zaman asıl savaş başlayacak ve korkarım ki çok kan dökülecektir. Şimdilerde maskeli, yüzleri kapalı PKK'lıların bazı şehirlerde yöre halkının bile tepkisini çekecek tarzda PYD lehinde eylem yap- maları, yol kesmeleri hayra hiç de alâmet değildir.

Bu nedenle Hükümetin elini çabuk tutması ge- rekmemektedir. Çözüm sürecine bakmadan Kürtlere verilmesi gereken her hak bir an önce, zaman ge- çirilmeden verilmelidir. Ayrıca verilen bu hakların PKK/KCK'nın bir kazanımı gibi bir algının oluşma- sına da mutlaka engel olunmalıdır. Az az ya da geciktirilerek verilen haklar, hem Kürtleri tatmin etmeyecek, hem de sanki PKK/KCK'nın zoruyla verilmiş gibi bir algının oluşmasına neden ola- caktır. Her iki halde de bu durum, en çok PKK/ KCK'nın işine gelecektir. Kısacası zaman geçiril- meden Türklerin sahip olduğu her hak, Kürtler başta olmak üzere diğer bütün kavimlere, eksiksiz verilmelidir. Ancak bu takdirde PKK/KCK'nın oluş- turmaya çalıştığı devlet modeli ve hazırladığı sinsi ve fırsatçı planları boşa çıkarılabilir.

PYD, PKK (KCK)'NIN SİLAHLI UZANTISIDIR

Türkiye ile Suriye arasında özellikle de Beşşar Esad döneminde ilişkiler müspet anlamda gelişince Abdullah Öcalan'dan sonra PKK'nın kalan militan- ları da Suriye'den ayrılmak zorunda kalmışlardır. Bunun üzerine PKK da, Suriye'deki varlığını devam ettirebilmek için Suriye Kürtlerinden oluşmak üze- re 2003 yılında PYD (Kürdistan Demokratik Birliği Partisi-Partiya Yekitiya Demokrat)'yi kurmuştur. Zaten PKK içerisinde sayı ve etkinlik bakımından bir hayli Suriyeli Kürt militan bulunmaktadır. Hat- ta PKK'da bulunan yabancıların başını Suriyeliler çekmektedir. Suriye'de yaşayan ve zor şartlarda hayatlarını sürdüren 'kimliksiz' olarak tabir edilen Kürtler, PKK, dolayısıyla da PYD için daima önem- li bir kaynak teşkil etmiştir. Örgütün önemli bazı stratejik mevkileri halen Suriyeli militanların elin- de bulunmaktadır. Türkiye'de şehir eylemleri ya- pan ve kendilerine Kürdistan Özgürlük Şahinleri (TAK) adını veren grubun elebaşı da Suriye uyruk- lu Bahoz Erdal idi. Bahoz Erdal'ın arkadaşları da,

grubun üst kademelerinde görev almışlardır. Erdal aynı zamanda PKK'nın askerî kanadı olarak bilinen Halk Savunma Güçleri'nin (HPG) komutanlığını da yapmaktadır.² Bahoz Erdal (Fehman Hüseyin) şim- dilerde Suriye'de PYD'ye katıldığı söylenmektedir.

Suriye'de, 15 Mart 2011'de halk ayaklanma- sı başladığında Kürt partilerinden sadece Mişel Temo'nun başında bulunduğu Gelecek/Şepal Par- tisi, Esad rejimine karşı silahlı mücadele veren Suriye Ulusal Konseyi (SUK)'un içerisinde yer al- mıştır. Diğer Kürt Partileri ise, -PYD hariç- Ekim 2011'de, Suriye Kürt Ulusal Konseyi'ni kurmuş-lardır. Aslında bu partiler de Esad rejimine karşı gösteri, eylem yaparak karşı çıkmışlarsa da ancak SUK ile birlikte rejime karşı silahlı mücadelede fazla yer almamışlardır. PKK'nın Suriye'deki kolu PYD (Kürdistan Demokratik Birlik Partisi) ise Esad rejimini desteklemiştir. Hatta Esad rejimine karşı eylem yapan ya da silahlı mücadelede bulunanlara karşı sert tavır takınmıştır. Nitekim SUK'un içeri- sinde silahlı mücadele veren Şepal Partisi Genel Başkanı Mişel Temo ile Bedro aşiretinin lideri Ab- dullah Bedro'ya dönük gerçekleştirilen suikastta ise üç oğlu öldürülmüş, Abdullah Bedro ise ya- ralı bir şekilde kurtulmuştur.³ Sadece bu kadarla da yetinilmemiş, diğer Kürt partileri üzerinde de baskı oluşturulmuş, söz dinlemeyenlerin kimilerini dağa kaldırılmış, kimileri ise hapsedilmiştir.

Mesut Barzani, Erbil'de Suriye Kürt partilerini, aralarındaki ilişkilerini düzeltmek, birlikte hareket etmelerini sağlamak amacıyla zaman zaman bir araya getirmiştir. Suriye'de iki ayrı grup halinde faaliyet gösteren Kürt partileri (PYD'nin dâhil oldu- ğu Ulusal Koordinasyon Kurulu-UKK ile diğer par- tilerinin dâhil olduğu Kürt Ulusal Konseyi- KUK), 12 Temmuz 2012'de Erbil'de yaptıkları toplantının neticesinde Kürt Yüksek Konseyi (KYK)'yı kurmuş-lardır. Suriye Kürt bölgesinde, Kürtler adına tek yetkili kurum KYK olmasına rağmen PYD baskın ve silahlı gücünü kullanarak diğer Kürt partilerini bir oldu-bittiyle susturmaya çalışmıştır. Esad yöneti- minin merkezi, Şam, Halep, Humus gibi yerlerde muhaliflerin karşısında sıkışması üzerine Kuzey bölgelerinden çekilme kararı almıştır. Bir taktikten ibaret olan bu çekilmeden amaç ise; 1- Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bu bölgeleri Kürtlere, özel- likle de PYD'ye teslim ederek Türkiye'yi, PYD/PKK ile karşı karşıya getirmek, 2- Kuzey bölgesindeki gücünü de merkezi yerlerdeki gücüyle birleştirir- rek ÖSO ve diğer muhaliflere karşı daha güçlü

2 <http://www.diyannet.com/haber/hn-32077.html>

3 Daha geniş Bilgi için, <http://www.gencbirikim.net/baas-partisinden-pydpkya-suriye-kurtleri/>

bir şekilde savaşmak, 3- PYD'nin, kendisine olan desteğini devam ettirmek. Nitekim Esad, bu taktiğinde başarılı da olmuştur. Askeri gücünü çektiği ya da etkin olarak bulunmadığı Kuzey Suriye'deki Afrin, Kobani, Kamışlı gibi şehirler ile Cindires, Amude ve Tirbespi gibi kasabaların yönetimini Suriye'deki PYD'ye bırakarak, hem kendisine karşı olan Kürtlerle PYD'yi karşı karşıya getirmiş, hem de PKK/PYD'nin burada Türkiye'ye karşı yeni bir mevzi kazanmasını sağlamıştır. Esad, sadece bu kentlerden çekilmekle kalmamış, aynı zamanda ağır silahlarını da PYD'ye bırakmıştır.

PKK/PYD, Esad güçlerinin kendisine teslim ettiği ilçe ve kasabalarda PKK bayrağı ve Abdullah Öcalan'ın posterlerini asarak, diğer Kürt Partilerini ve Yüksek Kürt Konseyi'ni hiçe saymıştır. PYD'nin bu tavrı, sadece diğer Kürt partileri ile Mesut Barzani'yi değil, aynı zamanda Baas rejimi ile mücadele eden başta ÖSO olmak üzere diğer muhalif grupları da tedirgin etmiştir. Bu nedenle zaman zaman sürtüşmeler meydana gelmiş ise de asıl kavga Kasım 2012 ayında meydana gelmiştir.

8 Kasım 2012'de PYD'nin silahlı kanadı YPG ile Özgür Suriye Ordusu güçleri arasında Resulayn'da (Serêkaniyê) başlayan çatışmalar, daha sonra Şanlıurfa'nın Suruç ilçesi sınırında bulunan Aynelarab (Kobani) kentine de sıçramıştır. Her iki taraftan da onlarca kişinin ölmesine neden olan bu çatışmalar, zaman zaman yapılan anlaşmalarla durmuşsa da bu, çok uzun sürmemiştir. Daha uzun süreli anlaşma ise, tek bir sesleri arasında 25 Kasım 2012'de imzalanmış ve sınırda bulunan yüksek bir binaya da Özgür Suriye Ordusu'nun bayrağı çekilerek sağlanmıştır.

Ancak daha sonraki aylarda da zaman zaman sürtüşmeler ve çatışmalar devam etmiştir. Temmuz 2013'e kadar çatışmaları durduracak asıl anlaşma 18 Şubat 2013'de imzalanmıştır. 11 maddeden oluşan anlaşmaya göre silahlı gruplar kenti terk edecek ve bütün güçlerin katılımıyla bir şehir yönetimi kurulacak. Fıratnews'te yer alan habere göre herkesin "Suriye, Suriyelilerindir" sloganıyla hareket etmesi gerektiği belirtilen anlaşma metninde imzalanan maddelerden bazıları şunlar:

- 1- Bütün silahlı gruplar kenti terk etmeli.
- 2- İki tarafın katılımıyla anlaşmanın gözlemciliğini yapacak bir komitenin kurulması.
- 3- Kentin sivil isimlerin yer alacağı bir meclis tarafından yönetilmesi.
- 4- Sınır kapısının meclis tarafından kontrol edilmesi.

5- Serêkaniyê girişinde YPG ve Suriye Özgür Ordusu'nun ortak kontrol noktalarını kurması.

6- İki tarafın basında polemige girmemesi ve karşıt açıklamalar yapmaması.⁴

PYD, ESAD REJİMİNİ RAHATLATMIŞTIR

Son aylarda İran ve Hizbullah'ın yoğun bir şekilde fiili olarak Baas rejiminin yanında yer alması Suriye diktatörlüğünün üstünlük kazanmasına neden olmuştur. Stratejik olarak çok önemli bir konuma sahip olan Kusayr şehri⁵, Hizbullah militanlarının ve İran'ın yardımıyla Baas diktatörlüğü tarafından yeniden ele geçirilmiştir. Buranın ele geçirilmiş olması Esad rejimini moralmen güçlendirmiştir. İran'ın ve Hizbullah'ın fiili, Rusya'nın silah ve lojistik yardımı, ABD ile Siyonist İsrail ve Batı'nın zımni desteği, Esad diktatörlüğünün, muhalifler nezdinde üstünlük sağlamasına neden olmuştur. Bu nedenle Esad rejimi, Kusayr'dan sonra diğer kentlere özellikle de Humus'a yönelmiştir. Bunca yardım ve desteğe rağmen zorlanan Baas diktatörlüğünün imdadına bu sefer de PKK/PYD yetişmiştir. PKK/PYD'nin Kuzey Bölgesindeki ÖSO denetiminde olan başta Rasulayn'e saldırması, muhaliflerin güçlerinin bir kısmının tekrar yeniden bu bölgeye kaydırılmasına neden olmuştur. PKK/PYD, 18 Şubat anlaşmasına ihanet ederek muhalifleri arkadan vurmuş, tam anlamıyla fırsatçılık yapmıştır. Muhalifler ağırlıklı olarak güçlerini Esad rejimiyle savaşmaya yönlendirdiklerinde, Kuzey'de çok az güç bulundurmakta idiler. Bunu fırsat bilen ve aynı zamanda Esad'a da zaman kazandırmak için PKK/PYD saldırıya geçerek başta Rasulayn olmak üzere bazı yerleri ele geçirmiştir. Bir de utanmadan hurdaya ayrılmış bir tankı, sanki Nusra Cephesinden ele geçirmişler gibi dünya kamuoyuna göstermişlerdir. PKK/PYD'nin bu şekilde saldırması elbette ki, Esad diktatörlüğünün işine yaramıştır. Nitekim Suriye Kürt Ulusal Mec-

4 Bütün maddeler için bkz; <http://www.habername.com/haber-pyd-ile-oso-baris-anlasmasi-imzaladi-85896.htm>

5 Kusayr şehri, stratejik olarak çok önemli bir konuma sahip Humus'a bağlı Lübnan sınırına 10 Km uzaklıkta 30 bin nüfuslu küçük bir ilçedir. Bir yılı aşkın bir süredir muhaliflerin elinde bulunmaktaydı. Kusayr'ın bağlı olduğu Humus, Suriye'nin her anlamda tam ortasında yer almaktadır. Ülkenin bütün enerji nakil hatları buradan geçiyor ve Humus, hem önemli sanayi tesislerini hem de ülkenin en önemli rafinerisini barındırmaktadır. Humus'da Sünni Müslümanlar, Alevi ve Hristiyanlar karışık bir şekilde yaşamaktadır. Şam-Tartus-Lazkiye, Şam-Hama-Halep-İdlib karayolu hattının ortasında yer alan Humus'u elinde tutan bir anlamda bütün Suriye'yi kontrol edebilecektir. Kusayr'ın muhalifler açısından önemi burada ortaya çıkıyor. Çünkü Suriye dışından muhalifler ve lojistik malzeme Lübnan ve devamında Kusayr'dan geçerek Humus'a ulaşmaktadır. Bu nedenle, Humus'un stratejik öneminin en can alıcı noktası Kusayr ilçesidir. Daha geniş bilgi için Ali Kaçar, Genç Birikim Dergisi, Haziran 2013, 169. Sayı,

lisi Amude Başkanı ve Suriye'nin en büyük Kürt partilerinden Yekiti'nin de yöneticisi olan Mervan Abdulhamit Hüseyin, özerklik projesinin ise Esad rejiminin ömrünü uzatmaya yönelik bir adım olduğunu vurgulamıştır. Hüseyin'e göre, Esad'e karşı düzenledikleri mitinglerin Kürt bölgesine yayılması ve Kürtlerin birlikte hareket kararı almaları rejimi rahatsız ettiğinden dolayı PYD, Esad rejimi tarafından aktif hale getirilmiştir. Çünkü diyor Mervan Abdulhamit Hüseyin, "PYD'nin gücünü rejimden aldığını herkes biliyor. Silahların rejim tarafından sağlandığı da açık. Şimdi özerklik ilan edeceklerini söylüyorlar. Bu kabul edilecek bir durum değildir. PYD tek başına yönetimde olacak, tek renk, tek güç olacak. Bunun Baas'tan ne farkı var?" şeklindeki konuşmuştur.⁶

Rasulayn'ın bağlı olduğu 250 bin nüfuslu Haseke ilinin Müftüsü İbrahim Nakşibendî de, Beşşar Esad'ın PYD'yi Türkiye'nin başına musallat etmek için silahlandırıp bölgeye yerleştirdiğini söylemiştir; "Esad baktı giderek her yerde kontrolü kaybediyor. PYD'yi de çağırarak Türkiye'nin başına bela olsun diye Türkiye sınırına yerleştirip silahlandırdı. Onlara devlet kurmaları için silahlar verdi. (...) Bunlar, dindar Müslüman Kürtlere saldırıyorlar. Arap olsun Kürt olsun dindar olanlara baskı yapıyorlar. Ehlisünnet olan insanları Esad da vuruyor, PYD de. Bölgede Ermeni ve Yahudi vardır. Fakat onlara bir şey yapmıyorlar. PYD'nin bölgede de geniş bir tabanı yok."⁷

PYD, sadece Türkiye için değil, belki de asıl Kuzey Suriye'de yaşayan Kürtler için bir tehdittir. Düne kadar ve halen Esad rejimiyle işbirliği halinde olan PKK/PYD, bütünüyle Kürtlerin yaşadığı bu bölge üzerinde tek başına hâkimiyet kurmak istemektedir. PYD'nin de tıpkı PKK gibi Kürtlerin haklarını savunmak gibi bir niyeti yoktur. Şayet olsaydı, Abdullah Öcalan Şam'da el-Muhaberat'ın koruması ve gözetimi altında yaşarken, Suriye Kürtleri en temel insani haklarından yoksun bırakılmalarından dolayı sesini çıkarır ve müspet bir adımın atılmasını sağlardı. Öcalan da, PKK'nın Suriye kanadı da, sanki Suriye Kürtlerinin vatandaşlık hakları dâhil hiçbir problemi yokmuş gibi davranmış ve bu konuda en küçük bir adım bile atmamıştır. Oysa 1962'den beri 200-300 bin Suriye Kürt'ü en temel hakkı olan vatandaşlık haklarından yoksun olarak yaşamak zorunda bırakılmıştır. Suriye diktatörlüğü, Öcalan Şam'da yaşarken de, bu halkı, insani her haktan yoksun, 'yok' hükmün-

de, kimlik ve kişilik haklarını yok saymış ve en masum, en tabi insani talepleri bile katliamla, zindanlarla karşılık vermiştir. Kürtlerin haklarını savunduğu iddia edilen Abdullah Öcalan ve PKK'nın, Suriye Kürtlerine yönelik bu zulme acaba neden sesi çıkmamıştı? Türkiye'de, Kürtlerin hakkı için başta Kürtler de olmak üzere terör estiren PKK ve Öcalan, neden Suriye Kürtlerine kimlik bile verilmemesini hiç gündeme getirmemişti? PYD ya da PKK'ya katılan ve üst düzeyde görev alan Fehman Hüseyin, Sofi Nureddin gibi Suriye Kürtleri, Türkiye Kürtlerinin hakkını savunmak için Türkiye içerisinde masum sivillere karşı terör estiren, neden ezilen, insan yerine konmayan, vatandaşlık hakkı bile verilmeyen Suriye Kürtleri için bir şey yapmamışlardı?

Türkiye'de başlayan çözüm süreci dolayısıyla hem PKK, hem de PYD daha da güçlenmiş, kadrolarını yeniden tahkim etmiş ve yönetimini bu süreçten istifade ile yenilemiş ve güçlendirmiştir. Bir taraftan yetişmiş silahlı unsurlarını Kuzey Suriye'ye geçirirken, bir taraftan da hasta, yaralı, yaşlı militanlarını daha güvenli yerlere taşıması ve çekilen militanların yerine de 2500 civarında yeni militan devşirmiştir. PKK/PYD'nin amacı, Kuzey Suriye'de yani Rojava'da sağlam bir zemin oluşturarak ilk etapta Kuzey Irak'ta Bölgesel Kürt Yönetimi gibi bir yönetim, sonrasında da totaliter, laik ve seküler bir devlet kurmaktır. PYD'nin eşbaşkanı Salih Müslim, Taraf Gazetesinde⁸ Amberin Zaman'a verdiği röportajında açıkça biz Şeriatı karşı savaşıyoruz demesi de kurulacak devletin nasıl olacağını ipuçlarını vermektedir. Zaten başka bir şey de beklenmezdi Salih Müslim'den!. Salih Müslim'in Türkiye'ye çağırılması ve bu doğrultuda Salih Müslim'in yaptığı açıklamaların hiçbir inandırıcı yönü yoktur. PYD ve Eşbaşkanı Müslim fırsatçı bir anlayışa sahiptir. Fırsat buldukları zaman Türkiye'ye verdiği hiçbir sözü yerine getirmeyeceklerdir.

Netice olarak Arapların, Türklerin ve diğer kavimlerin kendi devlet(çik)lerini kurma hakkı varsa, elbette Kürtlerin de kendi devlet(çik)lerini kurma hakları vardır. Ancak bu, ne Kürtleri, ne Arapları, ne de Türkleri memnun edecektir. Bundan memnun olanlar sadece ve sadece Siyonist İsrail ve diğer emperyal işgalci güçler olacaktır. Olması gereken ise Müslüman halkların, birlikte, İslami esaslara uygun bir devlet kurmalarıdır. Bir Müslüman'ı, ne Türkiye, ne Kürdiye ve ne de Arabiye ve ne de bir başka kavmin ismiyle kurulacak bir devlet tatmin edecektir.

6 http://www.zaman.com.tr/dunya_pkknin-suriye-kolu-ese-din-omrunu-uzatmaya-calisiyor_2112124.html

7 http://www.zaman.com.tr/dunya_pydnin-savasi-kendisine-destek-vermeyen-dindar-kurtlere-karsi_2112402.html

Gezi Parkı ve Adeviyye Tahlili

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

3 1 Mayıs 2013'de İstanbul Taksim Gezi Parkı'nda protesto eylemleri başladı, hedef Başbakan Erdoğan'ı ve hükümeti devirmektir, olmadı beceremediler. Fakat aynı mihrakların tahriki ile Mısır'a yüklendiler. 3 Temmuz 2013'de Mursi'yi devirdiler.

Ama, şimdilik.. Mursi'nin kendi atadığı kişi tarafından devrilmesi Mısır'ın da, Mursi'nin de sonu değil elbette. Venezüella'da Chavez darbe ile devrilmişti. Hapse atılmıştı. Halk gücünü gösterdi ve 2002'de Chavez yeniden devletin başına geçti ve ölünceye kadar da devlet başkanlığı devam etti.

Mısır'da darbe 3 Temmuz'da oldu. Darbeciler Mursi'yi devirince her şeyin bittiğini, isteklerine kavuştuklarını sandılar. Mısır'da birçok İslam coğrafyasında saygın bir yeri olan mümkün olduğunca halka ve halkın değerlerine saygı gösteren, halkın yanında yer alan; 1948, 1956, 1967 ve 1973 Arap-İsrail savaşlarında ön safta çarpışan Müslüman Kardeşler Teşkilatı hiçbir zaman teröre tevessül etmedi. Tahrir meydanının yıktığı Mübarek dönemi sonrasında da yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde % 52 oy alarak Cumhurbaşkanı olan Mursi birilerini rahatsız etti. Birileri Mursi'nin Cumhurbaşkanlığı için 'bu sayılmaz' dedi.

Peki! Kim bu rahatsız olanlar? İnanın o kadar çok rahatsız olan var ki.. Hele hele dünyaya yönelik hükümler ihtiva etmeyen Hristiyan dünyasının önde gelenleri dizlerine dizlerine vuruyorlar. Ve onlar diyorlar ki; 'bu demokrasi bizim dinimize uygun bir dünya görüşü, yönetim bi-

çimi, o zaman ne diye biz halkı Müslüman olan ülkelere ve üçüncü dünya ülkelerine demokrasiyi tavsiye ettik ki? Bakın adamlar bizim Hristiyan dünyası için düzenlediğimiz demokrasi ve onun alt başlıklarını kendi ülkelerine tatbik çalışıyorlar. Doğrusu bu durum bizi endişelendiriyor. Yapmamız gereken şey, onlara demokrasinin kendilerine yaramayacağını, olmadı demokrasinin sandıktan ibaret olmadığını yeniden telkin etmektir.'

Halkı Müslüman olan ülkelerde; kim hükmedecek, ne ile hükmedecek sorusunu sorduğumuzda halkın ekseriyetinin cevabı dini aidiyetine göre olur. Velez ki seçtikleri yöneticiler İslam'la hükmetmeseler bile İslami kimlikleri halk için bir güvence, bir rahatlama nedeni olur. Nitekim Hilafetin ilga edildiği Türkiye'de tek parti sonrası 1950'den itibaren yapılan tüm seçimlerde halk tercihinin yaparken İslami aidiyetini öne çıkarmıştır. Lütfen hemen itiraz etmeyiniz. İslami aidiyet derken, Kur'an ve Sünnet'in öngördüğü aidiyet bağlamında olmasa da halk, bildiği inandığı ve yaşadığı şekliyle oluşan aidiyetini hep sandığa yansıtmıştır. Bu haliyle bile sandık birileri için sıkıntı oluşturmıştır. Zira o birileri için sandık meşruiyeti kendi istedikleri adayın kazanması ile oluşur. Halkın tercih ettiklerinin iş başına gelmesi ve onların da halkın değerlerine saygılı davranması o birilerini rahatsız eder. Hâsılı sandık, demokrasi, insan hakları, özgürlükler, fırsat eşitliği, hukukun üstünlüğü gibi kavram ve yaklaşımlar gerçekten tüm İslam coğrafyasını kontrol altında tutmak isteyen, İslam coğrafyasında Kur'an'ın ön gördüğü İslam'ı görmek istemeyen,

Müslümanların yer altı ve yer üstü kaynaklarının küresel sermayenin emrine verilmesini isteyen güçleri ve onların yerel uzantılarını rahatsız etmiştir.

Yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinde ortaya çıkan ve adına 'Arap Baharı' denilen sürecin bir taraftan 'ulus devlet' anlayış ve uygulamalarını revize etmesi, diğer yandan enerji kaynakları başta olmak üzere tüm ekonomik birimlerin küresel sermayeye eklemlenmesi, İslam'ın tıpkı Hristiyan dünyasında algılandığı gibi sadece 'uhrevi' boyutu ile algılanması hedeflenirken, karşılarına bambaşka bir tablo çıktı. Bu tablo değerlerine sahip çıkmak isteyen bir tablo idi.

Hani Anadolu'da bir söz var: 'Kızını döv-meyen, dizini döver' diye. Aslında Mısır'ın ve Mursi'nin başına gelenler, Türkiye'nin ve Tayyip Erdoğan'ın başına gelecekti. Ama kime niyet kime kismet!

31 Mayıs 2013'de başlayan ve Haziran ayı boyunca yer yer şiddetli, yer yer hafif geçen ve halen de artçı sarsıntıları ile varlığını hissettiren 'gezi parkı' olayları olarak isimlendirilen süreç, demokrasi sandığından oç alma ve devamında da Başbakan'ı indirme süreci idi. Hatta Başbakan'ın Kuzey Afrika seyahatini 'ülkeden kaçıyor' diye isimlendirdiler, twitler atıldılar. Sonrasında kaçtı, dönmeyecek dediler. Levent Kırca, Londra'da eline tutuşturulan mikrofonda İstanbul'da nereleri

ellerine geçirdiklerini, AK Parti iktidarını devirdiklerini falan dillendirdi. Tabii ki Levent Kırca ve Müjdat Gezen gibilerin tiyatral söylemleri ciddiye alınmaz ama; 'çocuktan al haberi' diye de bir ata sözümüz var. Ve Tayyip Bey Kuzey Afrika gezisinden döndü. Atatürk hava limanından itibaren geniş ve heyecanlı bir halk kitlesini 'gezi parkı' tertipçilerinin karşısına dikti. Sincan'da 600 Bin, Kazlıçeşme'de Bir Milyon İki yüz Elli Bin, Kayseri'de 200 Bin kişilik halk kitlelerini meydanlara çıkarttı. Ve tabii ki bu çıkışı ile sandıktan anlamayanlara alternatif olarak sokağı gösterdi. Sokak ve halk gücü, halka rağmen grup, parti, bürokrat ne varsa ürküttü ve özellikle de Londra, Berlin ve New York'un temsilcileri, komisyoncuları olan sermaye çevrelerini büsbütün korkuttu. Ayrarı üfleyerek içen Boyner grubu ve benzerleri her türlü takiiyeyi bir kenara bırakarak gezi parkı olaylarına destek verirken asla Tayyip Bey'in geri dönmeyeceğini, dönse bile iktidarının devam etmeyeceğini hesap etmişlerdi. Merkel ve Cameron galiba kulaklarına öyle fısıldamıştı ya da Netanyahu, 29 Ocak 2009 Davos zirvesindeki 'One Minute' in sonuna geldiğini hissetmişti. Tabii ki onlar ve onların uzantıları Allah'ın gücünü ve halkın gücünü hesaba katmamışlardı. Nitekim Sisi'de Mursi sonrası Allah'ın ve Mısır halkının gücünü hesap etmemişe benziyor. Yok değilse niçin Mısır halkını, kendi yandaşlarını sokağa çıkarıyor. Açıkça, alenen, utanmadan,

omuzundaki yıldızlara ve onları verenlere aldırış etmeden iç savaş çağrısı yapıyor? Onu oraya getiren efendilerinin biteviye kendisine destek olacağını mı sanıyor. Baradey ve benzerlerinin ilkeli duruş sergileyeceklerini mi sanıyor. Mısır muhalefetine öncüler olan Baradey, Amr Musa, Hamdin Sabbahi, Cumhuriyet Başsavcısı Abdul Mecid Mahmud, Ahmed El Zind evet bunların hepsi de isterseniz Ezher Şeyhini de ilave edin evet bunların hepsi de dünyalıktır. İlkesiz; makamı, parayı ikram edenlerin kuludurlar bunlar. Sisi güçlü olduğu sürece ona yardımcı olurlar, güç zaafı belirtildiğinde ilk onlar Sisi'yi terk ederler.

Ekonomik gücü, medya gücünü elinde bulunduran, El-Fecr, Al Youm Al-Sabe ve Vatan Gazetelerinin sahibi Muhammed El-Emin, Kleopetra Seramik'in sahibi Al-Ainen, Kıpti iş adamı Ruda Edward, Mustafa Bekri, Tarık Naur vb. iş adamlarının Sisi'ye destekleri aynen bizim Gezi Parkı'na destek veren iş adamlarının desteği gibidir. Hâlbuki beysizler, bir düşünün 25 Ocak 2011'de Mübarek'i deviren meydan Tahrir idi, Mursi'yi deviren meydan da Tahrir. Ee yarın sizi ve Sisi'yi devirecek meydan da Tahrir veya Adeviyye Meydanı olacaktır. Evet, Gezi Parkı'na ve Tahrir'e destek veren sizler, hepiniz gidicisiniz. Ama unutmayın halklar kalıcıdır. Akıllı insan, akıllı tüccar, akıllı siyasetçi ve akıllı bürokrat gidicilere değil, kalıcılara yatırım yapar.

Gezi Parkı olaylarını, Tahrir Meydanını, Suriye'deki gelişmeleri, Irak felaketini tahlil etmek için fotoğrafın bütününe bakmamız gerekmektedir. Dilerseniz bu fotoğrafın bütününe bakmaya çalışalım.

Amerika'nın ve Avrupa'nın Ortadoğu siyasetinde yer yer ortak, yer yer de ortak olmayan yaklaşımları var. Ulus devlet ve oligarşik yapının söz konusu olduğu körfez ülkelerinin ise yaklaşım, beklenti ve kaygıları daha farklı. Amerika Körfez Harekâtı ve Irak işgali sonrası Ortadoğu'dan beklentilerini büyük ölçüde aldı. Bilhassa enerji kaynakları ve enerji trafiğini kontrol altına almasıyla birlikte Avrupa, Çin ve Japonya'ya karşı ekonomik olarak güçlü konuma geldi. Rusya ile ittifakı da zaten bu üçlüye karşı bir ittifaktır. Amerika'nın Ortadoğu'da ve kendi iç siyasetinde başını ağrıtan en temel konulardan birisi, hiç şüphesiz İsrail'in güvenliğidir. Bu, bir bakıma Amerika'nın boynunun borcudur. Zaten son zamanlarda Amerikan dışişleri bakanı Kerry'nin sürekli Ortadoğu'ya gelmesi İsrail ve Filistin tarafına 'iki devletli çözüm' önerisini da-

yatması bu nedenledir. Ancak İsrail-Filistin barışının önünde ciddi engeller var. En önemlisi de Yahudi yerleşimciler ve Filistinli mülteciler. İsrail yönetimi ne zaman Amerika barış görüşmeleri girişiminde bulunsun, İsrail hemen işgal ettiği topraklarda yeni yerleşim kararları alıyor. Şimdi de Amerika üç yıl aradan sonra barış görüşmeleri girişimini başlattı. İsrail yine Doğu Kudüs'te yeni yerleşim planlarını açıkladı. Aslında İsrail de, Amerika da önemli ölçüde biliyorlar ki Filistin Devleti, Batı Şeria'nın bir kısmı ile Ürdün toprakları üzerinde kurulacak. Ancak bunun için henüz şartlar olgunlaşmadı. Zira Suriye'de kronikleşen iç savaş beraberinde parçalanmayı ya da federatif yapılanmaları getirecek. Başta Nussayriler ve Kürtlerin otonom yapılanmaları öne çıkacak gibi gözüküyor. Suriye, Şam ve Halep'i gözden çıkardı. Bu yüzden Şam ve Halep her şeyi ile yok edilmeye çalışılıyor. Tıpkı Bağdat'ı Sünni'lere yâr etmek istemeyen Maliki yönetimi gibi. Dikkat ediyor musunuz, Hilafet merkezi olan bütün beldeler hedef tahtası haline getirilmiş durumda. Şam bitti, Bağdat bitti, Allah (cc) İstanbul'u korusun! Bu gelişmeler rastgele gelişmeler değil.

İslam'dan, İslam'ın Sünni yorumundan ve bunları çağrıştıran her şeyden nefret ediyor birileri. İşte bu günkü Ortadoğu'ya şekil vermek isteyen emperyal güçler, Siyonizm ve yerli işbirlikçilerinin oluşturduğu bir fotoğraf ile yüz yüzeyiz. Bakmayın siz Amerika'nın ve İsrail'in İran'dan, Maliki'den şikâyetine. Özellikle İsrail kendi güvenliği için tehdit olarak gördüğü Sünni coğrafyadaki tüm Müslüman yöneticileri yönetimde görmek istemiyor. Gezi Parkı'nın da, Tahrir'in de, Bağdat'ın da, Şam'ın da yıkılması, yok olması onları ziyadesiyle sevindiriyor. Dünün mücahidi Nasrallah'dan bu gün Allah'tan daha çok hoşnut olan İsrail'dir, bundan kimsenin şüphesi olmasın. Literatürlerinde hilafet ve halife kavramı olmayan, mezhebini din olarak gören kesimler, bu günkü Ortadoğu fotoğrafında önemli bir yer tutmaktadır. Ama bu fotoğraf nesiller boyu unutulmayacak. Gönül ister ki unutulsun; yeni Kerbelâ'lar, Hama'lar, Halepçe'ler olmasın. Şüphesiz bunun için de tarafların yapacağı tek şey var: Allah'tan razı olmak, O'nun rızasını celp edecek düşünce, iman ve amel sahibi olmak. Akli başında her Müslüman'dan beklenecek olan şey, aidiyetinin gereklerini yerine getirmesidir. Her ne nedenle olursa olsun, kardeşinin hukukuna saygı göstermesi ve fitneye, kaosa, emperyalist beklentilere fırsat vermemesidir.

Londra, Berlin, Tel Aviv, New York (Beyaz Saray değil) Ortadoğu'da, halkına ve halkın isteklerine saygılı yönetim ve yöneticiler istemiyor. Hele hele Türkiye modeli bir yönetimi, Tayyib Bey türünden bir yöneticiyi hiç istemiyor. Zaten Mursi'nin de başını yakan AK Parti Kongresinde: 'Sonuna kadar Türkiye'nin yanındayız' ifadesi ile Tayyib Bey'in 'One Minute' çıkışından sonra aralarında Körfez Emirliklerinin de bulunduğu 10 ülkede yapılan ankette Erdoğan da soruldu. Anket yapılan ülkelerde Tayyib Bey'in o ülkelerin liderlerinden daha çok sevildiği gerçeği ortaya çıktı. (Takvim, Ergün Diler, 10.07.2013) Elbette Sosyal Medya denilen olguların olduğu bir yerküre'de tahtlarını, taçlarını korumak isteyen emirlikler de rahatsız olacaklardı ve oldular nitekim. Sisi'ye en çok desteği Suudi Arabistan ve onların Mısır uzantısı Selefiler, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri ve İsrail verdi. Tüccarlaşmış Mısır ordusu 3 Temmuz'a kadar tüm petrol vanalarını, elektrik düğmelerini kapattığı halde, Mursi'nin devrilmesinden hemen sonra her şey hemen bollaştı. Arap ülkelerinden milyarlarca dolar akmaya başladı. Yani Mısır'da yaşananlar bizim Türkiye olarak 11 Eylül 1980 günü yaşadıklarımıza o kadar benziyor ki, ama 33 yıl arayla bir benzeme! 11 Eylül günü Sıhhiye'de bir işim vardı. Mithatpaşa Cad. ile Atatürk Bulvarının kesiştiği köşede ve Büyük Ordu Evi'nin karşısında küçük bir Ordu Evi vardı. İşte o gün oraya ve daha birçok yere bombalı pankart asmışlardı. Ama ertesi gün 12 Eylül 1980 sabahı askerler düdüğü çalınca tüm görevliler, boykotçular, pankartçılar evlerine döndüler.

Son olarak stratejik bir konuya temas etmek istiyorum. Örneğim İran'dan olacak. 3 Eylül 1978'de İran halkı Humeyni'nin teşvikiyle Tahran'ın damlarına çıktılar ve 11 Şubat 1979'a kadar 'Allah-u Ekber' nidalarını terennüm ettiler. Şah ve askerleri 'Allah-u Ekber' diyen halka ateşle karşılık verdi. Humeyni, kendilerine ateş edilen halka: 'Onlar sizin kardeşleriniz, onlara ateşle karşılık vermeyin, çiçek atın.' dedi. Sonuçta zafer tetiğe basanların değil, çiçek atanların oldu. Eğer ateşe ateşle karşılık verselerdi, Şah'ın korkunç silahlarını, hunharca kullanmasına meşruiyet kazandırmış olurlardı. Oysa çiçek atarak Şah'ı ve yandaşlarını zalim, Şah'a ve rejimine karşı mücadele edenleri de mazlum konumuna getirdiler.

İkincisi, Devrimi Humeyni ve arkadaşları gerçekleştirdi. Devrim sonrası hükümeti kurma görevini Humeyni liberal eğilimli mühendis Mehdi Bazergan'a verdi. Bazergan kabineyi İb-

rahim Yazdi, Ali Rıza Nobari, Kerim Sencabi ve Sadık Kutbizade gibi liberallerden ya da sosyal demokrat, demokratlardan oluşturmaya başladı. Bazergan bir ara Humeyni'ye gelerek: 'Oğlunuz Ahmed'e de kabinede yer vermek istiyoruz' dediğinde, Humeyni: 'İran halkının kanları ile elde edilmiş bir devrimi oğlum Ahmet'le kirletmem' cevabını verdi.

Birinci örneği Suriye için düşünelim, ikincisini de Mısır için düşünelim ve bunun sonucu olarak da bilhassa Ahzab suresinin ilk üç ayetini de dikkate alarak tüm Müslümanlar olarak stratejik aklımız var mı, yok mu bir daha gözden geçirelim. Dolayısıyla aynı delikten yılanı mükerreren sokulmayalım. Ahzab suresinin ilk üç ayeti şöyle: 'Ey Peygamber! Allah'tan kork; kâfirlere ve münafıklara itaat etme, şüphesiz Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. Rabbinden sana vahyedilene uy; muhakkak ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Allah'a dayan; vekil olarak Allah yeter. (33/1.2.3)

Bu ayetlerin ışığı altında bireysel ve kurumsal olarak yeniden düşünce ve davranış kodlarımızı gözden geçirelim. İnanın, gerçekten Allah'a gereği şekilde inanır, güvenir ve O'nu vekil olarak kabul edersek üstün gelecek olan ancak mü'minler olacaktır.

Gezi Parkı takipçileri, Tahrir çığırtkanları vb. bilhassa Adeviyye Meydanında, İskenderiyye'de, Port Said'de katliam yapan başta Mübarek rejiminin polisleri ve onları takiben Sisi ve askerleri, Baradei, Amr Musa, Hamdin Sebbahi gibi Mursi'ye muhalefet odakları, komisyoncu zenginler, İsrail'i memnun etmek isteyen satılmışlar, zaman sizin aleyhinize işliyor. Çünkü Adeviyye meydanını dolduran insanlar, şu ana kadar silaha tevessül etmediler. Tezleri ile ayakta duruyorlar. Mursi eğilmedi, dimdik ayakta. Mısır'lı Müslümanlar Suriye'deki gibi Sisi rejimine silah kullanma meşruiyeti vermediler. Merak etmeyin bu hal böyle devam ederse tetiğe basanlar, kendi insanını katledenler mutlaka kaybedeceklerdir. Unutmayalım Hz. Peygamber (a.s) Mekke'de hiçbir zaman müşriklerin işkence ve saldırılarına meşruiyet zemini oluşturmadi. 'Şib'i Ebu Talib' denilen yere sığındıklarında da aidiyetinden taviz vermedi. Sonuçta aziz olan Hz. Peygamber ve arkadaşları oldu. Zelil olan da Ebu Cehil ve yandaşları oldu. Merak etmeyin Hz. Peygamber'in stratejik sünnetine uyulması halinde Mısır'da da Suriye'de de, Filistin'de de aziz olan Müslümanlar, zelil olan(lar)da zalimler olacaktır... (29.07.2013)

Cibrîl Hadîsinden Öğrendiklerimiz - II

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin bu bölümünde; Cibrîl hadisinin ihtiva ettiği konulardan en önemlilerinden biri olan Kader'e iman konusunu; bu konuda M. Hayri Kırbaçoğlu ve Mustafa İslamoğlu'nun eleştirilerini ve Ulemâımızın cevaplarını ele alacağız.

Cibrîl hadisinin kaderle olan bağlantısını genişçe inceleyeceğiz. Zira kader konusunda Abdulaziz Bayındır¹ başta olmak üzere Mustafa İslamoğlu, İhsan Eliaçık gibi modernist ilahiyatçıların videoları, yazıları ve kitapları Müslümanların gündeminde. Bununla hedeflenenin ne olduğu konusunda Dr. Seyfi Say'ın yorumu manidar: **"Türkiye Müslümanlarının önemli bir kısmı ne yazık ki, Şeriat'sız bir İslam'ı, ahlâk edebiyatına indirgenmiş bir din anlayışını, laiklik ve demokrasi idealleri çerçevesinde yeniden şekillendirilen bir fıkıh ve devlet düşüncesini, Batılılarla birlikte İslamcılık karşıtlığı yapan bir dindarlık tasavvurunu benimsemiş durumdalar. İşin o tarafını hallettiler... Şimdi iş, itikad aşamasında.. Saldırılan ilk kale, kader inancı..."**²

1 İlahiyatçılar camiasının kıdemli yüzkaralarından Prof. Dr. Abdülaziz Bayındır'ın, kendisini arayan bir kişiyle arasında şöyle bir telefon görüşmesi olmuş: –Siz diyormuşsunuz ki, "Allah bir kimsenin evlenene kadar kimle evleneceğini bilmez".– Onu ben demiyorum, onu Allah kendisi söylüyor. Allah bunu nereden kararlaştırmışsa sana emreder mi "Şununla evlen, bununla evlenme", ne manası kalır? Konuşmanın devamı ve Dr. Seyfi Say'ın yorumları için bak: <http://beyanname.blogcu.com/abdulaziz-bayindir-kripto-mu/13425725>. Yine bu konuda Yrd. Doç. Dr. Ebubekir Sifil'in, "Allah Teâlâ Geleceği Bilmez mi?" başlıklı yazısının okunmasını tavsiye ediyoruz. (Rihle Dergisi, Sayı: 16, Temmuz-Eylül 2013, s.98-111)

2 <http://beyanname.blogcu.com/abdulaziz-bayindir-kripto-mu/13425725>

C) CİBRİL HADİSİ VE KADERE İMAN

Yazı dizimizin ilk bölümünde "Cibril Hadîsinin tariklerinin çoğunun kader inancına vurgu yapmasından olsa gerek, bu hadise **"iman ve kader hadisi"** veya sadece **"kader hadisi"** diyenlere de rastlanmaktadır." şeklinde bir açıklamada bulunmuştuk. Hakikaten kader ile alâkalı bütün araştırmalarda Cibril hadisine atıfta bulunmaktadır.³

Bunun iki önemli sebebi vardır: Birincisi; Kader hususunun, Cibril Hadîsinin bazı varyantlarında Yahyâ b. Ya'mer tarafından Abdullah İbn Ömer⁴ (r.a.)'e yöneltilen şikâyetin konusu olma-

3 Burada örnek olarak birkaç çalışmaya dikkat çekelim: Bekir Tatlı, Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesi'ne Yansımaları (Doktora Tezi), Ankara Üni. SBE., Ankara 2005; Hâbil Nazlıgöl, Hadiste Metin İnşası ve Metin İnşası Açısından Cibril Hadisi Rivayetleri, Laçın Yayınları, Kayseri 2005; Halife Keskin, İslâm Düşüncesinde Kader ve Kaza, s. 63, Beyan Yayınları, İstanbul 1997; Hüseyin Kahraman, "İtikâdî Düşünce ve Mezhep Mensubiyetinin Hadislerin Değerlendirilmesine Etkisi", Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, cilt: 14, sayı: 2, s. 133-163, Bursa 2005.

4 Rasûlullah (sav)'ın sünnetine harfiyyen riayet etmeye çalışan hassas bir şahsiyettir. İkinci halife Hz. Ömer (r.a.)'in oğlu ve mü'minlerin annesi Hz. Hafsa'nın ana-baba bir kardeşi, fâkih ve muhaddis sahabedir. Babasıyla birlikte, küçük yaşta İslâm'a girdi ve yine babası ile birlikte Medine'ye hicret etti. Tamamıyla İslâm toplumunda ve İslâm terbiyesiyle yetiştirdi. Hendek gazvesine ve daha sonra Hz. Peygamber (sav) zamanında meydana gelen bütün savaşlara katıldı. Mekke fethinde, Müte savaşında, Tebük seferinde ve Veda Haccında bulundu. Abdullah b. Ömer (r.a.), İslâm devleti bünyesinde meydana gelen anlaşmazlıklarla ortaya çıkan ve birbirleriyle mücadele eden gruplara karışmadı, tarafsız kaldı ve devlet kadrolarında vazife almadı. Hicretin yetmiş dördüncü yılında Abdullah b. Ömer seksen dört veya seksen beş yaşında iken vefat etti. Hayatı hak. Bilgi için bak: Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.1,s.126-128,İstanbul,1988

sıdır. İkincisi de; Hadisin metninde Kader inan-
cına bilhassa vurgu yapılmasıdır.

Bu iki önemli sebebi maddeleyerek açalım:

1- Cibril hadisi en yaygın olarak İslâm'ın ikin-
ci halifesi Hz. Ömer b. el-Hattâb(r.a.) ve onun
oğlu Abdullah b. Ömer (r.a.)'e isnâd edilmekte-
dir. Gerek Hz. Ömer ve İbn-i Ömer'den birlikte
ve gerekse sadece İbn-i Ömer'den nakledilen
rivayetlerde ön plâna çıkan isim, Tâbiûn'dan
Yahyâ b. Ya'mer'dir.⁵ Yahyâ'nın bu iki sahâbîden
birlikte gelen rivayetlerin **medâru'l-isnâd**
(isnâdın ortak râvisi/bileşke râvisi) oldu-
ğunu söylememiz mümkündür.

Yahya İbnu Ya'mer, İmam Müslim'in Sahih'i-
ne aldığı rivayette şöyle diyor: "Basra'da kader
üzerine ilk söz eden kimse Ma'bed el-Cühenî idi.
Ben ve Humeyd İbnu Abdirrahmân el-Himyerî,
hac veya umre vesilesiyle beraberce yola çık-
tık. Aramızda konuşarak, Ashab'tan biriyle kar-
şılaşmayı temenni ettik. Maksudımız, onlardan
kader hakkında şu heriflerin ettikleri laflar hu-
susunda soru sormaktı. Cenâb-ı Hakk, bizzat
Mescid-i Nebevî'nin içinde Abdullah İbn-i Ömer
(radiyallahu anh)'la karşılaşmayı nasib etti. Bi-
rimiz sağ, öbürümüz sol tarafından olmak üze-
re ikimiz de Abdullah (radiyallahu anh)'a sokul-
du. Arkadaşımın sözü bana bıraktığını tahmin
ederek, konuşmaya başladım:

'Ey Ebu Abdirrahmân (Abdullah İbn-i
Ömer'in künyesi), bizim taraflarda bazı kimse-
ler zuhur etti. Bunlar Kur'an-ı Kerim'i okuyor-
lar. Ve çok ince meseleler bulup çıkarmaya ça-
lışıyorlar.' Onların durumlarını beyan sadedinde
şunu da ilâve ettim: **"Bunlar, 'kader yoktur,
her şey hâdistir (sonradan yaratılmadır)
ve Allah önceden bunları bilmez' iddiasın-
dalar."** Abdullah (radiyallahu anh):

"Onlarla tekrar karşılaşırsan, haber ver
ki ben onlardan beriyim, onlar da benden
beridirler." Abdullah İbn-i Ömer sözünü yemin-
le de te'kid ederek şöyle tamamladı: **"Allah'a
kasem olsun, onlardan birinin Uhud dağı
kadar altını olsa ve hepsini de hayır yo-
lunda harcasa kadere inanmadıkça, Allah
onun hayrını kabul etmez."**

5 Yahyâ b. Ya'mer el-Basrî el-Kâdî el-Advânî el-Kaysî el-
Cedeli'dir. Künyesi Ebû Süleymân'dır. Yahyâ, meşhûr bir
tâbiîn âlimidir ve birçok sahâbî ile görüştüğü ifade edilmiştir.
Bunlar arasında Abdullah b. Ömer, İbn Abbas, Ebû'l-Esved
ed-Düelî, Ebû Zerr, Ammâr b. Yâsir, Ebû Hureyre, Hz. Âişe,
Osman b. Aflân, Ali b. Ebî Tâlib, Câbir b. Abdillâh, Ebû Mûsâ
el-Es'arî, Ebû Saîd, en-Nu'mân b. Beşîr gibi meşhûr isimler
kaydedilmektedir. Hicrî 89 yılında vefat etmiştir. Hayatı hak.
bak: İslam Alimleri Ansiklopedisi, c.3, s.21, İstanbul

Sonra Abdullah İbn-i Ömer dedi ki: Babam
Ömer İbnu'l-Hattâb (radiyallahu anh) bana
şunu anlattı:..."⁶

Yahya İbnu Ya'mer'in bahsettiği Ma'bed el-
Cühenî'nin tam adı Ma'bed b. Hâlid el-Cühenî
olup, Hasan el-Basrî'nin⁷ meclisine devam et-
miştir. Basra'da kader hakkında konuşan ilk
kişi odur. Kendisinden sonra Basralılar da onun
görüşlerini sahiplenmişlerdir. İmam Nevevî, bu
rivâyette söz edilen "kader hakkında ilk konu-
şan" ifadesinin ise **"kaderin nefyi (olmadığı)
yönünde konuşan, bu şekilde Ehl-i Hakk'ın
temsil ettiği doğru görüşe muhalefet eden"**
anlamına geldiğini belirtmiştir.⁸ İmam Zehebî,
Ma'bed'in haddi zâtında tâbiînden sadûk bir kişi
olduğunu fakat kötü bir çığır açarak kader hak-
kında ileri-geri konuştuğunu, bu yüzden Hasan
el-Basrî'nin insanları onunla oturmaktan men
ettiğini ve onun sapık ve sapırtıcı birisi olduğu-
nu söylediğini ifade etmiştir.⁹

Yahya İbnu Ya'mer'in İbnu Ömer'e, "bi-
zim taraflarda bazı kimseler zuhur etti. Bunlar
Kur'an-ı Kerim'i okuyorlar. Ve çok ince mesele-
ler bulup çıkarmaya çalışıyorlar. Bunlar, 'kader
yoktur, her şey hâdistir(sonradan yaratılmadır)
ve Allah önceden bunları bilmez' iddiasındalar."
diyerek tavsif ettiği toplulukla ilgili mümtaz
sahabe Abdullah b. Ömer'in tavrı mânidardır:
**"Onlarla tekrar karşılaşırsan, haber ver
ki ben onlardan beriyim, onlar da benden
beridirler. Allah'a kasem olsun, onlardan
birinin Uhud dağı kadar altını olsa ve hep-
sini de hayır yolunda harcasa kadere inan-
madıkça, Allah onun hayrını kabul etmez."**

¹⁰ Rivayetin bir varyantında Abdullah İbn-i

6 Müslim, İmân 1, 5

7 Basralı meşhûr tabîî, âlim ve zâhid. 642 yılında Medine'de
doğdu. Hz. Ömer başta olmak üzere birçok sahâbînin duasını
alan Hasan-ı Basrî on iki yaşında Kur'an'ı ezberledi. Yetmi-
şi Bedir gazisi olmak üzere 120 kadar sahâbî ile görüşme
imkânı buldu. Hz. Ali'nin halife olmasının ardından ailesiy-
le birlikte Basra'ya gitti ve ömrünü burada geçirdi. Hayatını
Basra'da ilim tedrisi, vaaz ve ibadetle geçiren Hasan-ı Basrî,
Receb 110 (Ekim 728) tarihinde burada vefat etti. Pek çok
sahâbîden hadis rivayet eden Hasan-ı Basrî, tabîînin en fazi-
letlilerinden biri olarak kabul edilir. Hayatı hakkında bakınız:
Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.16,s.291-307,İstanbul,1997

8 Nevevî, Şerhu Sahihi Müslim, 1,197

9 Zehebî, Mîzân, VI, 465.

10 Günümüzde de "İlle Kur'an, ille Kur'an" diyerek konuşan,
tefsir ve meal çalışmalarıyla uğraşan; Cehennem'in ebedi
oluşunu, hayır ve şerrin Allah'tan oluşunu, kabir azabını, Hz.
İsa'nın göğe yükselişini ve nüzulünü, nesh olayını, recm ola-
yını, şefaat konusunu reddedenler -Allâhu A'lem- bu hükme
girmektedir.

Ömer'in: "Eğer bana destek çıkacak insanlar bulsam o insanlarla savaşırdım!"¹¹ dediği de nakledilir.

Yine bu bağlamda, bazı toplulukların içki içtiği, hırsızlık yaptığı, adam öldürdüğü, sonra da Allah'ın ilminde bulunduğundan dolayı bu günahları yapmak zorunda olduklarını söyledikleri haber verilince, Abdullah İbn-i Ömer'in öfke lenerek şöyle dediği rivayet edilir: "Yüce Allah'ı tenzih ederim! Onların o işleri yapacakları Allah'ın ilminde vardı ama Allah'ın ilmi onları bu işleri yapmaya zorlamadı."¹²

2- Hadisin metninde Kader inancına bilhas-sa vurgu yapılmaktadır. Cebrail'in "Bana iman hakkında bilgi ver?" suâline Efendimiz(s.a.v.)'in "Allâh'a, Allâh'ın meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve âhiret gününe inanman, **bir de kadere; hayrına, şerrine inanmandır**" cevabındaki vurgu önemlidir.

Peki, kadere yapılan bu vurgulara rağmen özellikle modernist ilahiyatçıların eleştirileri var mıdır? Var tabi ki. Akademisyen ilahiyatçı Hayri Kırbaçoğlu, bir eserinde söz konusu hadisi ızdıraba¹³ örnek olarak göstermiş; Geniş Müslüman kitleler nazarında en tartışmasız ve üzerinde tamamen ittifak edilmiş bu hadisin metnlerinde hiçbir ihtilâfın bulunmadığı kanaatinin yaygın olduğunu, gerçekte ise çeşitli rivâyetleri arasında ciddi problemler bulunduğunu -kaderin zikredildiği ve edilmediği rivâyetleri örnek göstermek suretiyle- ifade etmiştir.¹⁴

Cibrîl Hadîsiyle ilgili doktora tezi hazırlayan Bekir Tatlı: "Cibrîl Hadîsi'nin belki de ihtiva ettiği konulardan en önemlisi kadere iman meselesidir. Bu konu, hadisin bütün tarikleri göz önünde bulundurulduğunda çok büyük bir kısmında yer almaktadır. Kader konusunu içermeyen rivâyetlerin genellikle Ebû Hureyre'den gelen rivâyetler olduğu dikkat çekmektedir.

11 Ebû Nuaym, Müsnedü Ebî Hanîfe, s. 151-153, Riyâd, 1415

12 İbnu 'l-Murteza, Tabakatü 'l-Mu 'tezile, s.12, Beyrut 1961

13 Sened veya metinleri arasında çözümsüz ihtilâf bulunan hadis anlamında terim. Çeşitli şekillerde rivayet edilen sened veya metinlerinden biri diğerine tercih edilemeyen hadis" demektir. Buna göre iztirâb bir hadisin senedinde veya metninde olabilir. Bir metindeki ıstırap o metinden farklı hükümler çıkarılmasına sebep olacak şekilde ise hadisin sıhhatini zedeler; hadisin anlamında önemli bir değişikliğe yol açmayan lafız farklılıklarında râvilerin hadisi mâna ile rivayet ettiği kabul edilir. Geniş bilgi için bak: Diyanet İslam Ansiklopedisi, c.31, s.423-424, İstanbul, 2006

14 M. Hayri Kırbaçoğlu, İslâm Düşüncesinde Hadis Metodolojisi, s. 207, Ankara, 2000

Ancak bütün Ebû Hureyre rivâyetleri için aynı şeyi söylememiz de mümkün değildir. Çünkü Ebû Hureyre-Ebû Zerr kanalıyla gelen tariklerde kadere iman konusu mevcuttur. Yine Ebû Hureyre'den nakledilen Umâre b. el-Ka'kâ rivâyetinde de kadere iman bulunur. Ayrıca, kadere imanı içermeyen tariklerin aynı zamanda kitaplara iman ve hacc konularını da ihtiva etmemeleri bunların kadere iman konusunu bünyesinde toplayan rivâyetlere göre eksik nakledilmiş; dolayısıyla daha zayıf olduğunu göstermektedir. Bize göre de Cibrîl Hadîsi'nin aslında kadere iman konusu bulunmaktadır."¹⁵ diyerek kanaatini belirtmektedir.

Yazar Mustafa İslamoğlu da İmam Buhârî'nin, -Cibril hadisi olarak bilinen- rivayeti naklederken kaderle alâkalı cümleye yer vermemiş olmasını dillendirmektedir.¹⁶

Bu iddiaya da cevap arayalım: Diğer hadis kitaplarında hadisin konumuzla alâkalı kısmı şöyle geçer: **‘..İman, Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe ve kadere, hayrına ve şerrine inanmandır..’** (Müslim, İman 1; Ebu Davud, Sünnet 16; İbn Mace, Mukaddime 9). Buhârî'nin sahihinde tahrir edilen rivayet ise şöyledir: "İman, Allah'a, meleklerine, O'na kavuşmaya, kitaplarına, peygamberlerine inanman; keza (öldükten sonra) dirilmeye inanmandır." (Buhârî, İman 43)

Görüldüğü gibi, kader inancı bir iman esas olarak, Buhârî'nin Sahîh'i hariç, Kütüb-i sitte dediğimiz diğer hadis kitaplarının hepsinde yer almaktadır. (Bkz., Nesaî, İman 5; Tirmizi, Kader 10, 17; İbn-i Hanbel, Müsned, 1/97) Ancak burada dikkatten kaçırılmaması gereken bir nokta vardır: İmam Buhârî kader hakkında müstakil kitab (bölüm) açarak: **"Allah'ın emri muhakkak yerini bulan bir kader oldu."** (Ahzâb Sûresi:38) âyeti kerîmesini zikretmiş ve o bab da kaderle alâkalı yirmi altı hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. (Buhârî, Kader, no:6221-6246, 6/2433-2441)

İslamoğlu, yanıltıcı âdeti üzere, Buhârî'nin îrâd ettiği Cibrîl hadîsinde kadere îman şartı olmadığını görmüş, ancak Buhârî'nin bu konuya tahsis etmiş olduğu özel bölümü görmezlikten

15 Bekir Tatlı, Hadis Tekniği Açısından Cibril Hadisi ve İslâm Düşüncesine Yansımaları, s.257, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara, 2005

16 <http://www.youtube.com/watch?v=PhzHH0q3Q8>

gelmiştir. İslamoğlu kendi fikrini ispat sadedinde tıpkı diğer yazılarında yaptığı gibi işine gelen yeri almış, işine gelmeyen yerleri hiç görmemiştir.¹⁷

İslamoğlu'nun bu ve benzeri konulardaki tavrına Talha Hakan Alp'in yorumunu aktaralım: "İslamî ilimler içinde ulemanın örgüleştirildiği nasları okuma ve tefsir etme yöntemine burun kıvıran kimselerin Kur'an okumaları hep böyle problemlidir. Bunlar Kur'an'ın bütününe kavrayamazlar, kavramaya da ihtiyaç hissetmezler. Çünkü onların Kur'an'la kurdukları temas bütüncül ve detaylı bir inanç ve şuur tesis etmeye dönük değil, slogan üretmeye dönüktür. Ve sloganlarını da birkaç ayetten derdest ederler. Gerisini araştırma gereği de duymazlar. Zira onlar nezdinde Kur'an'ın ne dediği, ne diyebileceği zaten bellidir. Öyle ya, Kur'an temelde adalet, özgürlük ve ahlakı birer ilke olarak vaz etmiştir. Bütün ayetler bu ilkelerin gölgesinde anlam kazanırlar. Aykırı duran bir ayet ifadesi karşısındaki tavır açıktır; Söz konusu ilkeler doğrultusunda tevil etmek, kelimeleri eğip bükmek.

İşin en vahim kısmı, anlamı mayalayan söz konusu kavramların somut anlamı ve sınırları son derece muğlaktır. Ve modern Kur'an yorumcusu özgürlük ilkesi elden gidiyor diye fer-yat ettiğinde karşısında duracak hiçbir engel yoktur."¹⁸

Hâsılı, İmam Buharî'nin hadisi bu şekilde nakletmesi onun ulaşabildiği veri ve esaslarından biri olduğuna dair bir rivayetin olmaması, diğer hadis kitaplarında yer alan rivayetlerin delaletine ve kıymetine gölge düşürecek bir gerekçe olamaz. Diğer taraftan konunun tek bir noktaya indirgenip bunda ısrar edilmesi, 'Sahih-i Buharî'de yer almayan rivayetlerin delil olma özelliği (hücciyeti) yoktur.' gibi bir anlama gelir ki, bunun da ilmîlikle bağdaştırılması mümkün olmaz.¹⁹

17 İmam Hasan el- Basrî'ye atfedilen Kader Risalesini şerh ederek yayınlayan Mustafa İslamoğlu, kitabının onlarca yerinde Ehl-i Sünnetten olan Eşarîlerin kader anlayışını müşriklerin kader anlayışıyla eşit tutuyor ve iddialarını ispatlamak(!) için tabiri caizse âyetlere takla attırıyor. İslamoğlu'nun kitabıyla ilgili bakınız: <http://www.arastirmaciyaazarlar.com.tr/haber/2656-bahaeddin-saglam-mustafa-islamoglundun-kader-kitabinin-raporu.html>

18 İslamoğlu'nun Eşarîlik Sendromu, <http://talhahakanalp.net/islamoglundun-esarilik-sendromu/>

19 Prof. Dr. Yener Öztürk, İman Esaslarından Kader, Yeni Ümit Dergisi, Nisan-Mayıs-Haziran 2008, Sayı: 80

Yine İslamoğlu kader konusunda bir eserin-de diyor ki: **"Allah'a, Ahiret gününe, Melek-lere, Kitaba, Peygamberlere inanmak. Bu beş madde bir fazlasıyla Cibril hadisi diye meşhur olan hadiste de yer alır. Sonraki ilmihallere, imanın şartı olarak geçen tartışmalı fazlalık kadere iman maddesidir."**²⁰

İslamoğlu'nun bu ifâdelerinden anlaşıldığına göre; kadere iman, tartışmalı bir fazlalık olduğu için inanılıp inanılmaması îmâna taalluk etmez. Biz bu konuda ilmiyle âmil Ehl-i Sünnet âlimlerinin değerlendirmelerini aktaralım:

Kaderin İslam inanç sistemindeki yerini vurgulayan mümtaz sahabe Abdullah İbn-i Abbas: "Kader tevhidin ölçüsüdür. Kim Allah'ı bir'ler fakat kaderi yalanlarsa onun bu tekzibi tevhidine zıttır. Çünkü kadere iman Allah'ın ezeli ilmini gerektirir."²¹ demektedir.

İmam-ı A'zam Ebû Hanîfe, el-Fıkhu'l-ekber isimli eserinin başında, **"Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, öldükten sonra dirilişe, hayır ve şerriyle kaderin Allah Teâlâ'dan olduğuna, hesaba, mizana, cennete ve cehenneme"** inandığımızı söylemenin vâcip olduğunu ifade etmiş; tevhidin aslının bu anlama geldiğini ve itikâdın ancak bu şekilde sahih olacağını belirtmiştir.²²

İmam Ebû Hanîfe'nin bu ifadelerinin doğrudan Cibril Hadîsinden alındığı açıktır. Nitekim onun bu kitabını şerheden Aliyyü'l-Kârî de, İmam-ı A'zam'ın, Hz. Peygamber'in Cibril'in sualine verdiği cevaba uygun olması için şehâdeteyn ile başlamak yerine onun kullandığı ifadeleri tercih ettiğini dile getirmiştir. İmam Ebû Hanife, ilerleyen sayfalarda ise kaza, kader ve meşîetin Allah'ın ezelde sıfatları olduğunu söylemiştir. Bir başka eserinde müellif, hayrın ve şerrin takdirinin tamamıyla Allah'tan olduğunu; hayır ve şerrin takdirinin Allah'tan başkasından olduğunu söyleyen kimsenin Allah Teâlâ'yı inkâr ve tevhid inancının iptal etmiş olacağını belirtir.²³

20 Mustafa İslamoğlu, İman Bilinci, s.17, Düşün Yayınları, İstanbul, 2008

21 İbn Ebi'l-İzz, Ali b. Muhammed ed-Dimeşkî, Şerh-i Akide-i Tahaviyye, Thk. Abdullah b. Abdulmuhsin et-Türkî, Müessesetü'r-Risâle, 2.b., Beyrut 1993, s.358

22 İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin İtikadi Görüşleri / Beyazizade Ahmed Efendi,(Çev: İlyas çelebi), s.89, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Vakfı, İstanbul, 2000

23 Aliyyü'l-Kari, Fıkıh-ı-Ekber Şerhi, s. 114-128, (tercüme: Hüseyin Erdoğan), Hisar Yayınları, İstanbul

Nihâyeten İmam Ebû Hanîfe, Resûlullah (s.a.v.)'in: **"Her ümmetin Mecusileri vardır. Bu ümmetin Mecusileri "kader yoktur!" diyenlerdir. Bunlardan kim ölürse cenazelerinde hazır bulunmayın. Onlardan kim hastalanırsa ona ziyarette bulunmayın. Onlar Deccal bölüğüdür. Onları Deccal'e ilhak etmek Allah üzerine bir haktır."**²⁴ hadisini bizzat rivayet ederek bu konudaki tavrını net olarak ifade etmiştir.²⁵

Ebû Ca'fer et-Tahâvî, kaderin aslının, Allah Teâlâ'nın mukarreb bir meleğe ve mürsel bir Nebî'ye bile muttali kılmadığı, mahlûkatı hakkındaki bir sırrı olduğunu söylemiş ve bu konuya dalmanın faydasızlığını ifade etmiştir. Tahâvî, Cibril Hadisindeki "hayrın ve şerrin, tatlısı ve acısıyla kaderin Allah Teâlâ'dan" olduğuna inanmayı, diğer beş esasla birlikte imanın kapsamı içinde zikretmiştir.²⁶

İmam Mâturîdî de, Kitâbu't-Tevhîd adlı eserinde kaza ve kader meselesini ayrı bir başlık altında ele almıştır. O gerek bu meseleyi, gerekse irâde meselesini "fiillerin yaratılması" ile alâkalı görmekte; biri sâbit olursa diğerinin de sâbit olacağını ifade etmektedir. İmam Mâturîdî, kaderin, iki yönlü olduğunu söylemiştir:

Birincisi, hayır veya şer, güzel veya çirkin olarak her şeyi yerli yerine koymaktır ki bu aynı zamanda, "her şeyi uygun olan yere koymak" anlamındaki "hikmetin" te'vili olmaktadır, **'Biz her şeyi bir ölçüyle, bir plâna göre düzenli olarak yarattık'**²⁷ âyeti de bu manayı ifade etmektedir.

İkincisi, her şeyin ne zaman, nerede olacağını, hak mı bâtıl mı olduğunun, karşılığında sevap mı ceza mı verileceğinin beyan edilmesi anlamındadır. İşte Cibril Hadisinde "hayır ve şerriyle Allah'tan" olduğu belirtilen kader bu manadadır.²⁸ Görüldüğü üzere imam Mâturîdî, Cibril Hadisinde mevzu bahis edilen kaderi, iyi-kötü, hak-bâtıl şeylerin beyanı olarak anlamış, bu kelime ile kulun sorumluluğunu ortadan kal-

dıran "cebr" anlayışı arasında bir irtibat kurmamıştır.²⁹

Günümüz âlimlerinden **Said Havva** da: "Kadere iman, Allah'ı bilmenin, O'nun sıfatlarını ve fiillerini tanımanın en yüksek görüntüsüdür. Kadere inanmak, insanın ubudiyetteki makamına uygun düşer, insanın muhtaç bir varlık oluşu ile uyum sağlar, insana rıza ve saadeti bollaştırır, şecaat ve atılganlık verir. Kadere iman, Allah'a tevekkül etmenin anahtarıdır. Bunlar ve diğerleri kader inancının müspet yanlarıdır. Bizler aynı zamanda birçok şeyle mükellefiz: Kadere inanmakla, Allah'a tevekkül etmekle, amel etmekle ve sebeplere sarılmakla mükellefiz. Marifet, iman, teslim ve amel, bu makamda Müslümanın terbiyesidir.. Birçok meselenin kaderle ilgili olduğunu ve kaderin uluhiyyet babında İslam akidesinin sırlarının odak noktası olduğunu bilmeliyiz. Çünkü kadere iman ve sebeplere yapışmakla birlikte teklifi yerine getirme, Rab-bani tevfiğin belirtilerindendir."³⁰ diyerek önemli tespitlerde bulunmuştur.

Yine günümüz âlimlerinden Mübârekfûrî şöyle diyor: "Kader Allah'ın sırlarındandır. O'nun sırlarını araştırmak ise yasaklanmıştır. Çünkü bu konuda araştırmaya girişen Cebriye veya Kaderiyye'nin düştüğü durumdan kurtulamaz. Hâlbuki kullar, dinin derinliklerine inmekten sakındırılan konulara girmemekle emrolunmuşlardır."³¹

Buraya kadar kaydedilen görüşlerden anlaşıldığına göre Ehl-i Sünnet'e mensup âlimlerimiz, iman esasları arasında kader inancına vurgu yapmışlardır. Şu husus çok net olarak belirtilmelidir ki Ehl-i Sünnet'e mensup âlimlerden hiçbirisi **"Cebr anlayışı"** olarak tarif edebileceğimiz tarzda, insanın fiillerinden sorumlu olmadığı anlamında bir şey asla söylememişlerdir. Bu da onların kaderi bu manada anlamadıklarının bir göstergesidir.³²

Cibril Hadîsinin insanları kaderciliğe sevk ettiği iddiaları üzerine Akademisyen Bekir Tatlı şu tahlilde bulunuyor:

"Mezkûr hadisin (Cibril Hadîsi) aslında bulunduğunu düşündüğümüz kadere iman konu-

24 Ebû Dâvud, Sünnet 17, (4692)

25 İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin İtikadi Görüşleri, s.111

26 Akaid Risaleleri, s.127-129,Hazırlayan: Ali Nar,(Tahâvî, Akaid, madde 45 ve 66),Beyan yayınları, İstanbul,1984

27 Kamer, 54/49

28 Mâturîdî, Kitabu't- Tevhid, s. 305-314 (Mes'ele fî'l-kazâ ve'l-kader).

29 Bekir Tatlı, a.g.e., s.216

30 Said Havva, El Esas Fis Sünne, İslam Akaidi, c.8, s. 311-313, Aksa Yayıncılık, İstanbul,1992.

31 Mübârekfûrî, Tuhfetü'l-Ahvezî, VI, 280.

32 Bekir Tatlı, A.g.e., s.222

sunun sınırlarının çok iyi tespit edilmesinin gereğine inanıyoruz. Şunun altını çizmemiz gerekir ki, Cibril Hadîsinde yer alan ifade yaklaşık olarak: **"Hayır ve şerriyle kadere inanman"** şeklindedir. Bu ifadede hiçbir şekilde, kulun fiillerinde sorumlu olmadığı, tamamen Allah'ın daha önceden yazmış ve takdir etmiş olduğu kaderin esiri olduğu, fiillerinde icbâr altında bulunduğu gibi bir anlamın çıkarılmasına imkân verecek bir lafız kullanılmış değildir. Nitekim kaderle ilgili yapılan yorumlarda da açıkça gördüğümüz gibi neredeyse hiçbir İslâm âlimi buradaki ifadeyi söylediğimiz şekilde anlamamıştır. Bu yorumlarda ön plana çıkan husus, **Allah Teâlâ'nın ilm-i ezeli ile her insanın yapacağı şeyleri vukuundan önce bildiği ve Levh-i Mahfuz ve benzeri yerlerde kayıt altına aldığıdır.**

O'nun bildiği şeyleri kayıt altına alması veya yarattığı şeyleri bir plan ve ölçü dâhilinde, düzenli bir şekilde yaratması anlamındaki bir kader inancının kabul edilemez olduğunu söylemek makul değildir. Sınırları bu şekilde iyi bir biçimde çizilmiş kadere iman konusunun hem Kur'an-ı Kerim âyetlerine, hem de sahih hadislerle uygun olduğunu düşünüyoruz. İşte bizce Cibril Hadîsinde söz edilen kader inancı da bu anlamdadır. Rivayetlerde herhangi bir şekilde aksi anlam çıkarmamıza imkân verecek bir ifade tarzı bulunmuyorken, Cibril Hadîsinde bahsedilen kader inancına karşı çıkmak, kadere iman ifadesinin genellikle "Cebr" inancıyla ilişkilendirilmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Ancak hadisin aslında "Cebr" inancına kapı açacak tarzda bir lâfız kullanılmamıştır. **Tam tersine hadisin bütünü dü-**

Cibril hadisinin bütünü düşünüldüğünde İslâm, iman ve ihsan terimlerinin her biri, insanın Allah'a ve topluma karşı yerine getirmesi gereken vazifelere çarpıcı bir şekilde vurgu yapmaktadır. Söz gelimi bir Müslüman veya Mü'min, kelime-i şehâdet, namaz, oruç, hac, zekât gibi ibâdetleri gereği gibi yapmadıkça ve bunları âhirette hesaba çekileceğini daima göz önünde bulundurarak yerine getirmediği, hatta Allah'ın kendisini her an ve mekânda gördüğünü düşünerek (ihsân) yapmadıkça Allah katında makbul bir kul olduğunu asla iddia edemez ve "din" in gereğini yapmış olmaz. Dolayısıyla, Cibril Hadîsinde ifadesini bulan kader inancının insanı sorumsuzluk duygusuna ittiğini ve amelden uzaklaştırdığını iddia etmek isabetli görünmemektedir."

şünüldüğünde İslâm, iman ve ihsan terimlerinin her biri, insanın Allah'a ve topluma karşı yerine getirmesi gereken vazifelere çarpıcı bir şekilde vurgu yapmaktadır. Söz gelimi bir Müslüman veya Mü'min, kelime-i şehâdet, namaz, oruç, hac, zekât gibi ibâdetleri gereği gibi yapmadıkça ve bunları âhirette hesaba çekileceğini daima göz önünde bulundurarak yerine getirmediği, hatta Allah'ın kendisini her an ve mekânda gördüğünü düşünerek (ihsân) yapmadıkça Allah katında makbul bir kul olduğunu asla iddia edemez ve "din" in gereğini yapmış olmaz. Dolayısıyla, Cibril Hadîsinde ifadesini bulan kader inancının insanı sorumsuzluk duygusuna ittiğini ve amelden uzaklaştırdığını iddia etmek isabetli

görünmemektedir."³³

Yazımıza son verirken; Cibril hadisinin ihtiva ettiği konulardan en önemlilerinden biri olan Kader'le ilgili bu kadar izahattan sonra hâlâ kadere imanı kastederek "Kur'an'da olmayan bir şartı imana sokmakta ısrar edenin, Allah ile de, Allah'ın imanı Kur'an'dan öğrendiğini buyurduğu Rasulullah ile de, imanın şartlarını belirleme tekeli elinde bulunduran Kur'an ile de sorunu var demektir."³⁴ diyebilen zihniyeti Allah (c.c.)'a havale ediyor ve Rabbimizden bu tür insanlara hidâyet vermesini niyâz ediyoruz.

(Devam Edecek)

33 Bekir Tatlı, A.g.e., s.257-258

34 Mustafa İslamoğlu, Kader Risalesi ve şerhi, s.107, Düşün Yayınları, İstanbul, 2012

Taksim'den Tahrir'e "Küresel Kuşatma" Konulu Panel Ankara'da Yapıldı

Müslümanlarla Dayanışma Platformu

Akabe, Genç Birikim, İlkav, Umran Hareketi ve Vahdet Vakfı'nın oluşturduğu "**Müslümanlarla Dayanışma Platformu'nun**" ortaklaşa düzenlediği "**Taksim'den Tahrir'e Küresel Kuşatma Paneli**" Ankara Başkent Öğretmenevi Konferans salonunda yapıldı. 28 Temmuz 2013, 14.00-17.00 saatlerinde yapılan Panelde Ortadoğu ve İslâm coğrafyasındaki son zamanlardaki olayların perde arkası Mısır özelinde masaya yatırıldı.

Panel yöneticisi **Emrullah Ayan** yaptığı açılış konuşmasında günümüz Müslüman coğrafyala-

rında yaşanan zulümlere değinerek, Mısır, Suriye, Filistin, Irak, Somali, Sudan, Afganistan, Arakan ve Doğu Türkistan vb. gibi Müslüman ülkelerde yaşanan sıkıntıların aynı zulmün aynı işkencenin aynı tuzakların, aynı ayak oyunlarının bir parçası olduğunu belirtti. Ayan Batının demokrasi adı altında dayattığı daha önce Cezayir'de, Filistin'de şimdi de Mısır'da başarısızlığa uğradığını ve dünyanın bütün demokratlarının her seferinde bu yaşananları sessizce seyrettiklerini söyledi. Demokrasinin yalan bir oyundan ibaret olduğunu dile getiren Ayan, "Müslümanların Allah'ın vahyi

ile arınıp ve Resulünün örnekliği ile hayatlarını düzenlediklerinde, hiçbir şer kuvvetin onlara galip gelemeyeceğini ve zarar veremeyeceğini" ifade etti.

Emrullah Ayan'ın yaptığı açılış konuşmasının ardından söz alan Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Araştırmacı-Yazar **Ali Kaçar**, **"Mısır'daki Darbe Süreci ve Bölgeye Etkileri"** hakkında bir sunum yaptı. Konuşmasının ilk bölümünde Mısır'daki devrim sürecinden askeri darbeye kadar gelişen siyasi olayların iç yüzünü anlatan Ali Kaçar, Mısır'da İhvan'a ve Muhammed Mursi'ye karşı darbeye nasıl ortam hazırlandığı konusu üzerinde durdu. (Konuşmanın tam metnini dergimizde ayrıca okuyabilirsiniz.)

Ali Kaçar'ın ardından söz alan panelin ikinci konuşmacısı **Prof. Dr. Burhanettin CAN** **"BOP, Yeni NATO ve Kadife Darbeler"** konulu konuşmasının girişinde Türkiye'de yaşanan Gezi Parkı odaklı olayların Müslümanlar için bir şok etkisi yarattığı ve onları uyandırmak için bir fırsat olduğunu belirtti. Prof. Dr. Burhanettin Can konuşmasının devamında bölge üzerinde ABD'nin ve batılı ülkelerin Büyük Ortadoğu Coğrafyası üzerindeki planlarından bahsederek "Dünyanın en zengin kaynaklarının bulunduğu bu Coğrafya üzerinde dünyanın tüm güç odaklarının bir planı ve kavgası vardır." dedi.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin yakın tarihimiz ve günümüz İslâm coğrafyasını ilgilendiren önemli bir tuzak olduğunu ayrıntılı slâytlar eşliğinde anlatan Can, bu proje ikiz kulelerin vurulmasından sonra Amerikan Başkanı Bush'un ağzından yüz yıl süreceği söylenen İslam dünyasına karşı düzenlenen 21. Asrın haclı seferleri ya da bir başka deyişle 2. Sevr olduğunu belirtti.

İlk oturumun son konuşmacısı olan Vahdet Vakfı Başkanı Yazar **Hüsnü Aktaş** **"Mısır'daki Darbe Sürecine Müslümanların Tavrı Nasıl Olmalıdır?"** konulu sunumunda günümüz Müslümanlarının içinde bulundukları durumdan söz ederek Moğol istilası sonucunda sadece üç yıl hilafetsiz kaldığını şimdi ise 80 yıldır Müslümanların halifesiz kaldığını dile getirdi.

"İslam dünyasının sınırlarını biz çizmedik bunları bu sınırlar kolay yönetilmek için getirilmiş azgın zorba yöneticilerin başa getirildiği sınırlar ve ülkelerdir" diyen Hüsnü Aktaş, "Ama bu dönemin sonu gelmiştir, kimse bunun önüne geçemez. Çünkü yeni nesiller birçok şeyi kavradılar. Tarihte küfür her zaman yenilmiştir, bundan sonra da yenileceklerdir." dedi.

Müslümanların *"Zorbalıkla başa geçenlere ve zulümle insanların başında bulunanlara Al-*

lah lânet etmiştir.” hadisine uyarak bu tür darbe süreçlerine, darbeci, yalancı ve zalim iktidarlara boyun eğmemesi gerektiğini ve artık Müslümanların da böyle davranmayı öğrendiğini ifade etti.

Yazar Aktaş konuşmasının son bölümünde “25 Ocak devriminden sonra Mısır’da Muhammed Mursi’nin iktidara gelmesi asıl devrim değildir, asıl İslami devrim işte bu darbeden sonra gerçekleşecektir.” dedi.

Panelin ikinci oturumunda ikinci kez söz alan Araştırmacı-Yazar Ali Kaçar, bu bölümde Mısır’daki darbenin bölgeye etkilerinden bahsederken darbeyi gerçekleştirenlerin ve destekleyenlerin sadece Mısır’ın iç güçlerinin olmadığından söz ederek ABD, Avrupa gibi batılı güçler ve bunların yanı sıra Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi monarşi ile yönetilen körfez ülkelerinin de darbeye etkin rol oynadıklarını belirtti.

Bölgede darbeye en çok sevinen ülkenin İsrail olduğunu söyleyen Ali Kaçar “Zaten darbecilerin de ilk iş olarak Refah Sınır Kapısını ve Gazze’ye olan yardımları kesip, İsrail Büyükelçiliği’ni tekrar faaliyete geçirerek darbenin arkasında açıkça kimlerin olduğunu ortaya koymuştur.” dedi. Darbenin bir diğer kazananının Suriye devlet başkanı Esed olduğunu belirten Ali Kaçar, darbe sonucu bölgenin olumsuz etkilenen ülkelerinin başında Türkiye, Tunus, Hamas, ve Gazze’nin geldiğini dile getirdi.

İkinci oturumda da Ali Kaçar’ın ardından söz alan Prof. Dr. Burhanettin Can “28 Şubat’ın öncülüğünü askerler yapmıştır, bu yaşadığımız Gezi Parkı sürecinin öncülüğünü de yurtdışı destekli iş adamları ve para odakları yapmaktadır.” dedi.

10’ar dakikalık ikinci oturum sunumlarının ardından geçilen soru cevap bölümüyle panel sona erdi.

Mısır'da Darbe Süreci ve Bölgeye Etkileri - I*

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Mısır, İslam Dünyasının kalbi olan Ortadoğu/Ön Asya coğrafyasının en önemli/stratejik ülkelerinden biri ve Arap âleminin de lideri konumunda. Bu yüzden İslam tarihinde Mısır'da gelişen olaylar sürekli tüm çevresini etkileyen bir konumda olmuştur. Dolayısıyla Mısır olmaksızın küresel emperyal güçlerin Ortadoğu politikalarının etkin kılınarak başarılı olma şanslarının ya olmadığı ya da çok düşük olduğu bilindiği için Mısır'ı bir şekilde kendi hegemonyalarına almak için her yola başvurumaktadırlar. Çünkü Mısır, Ortadoğu ülkeleri üzerinde belirgin bir ağırlığı söz konusudur. Bu bakımdan, Mısır'ın dizayn edilmesi esasen Ortadoğu'nun dizayn edilmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla Mısır'daki iç iktidar çatışması ve darbeler sorunu bir iç politik mesele olmayıp, bölgesel ilişkilerin en önemli halkalarından birini oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi 17 Aralık 2010 tarihinde Tunus'taki hükümetin devrilmesine yol açan eylemlerin başlamasından tam bir ay sonra, 17 Ocak 2011'de Mısır'da 50 yaşında işsiz bir işletmecinin kendisini yakması ile eylemler başlamıştır. Bir milyonluk gösteriler, Mübarek'in polisi ile baltacılarıyla önlenemeyince Mübarek, hükümette bir değişikliğe giderek Başkan yardımcısı olarak Ömer Süleyman'ı, İçişleri Bakanı olarak General Muhammed Vagdi'yi, Başbakan olarak da Ahmed Şefik'i atamıştır. Bu değişikliklere ve verilen vaatlere rağmen 11 Şubat tarihinde Mübarek, "artan baskılara" dayanamayıp görevini bırakmak zorunda kalmıştır.

Mübarek, 11 Şubat günü görevini Devlet Başkan Yardımcısı Ömer Süleyman tarafından yapılan resmi açıklamaya göre Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'ne devretmiştir. Aslında Mısır'da yürürlükte olan hukuka göre Cumhurbaşkanı'nın yetki devrini yapma hak ve yetkisi yoktur. Dolayısıyla Askeri Konsey bir kansız darbeyle yönetimi Mübarek'ten devralmıştır. Üstelik bu Yüksek Askeri Konsey üyelerinin tamamı Mübarek döneminde ülke yönetiminde önemli görevler alan ve ülkeyi yöneten insanlardı. Bu Konsey'in başına getirilen 75 yaşındaki Mareşal Muhammed Hüseyin Tantavi Mübarek döneminin (1989'da Genelkurmay Başkanı, 1991'den beri) 22 yıllık Savunma Bakanı'dır. Konsey'in üyelerinden istihbaratçı Ömer Süleyman¹ Devlet Başkan Yardımcısı idi. Konseyin bir diğer üyesi olan ve daha önceleri Hava Kuvvetleri Komutanlığı ve ardından da 2002'den itibaren Sivil Havacılık Bakanlığı görevini yerine getiren Korgeneral Ahmet Şefik² de son hükümetin Başbakanı idi. Konseyin bir diğer üyesi olan Genelkurmay Başkanı Sami Anan'ın da Mübarek döneminde de aynı görevi yerine getirdiği görülmektedir. Diğer üyeler ise Deniz Kuvvetleri Komutanı Koramiral

1 22 Ocak 1993 tarihinde Mısır İstihbaratı'nın Genel Direktörlüğü görevine getirilmiştir. 25 Ocak 2011 olaylarından dolayı Cumhurbaşkanı Yardımcılığına atanmıştır. Mübarek, 10 Şubat 2011'de yaptığı basın açıklamasında bütün yetkilerini Süleyman'a devrettiğini açıkladı.[1] Fakat 1 gün sonra Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'in istifa etmesi üzerine kendisi de başkan yardımcılığı görevinden istifa ederek Mısır Silahlı Kuvvetleri Yüksek Askeri Konseyi üyeliğine seçildi. 19 Temmuz 2012'de Amerika Birleşik Devletleri'nin Cleveland kentinde tedavi gördüğü hastanede öldü.

2 1996-2002 yılları arasında Hava Kuvvetleri Komutanı olan Şefik, 2011 yılında yaklaşık 2 ay süreyle Mısır Başbakanı olarak görev yapmıştır. Yolsuzluk soruşturmasından dolayı Birleşik Arap Emirliğinde yaşamaktadır.

(*) Müslümanlarla Dayanışma Platformu'nun düzenlediği Taksim'den Tahrir'e Küresel Kuşatma adlı Panel'deki konuşma metnidir.

Mohab Memiş, Hava Kuvvetleri Komutanı Korgeneral Mahmud Hafız Muhammed ve Savunma Hava Komutanı Korgeneral Abdülaziz Seif-Eldein'dir. Dolayısıyla Mübarek'ten yönetimi devralan Yüksek Askeri Konsey, ülkenin bu hale gelmesinden birinci derecede sorumlu olan ve Mübarek rejiminin ayakta kalmasına sağlayan kişilerden oluşması, Mübarek'in dışında yönetimin değişmediğini göstermektedir.

13 Şubat 2011 günü Askeri Konsey tarafından, anayasa askıya alınmış, parlamento feshedilmiş ve yönetim tamamıyla Askeri Konsey'e geçmiştir. Kısa bir süreliğine yönetimi devir alan Askeri Konsey, bu görevini kalıcılaştırmak için bir takım değişikliğe gitmiştir. Ancak yapılan gösterilerden sonra 1,5 yıl sonra yönetimi sivillere bırakmıştır. Aslında yönetimi bu şekilde bıraksa da Askeri Konsey'in etkisi devam etmiştir. Yüksek Askeri Konseyi'nin 28 Şubat 2011 tarihinde Mısır'da, Haziran ayında parlamento seçimleri, yaz sonlarına doğru da Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacağını açıklamıştır. Bu yapılacakları yasal bir zemine oturtmak için de 19 Mart 2011'de geçici anayasa referandumu yapılmıştır. Halkın %77'si parlamento seçimlerinin yapılması ve yeni bir anayasanın yazılması için bu geçici anayasaya evet oyu kullanmıştır. Daha sonra Halk Meclisi, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve ardından da anayasa referandumu için çalışmalara başlanmıştır. Ancak Askeri Konsey verdiği bu karara uymamış, kendi vesayetini devam ettirmek için Mübarek döneminden kalma ilkel ve çağdışı yöntemleri deneyerek hem askeri harcamalarını parlamentoda tartışılmaz hale getirmeye hem de sivil iktidarlar üzerinde vesayetini devam ettirecek yeni düzenlemeler yapmaya çalışmıştır. Bu düzenlemelere başta Müslüman Kardeşler olmak üzere çeşitli kesimler sert tepkiler göstermek suretiyle Tahrir meydanını doldurmuşlar ve Konsey geri adım atıncaya kadar da bu eylemlerini devam ettirmişlerdir.

Mısır'da parlamento seçimleri iki tur şeklinde yapılmıştır. İlk turun ilk aşaması 28 Kasım 2011, son aşama ise 11 Ocak 2012 tarihinde gerçekleştirilmiştir. Bu seçimlerde Halk Meclisi üyeleri seçilmiştir. İkinci tur ise, 29 Ocak-11 Mart 2012 tarihleri arasında üç aşamalı olarak Şura Meclisi üyeleri belirlenmiştir. Böylece Mısır'da halk, ilk kez kendi özgür iradesiyle parlamento seçimlerine katılmıştır. Bu seçimlerin sonucunda Müslüman Kardeşler oyların %47'sini, Selefilerin partisi Nur Partisi ise %24 oranında oy almıştır. İslami kesimin aldığı oy oranının %70'i geçmiş olması sadece içerideki azgın azınlığı korkutmamış, aynı zamanda Siyonist ve emperyal dış güçleri de korkutmuştur. Dış güçlerin yönlendirmesi ile Çok geçmeden 2012'nin

Haziran ayında Anayasa Mahkemesi tarafından, parlamentonun üçte birini oluşturan bağımsız adayların seçilme şeklini -eşitlik ilkesine uymadığı gerekçesiyle- anayasaya aykırı bulunarak parlamento, vekilliklerin önemli bir kısmının düşmesi sebebiyle feshedilmiştir.

MURSI'NİN SEÇİLMESİ

Parlamento seçimlerinden sonra sıra Cumhurbaşkanlığı seçimlerine gelmişti. Cumhurbaşkanlığı adaylığı için toplam 23 aday başvurmuş, bu adaylardan 10'u Askeri Konsey tarafından veto edilerek seçim dışı bırakılmıştır. Veto edilen bu adaylar arasında Müslüman Kardeşler'in adayı Hayrat el-Şatır, Selefi hareketin adayı Hazım Salah Ebu İsmail de bulunmakta idi. Müslüman Kardeşler Hayrat el-Şatır'ın adaylığının reddedilme ihtimalini bildiklerinden dolayı önceden tedbir alarak, Hürriyet ve Adalet Partisi başkanı Muhammed Mursi'yi de yedek aday olarak göstermişti. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turu 23-24 Mayıs 2012'de yapılmıştır. Seçimde, Mübarek'in Ocak-Mart 2011 ayları arasında son başbakanı Ahmet Şefik de girmiş ve ilk turda (Oy sayısı: 5.014.000) %23 civarında oy alarak ikinci tura katılmaya hak kazanmıştır. Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammed Mursi ise (Oy sayısı: 5.452.180) %25 oranında oy alarak birinci seçilmiştir. Bu ilk tur seçimde hiçbir aday %50+1 oy alamadığı için ikinci tur seçimleri yapılmaya zorunluluğu doğmuştur. İkinci tur seçimleri ise 16-17 Haziran 2012'de yapılması kararlaştırılmıştır.

16-17 Haziran 2012'de yapılan ikinci tur Cumhurbaşkanlığı seçimlerine Mübarek yandaşı olarak bilinen Ahmed Şefik ile Müslüman Kardeşler adayı Muhammed Mursi katılmıştır. Yapılan seçimlerin sonucunda Muhammed Mursi seçimleri kazanmış ve 30 Haziran 2012 tarihinde yemin ederek görevine başlamıştır. Mursi böylece Mısır'ın ilk sivil Cumhurbaşkanı olarak tarihe geçmiştir. Seçimlerde, Ahmed Şefik 12 milyon 347 bin 380 oy alırken, Muhammed Mursi 13 milyon 230 bin 131 oy almış ve rakibine bir milyona yakın fark atarak seçimleri kazanan aday olmuştur. Yüksek Seçim Kurulu tarafından ilan edilen resmi sonuçlara göre Şefik oyların yüzde 48.27'sini alırken, Mursi 51.73'lük oy oranıyla seçimleri kazanan aday olmuştur.

Muhammed Mursi'nin aldığı bu oy oranına rağmen, Cumhurbaşkanlığı seçimleri ikinci turunda oy verme işleminin bitiminden hemen sonra 17 Haziran 2012 tarihinde Yüksek Askeri Konsey tarafından yayınlanan Anayasa Beyannamesiyle yeni Cumhurbaşkanının yetkileri sınırlanmıştır. Yüksek Askeri Konsey, Mursi'nin başkomutanlık sıfatını elinden almış, askeri atamalar yapmasını engel-

lemiş ve parlamentonun feshedilmesinin ardından Cumhurbaşkanı'na geçmesi gereken yasama yetkisini de kendi üzerine almıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin başlamasından iki gün önce ise Mısır Halk Meclisi, Anayasa Mahkemesi tarafından lağvedilmiştir.

Muhammed Mursi, böylesine sıkıntılı bir dönemde Cumhurbaşkanlığı görevini devralmıştır. Ancak, hem Askeri Konsey'in hem de dış emperyal ve ırkçı Siyonist güçlerin Truva atı azgın azınlığın bütün engellemelerine ve çıkardıkları zorluklara rağmen, Mursi, Cumhurbaşkanı seçilir seçilmez yönetimin sivilleşmesi için çok ciddi adımlar atmıştır. Bu adımların ilkinin, Anayasa Mahkemesi tarafından 16 Haziran 2012'de feshedilen Mısır Halk Meclisi'nin fesih kararını göreve geldikten 8 gün sonra iptal etmekle atmıştır. Ancak Askeri Konsey ve Anayasa Mahkemesi'nin aşırı tepkisi ile karşılaşınca ortamı daha fazla germemek için aldığı karardan vazgeçmek zorunda kalmıştır. Oysa bu, Cumhurbaşkanı Mursi tarafından hayati önemi haiz bir konu idi. Çünkü Askeri Konsey, Parlamento feshederek yasama yetkisini de üzerine almakla adeta Mursi'nin elini kolunu bağlamıştır. Şayet Mursi, bu fesih yetkisini iptal edebilmiş olsaydı, yasama yetkisini kendi üzerine almış olacaktı.

SİVİLLEŞME ADIMLARI VE MURSI

Muhammed Mursi, göreve geldikten sonra attığı ikinci önemli adım ise, Askeri Konseye yönelik olmuştur. Mısır'da bu çerçevede askeri vesayeti geriletme yönünde en cesur adımı Muhammed Mursi atmıştır. Çünkü Mursi göreve geldikten bir ay 12 gün gibi kısa bir süre sonra, yani 12 Ağustos 2012 tarihinde askerleri siyaset dışına itecek en cesur adımı atmıştı. Bu adım, dünya kamuoyunda da hayret ve şaşkınlığa neden olmuştu. Çünkü Askeri Konsey'in başında olan ve 1991'den beri de hem Genelkurmay Başkanı hem de Milli savunma Bakanlığı yapan Yüksek Askeri Konsey Başkanı Mareşal Muhammed Hüseyin Tantavi ve yardımcısı General Sami Anan, Mursi tarafından görevinden alınmıştır. Basına yansıyan haberlere göre bu ve diğer bazı komutanların görevden alınma şekli şöyle gerçekleşmiştir. Mursi, Temmuz ortasında Askeri İstihbarat Başkanı'ndan aldığı bilgiye göre Yüksek Askeri Konsey'in kendisine karşı darbe hazırlığında olduğunu öğrenmişti. Üstelik darbenin iki gün sonra gerçekleşeceği kendisine bildirilmişti. Muhammed Mursi hiç vakit kaybetmeden Tantavi ile Anan'ı saraya davet ederek ayrı ayrı odalarda darbe ile ilgili ses kayıtlarını dinlettikten sonra onları ya hemen istifa etmelerini ya da yargılanacaklarını söylemiştir. Mursi, sadece bu iki komutanın istifa etmesiyle yetinmemiş, aynı

zamanda –istifalarından önce- bir problem haline gelen Askeri Konsey'in lağvedilmesini, hem de istemediği, darbeci komutanlarla Mübarek artıkları bazı askerlerin emekliye sevk edilmesini –Tantavi ve Anan'ın imzalarıyla- sağlamıştır. Böylece Mursi bu kararla, 1952 yılında Hür Subaylar tarafından gerçekleştirilen darbe ile işbaşına gelen 60 yıllık askeri yönetime de son vermiştir. Mursi, ülkenin sivilleşmesi adına attığı bu adımla birlikte bir başka adım daha atmıştır. O da, seçimlerin ikinci turunun hemen akabinde Yüksek Askeri Konsey tarafından geçici anayasaya eklenen Cumhurbaşkanının yetkilerini kısıtlayan Ek Anayasa'yı da iptal etmiş ve Cumhurbaşkanının yetkilerini tamamen eline almıştır.

Üçüncü önemli adım ise 25 Ocak 2011 ile kendisinin göreve geldiği 30 Haziran 2012 tarihine kadar gerçekleştirilen tutuklamalarla ilgili olarak atmıştır. Bu süreçte tutuklanan ve askeri mahkemelerde yargılananların durumunu araştırmak üzere bir de komisyon kurulmasını emretmiştir. Komisyon, bu süre içerisinde 11874 kişinin tutuklandığı ve askeri mahkemelerde yargılandığını belirlemiştir. Komisyonun çalışmaları sonucunda söz konusu mahkûmlardan 9174'ünün af kapsamına girdiği anlaşılmıştır.

Dördüncü önemli adımı da, yargı alanında atmak istemiştir. Ancak zamanı yetmemiştir. Mursi, 12 Ekim 2012 tarihinde Başsavcı Abdülmecid Mahmud'un görevinden alındığını ve Vatikan'a büyükelçi olarak atandığını açıklamıştır. Haberin duyulmasından kısa bir süre sonra özellikle de Mübarek taraftarı yargı mensuplarını içinde barındıran, Yargıçlar Kulübü'nden ve diğer bazı muhalif hareketlerden karara sert tepki gelmiştir. Başsavcı Abdülmecid Mahmud ise yaptığı açıklamada, Mısır kanunlarının, kendisinin yürütme organlarının kararıyla görevinden alınmasını engellediğini, Cumhurbaşkanı'nın kendisini görevinden alma yetkisinin bulunmadığını ve haliyle işini yapmaya devam edeceğini açıklamıştır. Mursi, bu konuda da gerginlik olmaması için geri adım atmak zorunda kalmıştır.

Mursi tarafından yargının hukuksuz, kanunsuz müdahalesini engellemek için geçici bir süre yürürlükte kalmak üzere bir kararname yayınlanmıştır. 21 Kasım 2012'de yayınlanan bu kararnamede, Mursi'nin geçici bir süre için yetkilerinin genişletildiği, bu süre içerisinde yayınlanan kanun, beyanname ve kanun hükmünde kararnamelerin anayasa onaylanıncaya ve halk meclisi seçilinceye kadar yargı dâhil hiçbir makam tarafından değiştirilemeyeceği, askıya alınamayacağı veya iptal edilemeyeceği belirtilmiştir. Cumhurbaşkanı'nın

yayınladığı bu kararname 22 Kasım'da yürürlüğe girdikten sonra Başsavcı Abdulmecid Mahmud görevinden alınarak yerine Talat İbrahim atanmıştır. Bu değişikliğe tepki olarak Yüksek Yargı Konseyi'nin önünde bazı yargı mensuplarının da içinde bulunduğu muhaliflerin Mursi'nin atadığı Başsavcı Talat İbrahim'in istifa edinceye kadar oturma eylemi yapmak üzere toplanmışlardır. Bu eyleme Başsavcı Yardımcısı'nın da katılmış olması, Mübarek dönemi yargıçlarının hukuk ve kanun tanımazlığını göstermesi açısından önemlidir. Eylemlerin kendi ismi üzerinde yoğunlaşması ve ortamın daha da gerilmemesi için yeni tayin edilen Başsavcı Talat İbrahim, istifasını sunmak zorunda kalmıştır. Ancak bu istifa da, eylemleri sona erdirmemiştir. Aslında bu eylemlerin asıl amacı, yeni Başsavcı'nın istifası değil, Mursi'nin yönetimi tamamen eski rejimin kalıntılarına yani diktatör, 30 yıldır halka kan kusturan Mübarek yanlılarına bırakmasıdır. Bu nedenle de, Mursi'nin tayin ettiği yeni Başsavcı'nın istifası eylemleri durdurmamış, aksine Mursi'ye geri adım attığı için eylemcileri daha da cesaretlendirmiştir.

Kısacası Mursi'nin de 22 Kasım Kararnamesi ile asıl hedefinin Mısır'ın yüzkarası Mübarek döneminden kalma mafyalaşmış yargının ülke siyaseti üzerindeki etkisini azaltmaktır. Çünkü Mursi tarafından halk yararına atılan her adım, çıkarılan her kanun, gerçekleştirilen her atama, yargı tarafından engellenmekte ve Mursi iş yapamaz hale getirilmektedir. Mursi ise, ülkenin devrimden sonraki iki yıllık süreçte elde ettiği kazanımları kaybetmemek ve tekrar sıfır noktasına dönmek için yargıyı ve yargı mensuplarını kendi hukuki alanına çekmek için çaba sarf etmekteydi. İşte bu yeni kararnamenin asıl amacı da bu idi.

Bir taraftan bu tartışmalar ve eylemler devam ederken, bir taraftan da hazırlanan yeni Anayasa 15 ve 22 Aralık tarihlerinde referanduma sunulmak için hazırlıklar yapılmaktaydı. Nitekim bu tarihlerde iki aşamalı olarak yapılan referandum neticesinde referanduma katılanların yüzde 63,8'i anayasaya evet, yüzde 36,2'si ise hayır demek suretiyle anayasanın kabul edilmiş olduğu Yüksek Seçim Kurulu tarafından ilan edilmiştir.

Ancak anayasa referandumuna rağmen eylemler durmamış, artarak devam etmiştir. Nitekim ülkenin çeşitli yerlerinde Müslüman Kardeşlerin bürolarına saldırılmış ve Hürriyet ve Adalet Partisi merkezlerinden 28 büyük merkez yakılmış, yıkılmıştır. Buna rağmen Mursi ve Müslüman Kardeşler hem kendi taraftarlarına hem de halka olayların daha da tırmanmaması için sükûnet çağrısı yapmışlardır.

DARBE SÜRECİNİN OLUŞTURULMASI

11 Şubat 2011'de sadece Mübarek görevden alınmış, 60-70 seneden beri var olan askeri vesayet ise aynen devam etmiştir. Mübarek'in üst bürokratik kadroları Yüksek Askeri Konsey olarak yönetimi devralmıştır. Çünkü Mübarek'i görevden alarak onun yerine gelen Yüksek Askeri Konsey'in üyelerinin tamamı, Mübarek döneminde etkin görevde bulunmakta idiler. Hüseyin Tantavi, Ömer Süleyman, Sami Anan ve Ahmet Şefik başta olmak üzere Askeri Konsey üyelerinin tamamı Mübarek döneminde de aynı şekilde görevli idiler. Yani Mısır'da olup bitenlerden Mübarek ile birlikte sorumlu konumda bulunmakta idiler. Eğer suç varsa ki vardır, bu suç sadece Mübarek'in değil aynı zamanda Yüksek Askeri Konsey olarak yönetimi devralan cunta üyelerinindir de. 11 Şubat itibarıyla Yüksek Askeri Konsey (YAK) Yasam/Yürütme/Yargı yönetimi eline alarak ülkeyi fiilen yönetmeye başlamıştır. Nitekim Parlamento seçimleri onların gözetiminde yapılmış, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kimlerin gireceği ya da girmeyeceğine onlar karar vermiş, Mursi'nin adaylığı onlar tarafından onaylanmıştır. Kısacası, Mübarek dönemindeki düzenden Mübarek'in gitmesinden başka hiçbir değişiklik olmamıştır.

Geri kalmış her ülkede olduğu gibi Mısır'da da ordu, dışarıya karşı değil kendi halkına karşı dizayn edilmiştir. Mısır ordusu üzerinde en etkin ülke ise ABD'dir. Çünkü Enver Sedat'tan bu yana Mısır ordusuna her yıl 1,5 milyar dolar askeri yardım yapılmaktadır. Mısır ordusu, ülke ekonomisinin %40'ını doğrudan yönetmektedir. Ordunun yönetiminde olan alanlar vergilerden ve sivil denetimden de muaf bırakılmıştır. 1992'den sonra Hüsnü Mübarek, IMF ve Dünya Bankası öncülüğünde keskin bir özelleştirme harekâtına başlamış, ancak bu neoliberal rüzgârdan askeri işletmeler muaf tutulmuştur. Hatta özelleştirilen kamu işletmelerinin yönetimlerine de emekli generaller getirilmeye başlanmıştır. Arap Araştırmaları Enstitüsü uzmanlarından Zeinab Abul-Magd'ya göre ordu halen gayrimenkul satın alma ve kiralama, temizlik hizmetleri, kafeteryalar, benzin istasyonları, tarım ve hayvancılık, gıda ürünleri, oteller, yazlık evler, turistik tesisler hatta domates konservesi, plastik masa üretimi ve düğün salonu sahipliğine kadar her alanda faaliyetine kesintisiz devam etmektedir. Üstelik bu faaliyetler gizli saklı değil. En kârlı faaliyet ise inşaat alanında olmaktadır. Ulusal savunma gerekçesiyle arazileri kamulaştırma yetkisi veren yasa sayesinde ülke topraklarının yüzde 80'ine yakınının ordu tarafından kontrol edildiği ifade edilmektedir. Bu altyapıyı kârlı bir ticarete çevirmek için Silahlı Kuvvetler Arsa Projeleri Ofisi

kurulmuştur. Ofis, özel şirketlerle birlikte onlarca büyük proje yürütmektedir. Örneğin; turizm cenneti Sidi Krir'de deniz kıyısında tatil köyleri, villalar ve turistik oteller yapılmış ve yapılmaya da devam edilmektedir. Sidi Krir'deki tesisleri ve konutları satan ROIAA Gayrimenkul Yatırım şirketinin sitesinde yer alan ilanlarda arazinin Mısır Silahlı Kuvvetleri'ne ait olduğu ve projenin birlikte yürütüldüğü bilgisi yer almaktadır. Ülkenin zengin yerlerinden Nasr City'de yine orduya ait yüzlerce konut satılık veya kiralıktır. En büyük benzin istasyonu zinciri Wataniya da bizzat ordu tarafından kiralananmakta veya işletilmektedir.

Mursi yönetiminin son günlerinde hayatı felce uğratan benzin kuyrukları ile elektrik kesintilerinin arkasında darbeci ordu bulunmaktaydı. Hükümet yetkilileri, talebin üzerinde akaryakıtı piyasaya sunduklarını, ancak bazı petrol şirketlerinin kasıtlı bir şekilde kriz oluşturdıklarını öne sürüyordu. Ordunun binlerce petrol istasyonu bulunuyor. Nitekim darbeden bir gün önce devam eden benzin sıkıntısı, darbeden sonraki gün bıçakla kesilircesine bu sıkıntılar bitmişti. Yine Mursi döneminde sokaktan çekilerek gerek güvenlik ve gerekse büyük şehirlerin trafiğinin arap saçına dönmesine neden polis de, darbeden sonra geri dönmüştür. New York Times, "Mısır'daki bu ani iyileşmeler, Mursi iktidarının altını oymak için bir kampanyayı akla getiriyor" yorumunu yapmıştır.

30 senelik Mübarek yönetimi ve 16 aylık askeri yönetimin devrettiği ekonomik enkazla boğuşan Mursi yönetimine karşı kullanılan ehlileştirme kartlarından birisi de IMF olmuştur. Katar ve Türkiye finansal yardımlarına devam ederken, Mısır'ın acil ihtiyaç duyduğu IMF kredisi görüşmeleri 2 senedir sürmekteydi. Ama bir türlü sonuç alamamaktaydı. Kısacası içeride ve dışarıdaki bütün şer güçler, Mursi'ye karşı darbe ortamını olgunlaştırmak için birleşmişlerdi. Bu şekilde olgunlaştırılmaya çalışılan darbe sürecinin her adımına, Mısır müessesesinin nizamının bütün resmi ve gayri resmi kurumları katkı sağlamaktaydılar. Bu nedenle bazen Kahire'de elektrikler kesilmiş bazen benzin bulunamaz olmuştur. Bir gün bir Şii, diğer gün bir Hristiyan linç edilmiştir. Her iki meclis de fesh edilmiş, kurumları olmayan, Mübarek rejiminin güvenlik güçleriyle çalışmak zorunda olan Mursi'yi ülkeyi kararnamelerle yönetmeye mahkûm etmişlerdir. İşler en azından yürüsün diye çıkarılan kararnamelerin her birisi ardından da Mursi'yi 'tek adam, otoriter ve hatta diktatör' ilan etmekten geri durmamışlardır. Velhasıl ordusu, polisi, istihbaratı olmayan Mursi, uluslararası bir destekle de askeri bir darbe ile devrilmiş oldu.

Mursi'nin ülkeyi İhvanlaştırdığını söylüyorlardı. Oysa göreve geldiği ilk günden itibaren diğer partilere ve muhaliflere görev teklif etmiştir. Eğer bugün Tahrir darbesinin tetikçisine dönüşen liberal isimler Mursi tarafından önerilen pozisyonları kabul etselerdi, zaten %35'i geçmeyen İhvan'dan isimlerin oranı çok daha azalacaktı. Benzer şekilde, 22 farklı Mısırlı partiden 100 kişilik anayasa komisyonunun sadece 32 üyesi İhvan'dan olmasına rağmen benzer isimler Mursi'yi 'Firavun' ilan ederek 'karar alamaz ve yönetemez' bir hale getirmek için ellerinden geleni yaptılar. Hiçbir seçimde katılımın %50'nin üstüne çok fazla çıkmadığı Mısır'da, referandum sonuçları bu sefer de katılım yüzdeleriyle mahkûm edilmeye çalışıldı.

Mursi'ye karşı yöneltilen İhvanlaştırma suçlamaları da tamamen asılsızdır. Parlamento'da %45 oranında temsil edilen ÖAP'nin önemli mevkilerdeki temsili çok aşağılardadır. 27 valilikten Mursi zamanında atanılan 17 valinin sadece 5'i ÖAP'lidir. Başbakan ÖAP'li olmadığı gibi, kabinedeki 37 bakanın sadece 6'sı, 22 kişiden oluşan Cumhurbaşkanlığı ekibinin sadece 7'si ÖAP mensubudur. 39 üyeden oluşan Yüksek Basın Konseyi'nin sadece 4 üyesi, 27 üyelik İnsan Hakları Konseyi'nin de sadece 4 üyesi İhvan'ın partisi ÖAP'dendir.

Mursi, Hamdin Sabbahi gibi şu an Mursi'yi Mısır'ı İhvanlaştırmakla suçlayan birçok muhalif lidere, kabinede veya Cumhurbaşkanlığı ekibinde önemli pozisyonlar teklif etmiştir.

Öyle yalan haberler yayılmaktaydı ki, normal sıradan vatandaşlar buna inanıyorlardı. Benzin sıkıntısının nedeni olarak Gazze gösterilmektedir. Yani Mursi olan benzini Gazze'ye gönderdiği için, benzin konusunda sıkıntı çekilmekte idi. Mısır'ın İhvan tarafından satıldığı yalan haberleri yazılı ve görsel medya tarafından çok yoğun bir şekilde gündeme getirilmekteydi. İhvan ise kendi yaptıklarını ya da bu söylenenlerin tamamının yalan olduğunu söyleyebilecek medyası olmadığı için halk da doğru kabul etmekteydi. Düşünebiliyor musunuz Piramitlerin ve Süveyş Kanalı'nın Katar'lılara satıldığı medya üzerinden insanların zihnine işlenmiştir. Hegemonik bir söylem ile İhvan tecrit edilmiştir.

Muhalifler, anayasanın da geçmesiyle devlet mekanizmalarında İhvanlaşma sürecinin hızlanacağını ve ülkenin İhvan Cumhuriyetine dönüşürüleceğini basın ve sosyal medya yoluyla dile getirmeye başlamıştır. Düzenlenen televizyon programlarında Mursi sert dille eleştirilirken, yaşanan ekonomik krizden Müslüman Kardeşler birinci derecede sorumlu tutulmuştur. Yaptıkları taraflı yayınlar 30 Haziran süreci ile daha da sert-

leşmiştir. Gösterilerde sürekli olarak muhalefet ön plana çekilirken, çatışmalardan Müslüman Kardeşler sorumlu gösterilmiştir. Kahire Üniversitesi önünde Müslüman Kardeşler'e yönelik kanlı saldırı ise Mısır medyası ve Batı basınında neredeyse hiç yer almamıştır.

Basim Yusuf, Adil Hammuda, Mona el Shazly, Lamis el Hadidi, Mahmut Saad ve Amr Edip gibi ülkenin önde gelen 'talk show' programcıları bütün programlarında Mursi ve Müslüman Kardeşler iktidarını sert ifadelerle eleştirmekten geri durmamışlardır. Bu isimler Batı medyasında da kahramanlar gibi sunulmuştur.

Mursi'nin iktidara gelişinin birinci yıldönümü olan 30 Haziran tarihi gelip çatığında muhalefet de, Müslüman Kardeşler de büyük bir şaşkınlık yaşamıştır. Çünkü milyonlarca insan sokakları ve meydanları doldurmaya başlamıştır. Müslüman Kardeşler, daha önceki denemelerin de ışığında muhalefetin çok büyük kitleleri sokağa dökmeceğini sanmıştı.

Ancak kritik tarih gelip çatığında insanlar âdeta sel olarak meydan ve sokaklara akmaya başlamıştır. Tahrir Meydanı'ndan İttihadiye Sarayı'na, ülkenin dört bir yanındaki büyük meydan ve cadde-ler muhaliflerce doldurulmuştur. Muhaliflere göre topladıkları imza sayısı olan 22 milyona yakın bir kalabalık meydanlara inmiştir.

Aynı şekilde Mursi yanlıları da Kahire'nin Nasr semtindeki Rabiatal Adeviye Camii'nin önündeki geniş caddeyi üs olarak kullanarak ülke çapında gösteriler düzenlemiştir. Fakat onların sesi Mısır ve dünya medyasının taraflı yayınlarından dolayı duyulmamıştır. Sanki sokaklarda sadece muhalifler vardı. Saldıranlar muhaliflerin saflarında yer alan silahlı gruplar olmasına rağmen, olay tam tersi olarak aksettirilmiştir.

Sokaklarda tansiyon hızla yükselirken ordu- dan, taraflara olduğu belirtilen ancak Mursi'yi hedef alan, diyalog için 48 saatlik bir ultimatom gelmiştir. Devlet televizyonunda Mısır Silahlı Kuvvetleri adına halka seslenen Genelkurmay Başkanı Abdel Fattah el Sisi, Mısır'da 30 Haziran'da Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin istifası için yapılan geniş katılımlı gösterileri halk iradesinin "daha önce görülmemiş" bir ifadesi olarak tanımlayarak, "Mısır halkı dünden beri medeni ve barışçıl bir şekilde tepkisini ortaya koyuyor. Askeri kuvvetler Mısır'ın geleceğinde bir taraftır. Vatanın korunması için milli ve tarihi sorumlulukları vardır. Silahlı kuvvetler halkın taleplerinin karşılanması yönünde çağrısını yinelemektedir. Son bir fırsat olarak 48 saat mühlet vermektedir. Aksi takdirde Silah-

lı Kuvvetler bütün kesimleri içine alacak şekilde büyük Mısır halkının taleplerini yerine getirmek üzere üzerine düşen tarihi sorumluluğu yerine getirecektir" şeklinde açıklama yapmıştır. Mursi, bu ultimatomu aynı sertlikle karşılık vermiş ve ülkenin meşru liderinin kendisi olduğunu açıklamıştır.

Ültimeatomun süresinin dolduğu 3 Temmuz Çarşamba günü gecesinin ilerleyen saatlerinde Savunma Bakanı Abdulfettah el Sisi, arkasında kurmayları ve sivil isimler; Ezher Şeyhi Ahmet Tayyib, Kıpti Lider II. Tavadros, muhalif isim Muhammed el Baradei ile gençlerin ve Selefilerin temsilcilerinin de olduğu bir sahnenin önüne geçerek darbe kararını okumuştur. Karara göre Mursi görevden alınıyor ve yerine Anayasa Mahkemesi Başkanı getiriliyordu. Anayasa yürürlükten kalkıyor, meclis feshediliyor ve teknokratlar hükümeti kuruluyordu. Ve akabinde de tutuklamalar başlamıştır; aralarında Hayrat el-Şatır, Başbakan Hişam Kandil'in de bulunduğu 300 civarında İhvan'ın önde gelenlerinin tutuklandığı, yurt dışına çıkma yasağı konduğu haberleri yansıdı dünya kamuoyuna.

Bildirinin yayınlanmasının hemen akabinde meydanlardaki Mursi karşıtı göstericilerden bir sevinç dalgası yükselirken, ordu helikopterleri de eş zamanlı olarak başta Tahrir meydanı olmak üzere Mısır bayrakları ile uçuş yapmaya ve Kahire'de adeta bir darbe kutlaması görüntüleri oluşmaya başlamıştır. Hamdin Sabbahi gibi isimler orduyu selamlayıp, "halka karşı görevini yerine getirmiştir" yönünde açıklamalar da gelmiştir.

Mısır ordusunun darbe açıklamasının ardından Cumhurbaşkanlığı'ndan da bir açıklama gelmiştir. Yapılan yazılı açıklamada, Muhammed Mursi'nin söz konusu askeri darbeyi kabul etmediği ve Mısırlıları darbeye karşı barışçıl bir şekilde direnme-ye çağırdığı bildirilmiştir. Açıklamada Mursi'nin "Şu anda Cumhurbaşkanımı, aynı zamanda ordunun komutanımı" dediği ifade edilmiştir. Mursi'nin "Silahlı Kuvvetleri'n açıkladığı uygulamaların tüm yönleriyle askeri darbe niteliği taşıdığını ve söz konusu askeri darbenin Mısır'ın sivil (ve demokratik bir) ülke olmasını isteyen Mısır toplumu tarafından kabul edilemez olduğunu ifade ettiği" yer alan açıklamada, Mursi'nin Cumhurbaşkanı ve Silahlı Kuvvetlerin Komutanı olarak asker sivil tüm Mısırlılara anayasaya ve kanunlara uyma çağrısı yaparak Mısır'ı geri götürecektir askeri darbeye karşı durmaya, barışçılığı korumaya ve şiddet olaylarından kaçınmaya çağırdığı bildirilmiştir.

Sisi'nin devrilen Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi tarafından Ağustos 2011'de Genelkurmay ve Savunma Bakanı olarak tayin edilmiştir.

DARBENİN SEBEPLERİ

Mısır'da gerçekleştirilen askeri darbenin birçok sebebi olabilir. Ama bu sebeplerin hiçbirisi Mısır'ın, Mısır halkının menfaatine uygun olmayacağı açıktır. Çünkü Mısır halkı on yıllardan beri ilk kez kendi iradeleriyle bir seçime girmişler ve bir tercihte bulunmuşlardır. Askeri darbe, bu tercihe müdahale etmektir. İşte Mısır'da halkın tercihine müdahale edilmiş ve askeri darbe gerçekleştirilmiştir. Bu darbenin bazı sebeplerini şöyle sıralamak mümkündür;

Birinci sebep, Amerika Birleşik Devletleri başta olmak üzere bütün Batı dünyasının Orta Doğu'daki en güvenilir ve en önemli müttefiki Siyonist İsrail'dir. Dolayısıyla bu ülkeler için Siyonist İsrail'in güvenliği her şeyden önce gelmektedir. Ortadoğu halk ayaklanmaları ise Siyonist İsrail'in güvenliğini tehdit edecek boyutta gelişmiştir. Siyonist İsrail, Arap Baharı sürecinde özellikle de Mısır'da yaşanan iktidar değişimi nedeniyle bölgede kendisini yalnız ve kuşatılmış olarak hissetmeye başlamıştır. Özellikle de Muhammed Mursi'nin "Mübarek gibi itaatkâr olmayacağız" benzeri açıklamaları da Batı dünyasında İsrail'in güvenliği açısından alarm zillerinin çalmasına neden olmuştur. Nitekim askeri darbenin ardından atanan yeni Cumhurbaşkanı Adil Mansur'un ilk icraatlarından biri Refah sınır kapısının kapatmak olmuş, diğeri ise Siyonist İsrail Büyükelçisi ve ekibinin yeniden Mısır'a dönmesini sağlamak olmuştur. Siyonist İsrail'den de yapılan darbe lehinde yapılan açıklamalar da bunu teyid etmektedir.

Mısır darbesinin ikinci önemli sebebi, Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin Arap Baharı sürecinde Arap dünyasında iyice derinleşen özgürlük ve otoriter yönetimlere karşı olma talepleri karşısında paniklemeleri ve Mısır'da sivil yönetim modelinin oturması halinde yakın bir zamanda kendi ülkelerinde de bu tarz taleplerin gelişmelerinden endişe etmeleridir. Suudi Arabistan darbe sonrası yeni yönetimi tanıyan ilk ülke olurken, üzerinde etkili olduğu Selefi hareketi ve Nur Partisi'nin de darbeye destek vermesini sağlamıştır.

Mısır'da gerçekleşen darbenin üçüncü önemli sebebi ise enerji politikaları ile ilgili olmasıdır. Bilindiği üzere son birkaç yılda Kıbrıs Cumhuriyeti adıyla Avrupa Birliği üyesi olmuş Güney Kıbrıs Rum Kesimi'nin Doğu Akdeniz'de başlattığı enerji arama çalışmaları neticesinde Akdeniz açıklarında doğal gaz kaynakları bulunmuş ve Rum yönetimi Amerikan Noble şirketiyle bu yönde anlaşmalar imzalamıştır. Rumlar ayrıca Mısır ve Akdeniz'e kıyısı olan bazı ülkelerle de ikili anlaşmalar imzalayarak Akdeniz'i münhasır ekonomik bölge yapmak yönünde ciddi adımlar atmışlardır. Türkiye'nin

gösterdiği sert tepki neticesinde Mısır'ın devrik Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi Güney Kıbrıs Rum Kesimi ile ülkesi Mısır'ın Mübarek döneminde yaptığı bu anlaşmayı iptal etmiştir. Mısır'da işbaşı yapan yeni yönetimin bu konuda ne yapacağı ise henüz meçhuldür.

Bazı yorumlara göre, Mursi yönetiminin Suriye konusunda son dönemde takındığı sert tutum darbenin dördüncü önemli sebebidir. Nitekim Batı ve Ortadoğu basınında çıkan kimi yorumlarda Mısır ordusunun darbe yapma nedenlerinden biri olarak "Mursi ve yanındaki bazı yetkililerin Mısır ordusunu Suriye rejimine karşı daha sert bir tutum almaya zorlaması olduğu" iddia edilmiştir. Mursi Haziran ayı içinde dış politikada sert bir tutum izlemeye başlamış ve öncelikle Etiyopya'yı Nil Nehri sularının kullanımına ilişkin sorunlar nedeniyle tehdit etmişti. Bunun ardından daha kritik bir karar alarak Suriye ile tüm diplomatik ilişkilerini kestiğini duyurmuştu. Kahire'de düzenlenen "Suriye Ayaklanmasına Destek" başlıklı konferansa katılan Mursi burada yaptığı konuşmada "Suriye büyükelçiliğinin kapatıldığını, Şam'daki Mısır maslahatgüzarının geri çağrıldığını söylemiş ve Suriye ordusu ile birlikte savaşan Hizbullah'a sert tepki göstererek, "Hizbullah Suriye topraklarını derhal terk etmeli" ifadelerini kullanmıştı. En önemlisi ise Suriye konusunda sınırlı sayıda ülkenin desteklediği askeri çözümü gündeme getirerek "Birleşmiş Milletler'in Suriye'de uçuşa yasak bölge oluşturmamasını istemişti." Dolayısıyla Mursi darbeden kısa süre önce dış politikada ve özellikle Suriye konusunda rejime karşı sert bir tutum içine girmeye başlamıştı. Aynı dönemde Mısır'da düzenlenen gösterilerde Mursi'yi destekleyen dini liderlerin "Suriye'de cihat" çağrısı yapması ve Mursi'nin orduya Suriye'ye karşı askeri konuşlanma emri verebileceği ihtimali ile Mısır ordusunun kaygılanmaya başladığı haberleri basına yansımıştı.

Yine ilginç bir şekilde Mısır'da Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'ye karşı gösteriler, Mursi'nin Suriye muhalefetine bayrağıyla yürüyüş yaparak muhalefete desteğini açıkça ilan etmesinden sonra başlatılmıştır. Suriye konusunda ortaya çıkan Türkiye ve Mısır dayanışmasını sadece İsrail ve İran değil, otoriter Arap yönetimleri de bir tehdit olarak gördüler. Ve askeri darbeye destek verdiler. Geçmiştekiler gibi uluslararası sistemin onayı ve desteği alınarak yapılan bu müdahale sonrasında Mısır'daki gelişmeler sadece bu ülkenin değil, bütün bir bölgenin de kaderini tayin edecek. Bu nedenle Mısır'ın darbeye direnmesi ve süreci tersine çevirmesi sadece bu ülke için değil, aynı zamanda bütün bir bölge ve Türkiye için de son derece kritik öneme haizdir.

Müslümanlarla Dayanışma Platformu'ndan Basın Açıklaması

Genç Birikim

Genç Birikim Derneği, Akabe Eğitim ve Kültür Vakfı, İLKAV, Ümran Hareketi ve Vahdet Vakfı'nın oluşturduğu Müslümanlarla Dayanışma Platformu, 29 Temmuz 2013 Pazartesi günü Mısır Büyükelçiliği önünde Mısır'da gerçekleştirilen darbeyi protesto etmek ve Mısır'da zalim yönetim tarafından katledilen kardeşlerinin yanında olduğunu göstermek için bir araya geldi.

Müslümanlarla Dayanışma Platformu adına basın açıklamasını Dergimiz Genel Yayın yönetmeni ve Genç Birikim Derneği Genel Başkanı Araştırmacı-Yazar Ali Kaçar yaptı.

Basın açıklamasına ayrıca Akabe Eğitim ve Kültür Vakfı adına Mehmet Silay, İLKAV adına Emrullah Ayan, Ümran Hareketi adına Hikmet Yıldırım, Vahdet Vakfı adına ise Muhittin Özdemir ve çok sayıda Platform üyesi katıldı.

Filistinliler, Sahte Barış Görüşmelerine Karşı

Stephen LENDMAN - www.globalresearch.com
Çev: İsmail CEYLAN

Amerika ve İsrail koşulsuz şartsız teslimiyet talep ettiği için daha başlamadan bitmiş gibi kabul edilen barış görüşmeleri Washington'da Salı günü başladı.

Görüşmelere, Filistin'i temsilen tecrübeli işbirlikçi, sözde başkan Abbas ve onun yolundan giden baş müzakereci Erekat katılıyor.

Aslında Abbas ve diğer Filistin temsilcileri, Filistin halkını değil, İsrail'i temsil ediyorlar, bu yolda da epeyce tecrübe kazandılar. Geçmişteki ikiyüzlülük ve ihanetleri de hesaba katılacak olursa İsrail zulmünü daha da arttırdıklarını söylemek abartı olmaz.

Addameer'in 28 Temmuz'daki manşetten haberine göre Ramallah'ta, Siyonist işgale ve mevcut Filistin yönetiminin politikalarına karşı gösteri düzenleyen bir gruba polis tarafından müdahale edildi ve birkaçı gözaltına alındı.

İsrail'in uyguladığı; yıkımlar, cinayetler, zorunlu göçler, fişlemeler, ağaçların yok edilmesi, yeni yerleşim yerlerinin genişletilmesi, utanç duvarının inşasına devam edilmesi, ekonomik kısıtlamalar ve benzer birçok zulüm göstericilerin söylemleri arasındaydı. İsrail tarafı ise bu göstericileri barış karşıtı teröristler olarak tanımladı.

Yaklaşık 200 kişiden oluşan göstericiler, İsrail cezaevlerinde bulunan binlerce siyasi tutuklu için de çağrıda bulundular. Daha sonra polis yürüyüşe sert bir biçimde müdahale etti ve çıkan çatışmada birçok gösterici hastanelik oldu.

Protestoyu düzenleyen PFLP (Popular Front for the Liberation of Palestine) yetkilileri bu müdahaleden dolayı Abbas yönetimini kınadıkları açıklamalarında, benzer bir gösterinin Gazze'de de yapıldığını, Filistin halkının artık ihanetlerden yorulduğunu ve liderlerinin İsrail'i değil halkı temsil etmesini istediklerini bildirdiler.

PFLP lideri Mahir el-Tahir ise yaptığı açıklamada "ABD ve İsrail'in birincil amacı Filistin'in devlet statüsündeki temsilini engellemek için BM yolunu kapatmak ve dolayısıyla Siyonist terörün liderlerinin, Uluslararası Ceza Mahkemesinde yargılanmasını önlemektir" diyor.

Tahir ve bir diğer PFLP yetkilisi ayrıca, ABD ve İsrail tarafından yaklaşık 50 yıldır devam ettirilen sindirme planına karşı ve Filistin yetkililerinin, Washington'a gitmemeleri konusunda

tüm Filistinlileri, mücadeleye çağırıyor ve "Filistinlilerin hakları, ticari hesaplar ve kişisel çıkarlar uğruna feda edilemez. Ürdün nehrinden Akdeniz'e kadar olan bölge Filistin'dir. Filistinli sürgünler geri dönecek. Yeni bir Oslo sürecini kabul edemeyiz. Mevcut zulüm her yönüyle kaldırılana kadar direniş devam edecek" diyor.

İsrail medyasının haberine göre; hükümet yetkilileri 104 Filistinli tutukluyu serbest bırakmayı kabul etmiş. Serbest bırakma süreci 4 aşamalı olacak ve birkaç hafta içinde ilk grup serbest bırakılacak tümünün serbest kalması ise dokuz ayı bulacak.

İsrail'in geçmişte yaptığı anlaşmalara, ne kadar sadık kaldığı düşünüldüğünde bu süreçten pek umutlu olmak yanlış olur. Bu vaatler İsrail'in tipik yıldırma politikasının yeni bir parçası olacağı benziyor.

Halen İsrail'de binlerce politik tutuklu bulunmaktadır. Bunların çoğu düzenli olarak tutuklanıyor. Bir kısmı serbest bırakılsa da bunların yerini yüzlercesinin alması çok sürmeyecektir. Bu güne kadar serbest bırakılanların ise sıkı bir şekilde takip edildiği bilinmektedir.

Serbest bırakılan tutukluların birçoğu tekrar tutuklandı. Aileleri ve arkadaşları tehdit edildi. Huzurla serbest dolaş-

maları engellendi. Kendi ülkelerinde tutsak muamelesi gördüler.

Filistinliler yaklaşık 70 yıldır bu acılara maruz bırakılıyor. Bu seferki barış görüşmelerinin de farklı olmayacağı ve yeni bir ihanetle sonuçlanacağı konusunda kimsenin şüphesi yok.

Her geçen gün İsrail daha da saldırganlaşıyor. Gazze ve Batı Şeria'da yaşayan halkların insani yaşam koşulları gasp ediliyor. Filistin haricinde tüm Orta Doğu için barışı tehdit edenlerin ken-

dileri olduğunu kabul etmiyorlar. Ajanslar 28 Temmuz'da İsrail savaş uçaklarının Suriye'yi bombaladığını bildirdiler. Bu saldırıyla beraber Ocak ayından bu yana, İsrail Suriye'ye beşinci kez saldırdı.

ABD her zamanki gibi İsrail'i kollarken Ban Ki-moon'da, diğer batılı liderlerin yaptığı gibi açıkça Siyonistleri destekliyor.

Sonuç olarak bu barış görüşmelerinin de (9 ay sürmesi bekleniyor) İsrail'in oyalama taktiğinin bir parçası olduğu açıkça görülüyor. Geçmişte yapılanlar gibi bu görüşmelerin esnasında ve akabinde Filistinlilere karşı yeni saldırılar ve zulümler uygulanması bizi pek de şaşırtmayacaktır.

Konferans: “Ümmetini Arayan Peygamber”

M. Beşir ERYARSOY

Tarih : 16 Temmuz 2013
Yer : Genç Birikim Konferans Salonu
Konu : Ümmetini Arayan Peygamber
Konuşmacı : M. Beşir Eryarsoy

Bismillahirrahmanirrahim

Evvela bu mübarek ayın hepimiz için hayırlı uğurlu olmasını Cenab-ı Rab-bil Âleminden niyaz ederim. İnşaallah ümmetin içinde bulunduğu sıkıntıların sona ermesinin şafağı da olmasını da Cenab-ı Allah’tan temenni ederiz.

Sözlerime merhum Seyyid Kutub’un yaklaşık 60 sene önce belki söylemiş olduğu bir cümleyi hatırlatarak başlamak istiyorum. O yılların İkinci Dünya Savaşı nihayetinde İslam dünyasının içinde bulunduğu şartları tasvir ederek diyor ki: “Bu ümmet, o yıllarda hasmı tarafından yere yatırılmış ve elindeki hançerle kafası koparıl-mak noktasında bir vaziyetteydi. Hasminin tam kafasını koparacağını ve işini bitirdiğini zannettiği bir zamanda, bu yerde yatan aniden yavaş yavaş hareket etmeye başlar ve hasminin maksadını gerçekleştirmesine fırsat vermez.” diyor. Ondan sonra diyor ki “Eğer bu ümmet için ölüm mukadder olsaydı kıyametten önce o hasmı tarafından yere yatırıldığı zamana tekabül eden İkinci Dünya Savaşı ile birlikte bu ümmetin de tarihe tevdiğ edilmesi gerekiyordu. Fakat bu ümmet o dönemde tarihe tevdiğ edilmedi, aksine bu ümmet yeniden canlandı, yeniden hayat emareleri başladı. Aşağı yukarı coğrafi keşifler

adı altında yavaş yavaş başlanan emperyalist hareketlerin ta başından itibaren İslam dünya-sının işinin bitirilmesi 1400 yıl kadar bir zaman neticesinde, bir mücadele neticesinde ümmetin gerçekten işinin bitirildiği ve batının artık bu beklemedikleri bir zamanda ortaya çıkmış düşmanından yine uzun ve sabırlı bir çalışma yoğun bir tempo ile gösterilen savaşlar, müca-deleler, tahrifler, tezvirler, iftiralar her türlü-sü ile yani yapılan çalışmalar neticesinde ümmetin hilafeti de lağvedildi; son devletleri, kaleleri de tek tek dağıtıldı, yıkıldı, tahrip edildi ve iş bitirildi diye sandıkları bir zamanda ümmet ger-çekten şu anda günümüzde çok daha güçlü bir şekilde diriliş emareleri gösteriyor ve bu diriliş emareleri dolayısıyla emperyalizm Amerika’sı başta olmak üzere kısacası Haçlılık ve Siyonizm -bizim için kullanılması, bizim literatürümüze daha uygun olan iki terim budur- daha da açık ifadesi ile Yahudilik ve Hristiyanlık İslam’ı tas-vir etmenin hesaplarını yaptıkları ve bu hesap-larını tamamlayıp bitirdiklerini zannettikleri bir zamanda bakıyorlar ki; Hayır bizim hesabımızın tutmadığı yerler var. Nasıl tutmadığı yerler var, az önce iftarda yanımda Süleyman abi’ye an-lattım. 20 yaşlarındayken camilere girip çıktık-ğım zaman kıldığım her bir namazda üzüntülü üzüntülü çıkıyordum. Diyordum ki: “Yâ Rabbi şu 60’ını 70’ini bulan insanlar yarın ölecek, ecel bu, kesinlikle ölecek ve genç olarak biz onlar-dan çok daha azız, senin bu mabedlerini kimler dolduracak, nasıl dolacak.” diye düşünürdüm kendi kendime. Şu anda inanır mısınız, 50 sene önce aşağı yukarı 45 sene önce camilerden

üzüntülü çıkan ben, artık aynı üzüntü ile artık hamd olsun çıkmıyorum, içim ümitle dolu çıkıyor. Benim gibi birçok kimse de aynı ümitlerle camilere girip camilerden çıktığını ve toplumsal manzaraya bakarak gelecek adına çok güzel beklentiler içerisine girdiklerini görüyorum. Ha, diyeceksiniz ki bu arada küfür de boş durmuyor ki. Cenab-ı Allah da buna şöyle diyor: “Murdarların pisliklerin (aşağı yukarı meali aynen öyle) çokluğu seni şaşırtmasın, seni imrendirmesin veya bir diğer manaya göre hiç bu gibi şeyler nasıl oluyor bu kadar çokluğa karşı ben ne yapacağım, dedirtmesin” diyor.

Yine bir diğer ayet-i kerime var ki o da bize aynı şekilde ümit aşıyor. Uhud Harbi dolayısıyla o sadette zikredilen bir ayet-i kerimenin bir bölümüdür, diyor ki Cenab-ı Allah; “Allah mü’minleri bulunduğunu bu hal üzere bırakacak değildir” Neydi o hal? En azından Uhud’da 70 mü’min, Hazreti Hamza aralarında olmak üzere kaybedilmiş, bunun sıkıntısı bunun üzüntüsü mü’minlerin kalplerini gerçekten istila etmiş. Uhud derslerle dolu olan bir hadise olarak ümmete 14 asır önce de çok şey öğretti, günümüzde de çok şey öğretti. Bir defa tarihin aleyhimize olabilecek bir takım inişleri ve çıkışları her şeyin bittiği anlamına gelmez. Allah’ın kaderinin veya kıyametin sonunun geldiği manasına gelmez. Batı ki her ne kadar şahıs batılı değilse de zihniyeti batılılaşmış Fukuyama, tarihin sonu derken aynı zamanda 3. Dünya ülkelerine ve bilhassa Müslümanlara bir ümitsizlik aşılacak istiyordu.

Diyordu ki; “Tarih Amerika’nın dünyanın ensesine boza pişirmek üzere bu mevkie gelmiş olması ile birlikte sona ermiştir. Artık globalizm, medeni dünya düzeni, tarihin sona erdiği bir noktadır. Bundan sonra bunun ötesinde bir tarih yoktur ve tarih artık ulaşabileceği en üst noktaya gelmiştir. Bu noktada Amerika’nın hegemonyasıdır. Amerika sömürecektir, diğer toplumlar halklar devletler sömürülecektir; Amerika üretecektir, diğerleri tüketilecektir; Amerika, efendime söyleyeyim onlar tüketirken ayrıca Amerika onların tüketmelerinin de sebep olduğu artı üretimi ve artı tüketimi yine Amerika en büyük payı her alanda alacaktır. Yani, refahı o tüketilecektir, öbürleri sefaleti tüketilecektir. Refahı o kullanacaktır. Öbürleri sefaletin altında ezilecektir.” Bu şekilde ümmete ve başka Müslümanlar olmak üzere 3. dünya milletlerine, halklarına, toplumlarına korkunç bir ümitsizlik aşılacak isterken veya zihinsel köleliklerini, ruhi köleliklerini ve buna bağlı olarak da sömürmelerini pekiştirip sağlamlaştırmak isterken, özellikle bu konuda muhalif ses çıkarabilme, aykırı tavır koyabilme özelliğinin Müslümanlarda olduğunu herkes biliyor artık, bütün dünya biliyor. Niye mi biliyor? Çin, ekonomisi büyük bir ülke olabilir. Fakat hiçbir zaman mevcut dünya sistemine bir itirazı olamaz. Çin’in öyle bir itirazı yoktur. Japonya’nın, Hindistan’ın böyle bir itirazı olamaz. Bugün dünyada egemen kılınmış ve devam ettirilmek istenen, temeli inkâr ve materyalizm, dünyaya tapınmak olan

bu kapitalist, sömürgeci, uluslararası emperyalist düzenlere karşı muhalif ses, duruş ancak Muhammed (aleyhisselatu vesselam) ümmetinin göstereceği bir duruştur. Başka hiçbir ideoloji, başka hiçbir inanç ve başka hiçbir anlayış bugün işlemekte olan sömürü çarkını kesinlikle durduramaz ve buna çomak sokamaz. Bu işi yapabilmeye aday olan tek ümmet, Allah'ın vasat ümmet olarak nitelendirdiği bu ümmettir. Yani Muhammed aleyhisselatu vesselam'ın varisi, ifade yerindeyse onun çabalarıyla oluşan peygamber olarak Allah'ın kulu ve Rasulü olarak onun rehberliğinde gerçekleşen vücuda gelen, meydana gelen vasat ümmettir, en hayırlı ümmettir, insanlık için çıkartılmış olan en hayırlı ümmettir.

Fertlerinden bir fert olmakla kendimizi aziz bildiğimiz, aziz bilmekle imanımızın bir gereği olan böyle bir ümmetin ferdi, böyle bir ümmetin müntesibiyiz. Ümmet, mevcut sisteme, dünyaya dayatılan, deli gömleği gibi giydirilmek istenen sisteme itiraz ederken, yalnız kendisini kurtarmayacaktır. Ümmetin itirazı, bu emperyalizme itirazı, bu emperyalizme İslam'ı alternatif göstermesi, bu küfre, bu zulme yalnız kendisine dönük faydalar sağlamayacaktır. Biz-zat sömürücü ve gaddarlar için de rahmettir. Diğer ezilmiş insanlara rahmet olmanın yanında bizzat ezen, sömüren ve bu gaddar rejim için sistem için de rahmettir. Onun için, biz sorumluluğumuzun farkında olmak durumundayız. Onlar bindikleri dalı kestiklerinin farkında değiller. İslam rahmetini boğmak isterken kendi dünya hayatlarını da ahiret hayatlarını da imha ettiklerinin farkında değildirlere.

Kendileriyle birlikte kendilerinin korosuna iştirak edenlerin/edeceklerin tümünü de imhaya götürdüklerinin farkında değiller. Bu olayın ne demek olduğunu az veya çok ancak biz Müslümanlar farkedebiliyoruz. Dolayısıyla, yalnız ümmetimize karşı değil bütün beşeriyete karşı, tıpkı tarih boyunca bütün peygamberlerin yaptığı gibi bütün beşeriyete karşı ciddi bir mükellefiyetimiz, sorumluluğumuz vardır. Bu sorumluluk bizim İslam'ın farkına varmamız, anlamamız, idrak etmemiz, yaşamamız ve bunu bütün vargücümüzle neşretmemiz ve en önemlisi imanımızın gereği olan duruşlarımızdan hiçbir şekilde taviz vermememiz. Bunun için sizler de zaman zaman Müslümanlar olarak, insanlar olarak sizin adınıza Müslümanlarla pazarlıklar dahi yapıyorsunuz. Peygamber'e (a.s.) yapıldığı gibi, dünyalar ona vaadedilir, dünyalık vaadedi-

li, imkânlar vaadedilir ve tek bir şey istenir, tek bir şey. Fazla bir şey istenmez: "Duruşunuzdan vazgeçin." O halde hiç kimsenin sahip olmadığı ve herkesin bizden almak istediği. Alınca rahatlıkla bizi kendilerine en hafifinden benzeteceği, imha etmezlerse bile kendilerine benzeteceği -ki bu da bize göre imha olmaktır- bir zenginliğimiz, bir kaynağımız bir varlığımız, bir servetimiz vardır. O da İslam'ın bizden istediği ve bize telkin ettiği sağlam, doğru ve sabrın yoludur.

Burada kıssalara kısa bir gönderme yapmak istiyorum. Kur'an-ı Kerim'deki kıssalara. Kur'an-ı Kerim'deki kıssaların yaşandığı coğrafya bellidir. Bugün İngiliz emperyalizminin kendisini merkeze koyarak dünyaya yaptığı taksimatı isimlendirirken Ortadoğu adını verdikleri bölgedir. Yani Nil ile Fırat arası diyebileceğimiz Arap yarımadasını da ona dâhil edersek bir bölgede Kur'an-ı Kerim'in kıssaları bu coğrafi bölgede hemen hemen cereyan edip gitmiştir. Son nazil olan kitabın bahsettiği bütün nebevi kıssaların bu coğrafyada cereyan etmesinin anlamlarından birisi de belki de şudur: Kur'an-ı Kerim'in nüzulünden itibaren dünya tarihinin merkezi, beşeriyetin ilk noktası, odak noktası işte bu bölge olacaktır. Dünyayı yönlendiren, dünyayı şekillendiren, dünyanın geleceğini belirleyen/belirleyecek olaylar bu önemli bölgede cereyan edecektir. İçinde bulunduğumuz tarih dilimi adeta kıssaların böyle bir anlam ihtiva ettiği kanaatini güçlendiriyor, pekiştiriyor gibi. Çünkü Cenabı Allah bu ümmete vasat ümmet adını vermiştir. Vasatın iki tane önemli manası var: bir, ortalama ve mutedil; iki, adaletli ve yüce. Bu ümmetin işgal ettiği coğrafya gerçekten dünyanın adeta ciddi ve önemli bir merkezidir. Dünyanın hemen hemen her bakımdan ortasını kaplayan bir kuşaktır. Bu millet akidesiyle vasattır, inançlarıyla vasattır, değerleriyle vasattır, her şeyiyle mutedildir. Dünya ile ahiret arasında dengeye sahip olan yegâne ümmettir. Dünyayı da ihmal etmeyen ahireti de unutmayan. Hatta dünyayı ahiret merkezli yaşamayı telkin eden ve ancak o zaman dünyanın hakkının adil bir şekilde verileceğini kabul eden ve bunu telkin eden bir dinin mensubuyuz. Muhammed (a.s.) bu manada böyle bir ümmet ortaya çıkarmıştı. Ashabı Kiram geliyor, -hepiniz bildiği bir hadisi şeriftir, bir daha hatırlatayım- konuşuyorlar. Biri diyor ki; "ben kendi kendime karar aldım." diyor, "gece boyunca hep namaz kılacağım." Bir diğeri; "ben de kendi kendime karar verdim, hep oruç tutacağım." Bir diğeri

diyor ki; "ben de kadınlara yaklaşmayacağım." Peygamber (a.s) "böyle dünyevi ihtiyaçları, lezzetleri bir kenara iterek ahiretin insanı olmak ve dünyada bir duruş sahibi olmak kolaydır." diyor (bu manada). "Hayır" diyor, "aranızda Allah'tan en çok korkanınız benim." diyor, "ama namaz da kırlarım, uyurum da, oruç da tutarım, tutmadığım günler de oluyor. -nafile oruçtan bahsediyor tabi ve evlenirim de; gözü-mün nuru da namazdır." diyor. Dinimizin, hayatımızın, ömrümüzün, ahiretimizin, namazı evvela demek ki çok güzel muhafaza edeceğiz.

Bu namazı dosdoğru muhafaza edebildiğimiz takdirde namaz Allah'ın izniyle diğer duruşlarımıza da ne yapacaktır, istikamet verecektir. Çünkü hem Cenab-ı Allah'a ibadet ediyoruz, hem Cenab-ı Allah'ın her konuda bizi dosdoğru yol üzere sabit kılmasını istiyoruz. İşte Hz. Muhammed (s.a.v.)'in aradığı ümmet, her şeyiyle vasat olan ümmettir. Bu vasatlığı ile dünyadaki her türlü aşırılığı dengelemeyi bilen, her türlü görüşün, rejimin, istidadın, anlayışın, yaklaşımın dengesini kura-bilen, onlara dengeyi gösterebilen bir ümmet.

Takdimci kardeşimizin de temas ettiği gibi Arakan'dan Tunus'a kadar bu ümmetin her tarafı, şu an içimizde bile ıstıraplarla doludur. Fakat ben size bir soru sorayım kardeşler; Mer-yem (a.s.) doğum sancısını çektiğinin İsa (a.s.) olduğunu ve onun bir peygamber olacağını bil-miş olsaydı "keşke ölmüş olsaydım ve unutulup gitseydim" der miydi? O büyük doğum sancıları, o sıkıntılar maddi sıkıntılarla birlikte bir de edep ve hayâ sıkıntısı var. O maddi sıkıntılardan rahatsız değil o rahatsızlıktan "ölüp gitmiş ol-saydım, unutulmuş olsaydım" dememiş. Karşı karşıya kaldığı hadiseyi izah edemeyeceğinin ıstırapıyla "ölmüş olsaydım" diyor. Ama bil-seydi ki karnındaki bir peygamberdir, kendisi-ni, annesiyle beraber tertemiz çıkaracağı gibi insanları da tevhide davet edecek, tevhidin en büyük bayraklarından bir bayrak olacağı-

Bizim imtihanımız neticelerle değildir. Biz takınacağımız İslam'a uygun olan veya olmayan duruşlarımızdan ve tavırlarımızdan mesulüz. Ne yaptık, ne ettik, ne yapmamız gereki-yordu, neyi ihmal ettik, neyi yapmamız gerekmiyordu, üstüne üstüne gittik, bunlardan sorumlu olacağız. Dolayısıyla sahip olduğumuz her türlü im-kan, elimizdeki her türlü güç ne olursa olsun gücümüz kabiliye-timiz ne olursa olsun onları biz Allah'ın razı olacağı şekilde, O'nun razı olacağı doğrultuda kullanmaktan mesul olduğumu-zu unutmayalım.

nı bilseydi hiç de çektiği bu sıkıntılara üzülmeydi. Güçlü ve büyük doğumlar gerçekten o halde büyük hadiseler, büyük neticeler bu şekilde, şu anda İslam dünyasında belki de başlangıcındayız. Belki bu sıkıntılar bu zorluklar, Arakan'dan Mısır'a, Tunus'a şuraya buraya kadar, Türkiye'ye kadar, çektiğimiz bu sıkıntılar belki de işin başındayız. Bütün bunlar bize neyi gösteriyor, azık edinmeyi. Cenab-ı Allah'ın emridir bu: "...Azık edinin, şüphesiz azığın en hayırlısı takvadır.." (Bakara 197) Takva, özetle söyleyecek olursak Allah'ın emrettiği ve istediği gibi yaşayabilmektir. Bu azmi hiçbir şekilde elden bırak-

mamaktır. Muhammed (s.a.v.)'in aradığı ve istediği ümmet bu ümmettir. Bu ümmet, dini her türlü aşırılıktan uzak, asr-ı saadetin yaşadığı ve ortaya koyduğu, Kur'an ve sünnet-i seniyyenin tescil ettiği, o büyük neslin, en hayırlı neslin, insanlar için çıkartılmış en hayırlı neslin, yaşayıp pratiğe indirgediği şekliyle o dini anlayıp, adım adım yaşayıp, o neslin fedakârlıkları, o neslin değerleri, o neslin ölçüleri, o neslin duruşu neyse aynen onun gibi olabildiğimiz zaman, Cenab-ı Allah da Kur'an-ı Kerim'de Âl-i İmran suresinde iki defa kullanılan bir kelime var: "temhis" kelimesi. Yani olumsuzluklardan, yaramazlıklardan, işe yaramayan, yolda ayak bağı teşkil edecek ne kadar engel varsa, ne kadar olumsuzluk varsa hepsinden arındırmak için. Uhud musibeti dolayısıyla zikredilen şeyler. Musibetler bir demirin dövülmesi, ateşe arz edilirken işe yaramayan ne kadar malzeme, ne kadar kimyasal başka bileşen varsa hepsinin dışarı atılıp saf, sapasağlam çelikleştirilmesi demektir. Cereyan eden bunca olayları bir de bu noktadan görerek -evet, olanlar için üzülmemek, müteessir olmamak, aceleci bir tabiata sahip olmamız sebebiyle "niçin zafer gecikti, niçin istediğimiz neticeleri bir türlü alamıyoruz" gibi şeyler düşünmek beşeriyet icabı, belki haklı olabiliriz- ama bunlar bizi fazla oyalamamalı. Çünkü bizim imtihanımız neticelerle de-

ğildir. Biz takınacağımız İslam'a uygun olan veya olmayan -Rabbim ikincisinden korusun-duruşlarımızdan ve tavırlarımızdan mesulüz. Ne yaptık, ne ettik, ne yapmamız gerekiyordu, neyi ihmal ettik, neyi yapmamız gerekmiyordu, üstüne üstüne gittik, bunlardan sorumlu olacağız. Dolayısıyla sahip olduğumuz her türlü imkan, elimizdeki her türlü güç ne olursa olsun gücümüz kabiliyetimiz ne olursa olsun onları biz Allah'ın razı olacağı şekilde, O'nun razı olacağı doğrultuda kullanmaktan mesul olduğumuzu unutmayalım. Biz kardeşlerimize elbette muvaffakiyet için dua ederiz. Ama unutmayın ki en büyük muvaffakiyet, amellerimizin salih olması, Allah tarafından kabul edilebilir olmasıdır. Merhum Hasan el Benna da böyle diyor. Diyor ki; -davetçi ve Müslüman şahsiyet diyelim isterseniz buna-Müslüman şahsiyet, amelinin netice vermesine değil, Allah tarafından kabul edilebilir olmasına dikkat eder. Amelimizin Allah tarafından kabul edilebilir evsafı olması bizim için önemlidir. Netice, o bizim işimiz değildir. Ben gözümü açıp kapatıncaya kadar bütün dünyaya İslam şeriatının, efendim A'sından Z'sine kadar hâkim olmasını temenni ederim. Fakat imtihan nerde kalacak. Biz İslam'ı yaşamakla imtihan ediliyoruz, başkaları da İslam'ı yaşamak isteyen bizlerle imtihan ediliyorlar. Ve herkes bu imtihanın neticesinde bir puan alacaktır. Ve Cenab-ı Allah onu ona göre değerlendirecektir.

O halde değerli kardeşlerim, Kur'an-ı Kerim'in buyrukları gerçekten çok manidardır, anlamlıdır. Bu ümmet öyle bir ümmettir ki zarar ve kayıpları dolayısıyla kendisini üzüntüye vererek kendisini koyvermeyen bir ümmettir. Elde ettiği başarılarla, sahip olduğu güzelliklerle şımarıp azan bir ümmet de değildir. Bu ümmet ne kaybettiğine üzülür, kendisini mahveder, yapması gerekeni unuttur ihmal eder, ne de kazandıkları ve elde ettikleriyle şımaraarak sevinir Allah'ı unuttur. Bu ümmet üzüntüsü

de, sevinci de kederi de, tasası da, her şeyiyle mutedil olan ümmettir. Ve son olarak Cenab-ı Allah'tan bizleri neye benzettiğini hepiniz bilirsiniz. Hucurat Suresinde "el bunyanu mahsus" iki mana şekliyle açıklanmıştır. Birisi yapı taşları kurşunla birbirine kaynatılmış, öbürü, iyice sağlam örülmüş güçlü yapılmış, birbirine sapasağlam kenetlenmiş. Mana ayındır netice itibarıyla. Cenab-ı Allah'tan bu yapıımızı, bu tarzımızı Cenab-ı Allah'ın bizi görmek istediği bu halimizi, sonuna kadar muhafaza etmek çaba ve gayreti içerisinde olalım. Dünyanın neresinde olursa olsun bir mü'minin sevinci hepimizi sevindirir, bir mü'mini üzen en ufak bir hadise hepimizi üzebildiği zaman ve bizim dışımızdakilere karşı Peygamber (s.a.v.)'in nitelendirdiği, vasfettiği gibi tek bir el olabildiğimiz zaman, imanın lezzetini ve zevkini almış oluruz, şu görmüş olduğumuz karanlık bulutlar da dağılmaya başlamış olacaktır. Bu günleri Cenab-ı Allah'ın yakın eylemesini ve bunların da elbette yakın olması için bizim de evsafımızla, duruşumuzla, çokluğumuzla belki değil, duruşumuzla buna liyakatimizi Cenab-ı Allah'ın bize ihsan buyurmasını, esirgemesini sonsuz rahmetinden niyaz ederiz. Allah'ın rahmet ve bereketi hepinizin üzerine olsun. Eskilerin deyiimiyle azımızı kabul edin. Cenab-ı Allah hepimize hayırlı mübarek Ramazanlar, inşallah Ramazanla birlikte cehennemden azad olan kulları arasına katılmayı bizlere de nasip etsin. Esselamü aleyküm ve rahmetullahi ve berakatühu.

Konferans: "Ahde Vefa ve Sorumluluğumuz"

Ali KAÇAR

Ahd/Ahid lügatta, "bir şeyi korumak, bir şeyin yerine getirilmesini emretmek, her durumda muhafaza etmek, talimat vermek, söz vermek, tavsiye etmek" anlamlarında kullanılan bir terimdir. İki taraf arasında yapılan sözleşmelere de ahd ve ahidleşme denir ki, çoğulu, uhûd'dur. Ahidleşmenin insanlar arasında inşa edilen biçimine "muâhede" denir.

Vefa ise, görülen iyilikleri unutmama, iyilikte bulunanlara misliyle veya daha güzeliyle karşılık vermeye devam etmedir. "Sözünde durmak, verdiği sözlere ve yaptığı antlaşmalara bağlı kalmak, özü ve sözü doğru olmak" anlamlarına gelen Vefa, Kur'ân ahlâkının en önemli ilkelerinden biridir. Bu ilkelere uygun olarak davrananlara da vefakâr denir.

Bu iki kavram genelde ikisi bir arada tek kelime imiş gibi "Ahde Vefa" olarak kullanılmaktadır. Tıpkı "iman edenler ve salih amel işleyenler" ya da "namazlarını kılarlar ve zekâtlarını verirler"de olduğu gibi.

Kur'ân-ı Kerim'de ahid kelimesiyle çok yakın anlama sahip başka kelimeler de mevcuttur: Mîsâk, yemin, akd, zimmet gibi.

Gerek Allah'a ve gerekse insanlara karşı verilen ahdin yerine getirilmesi gerekir. Kur'an'da kurtuluşa eren müminlerin sıfatları sayılırken: "Onlar emanetlerini ve ahidlerini yerine getirirler. " (Mü'minûn, 23/8) buyurulmaktadır.

Ahd kelimesi, Kur'an'da 46 yerde geçmektedir.

AHDİN GEREKLİLİĞİ

Ahdin gerekliliği naslarla sabittir. İnsanın yaratılışı ile başlayan ahde vefaya Kur'an-ı Kerim ayrıntılı bir şekilde yer vermiştir. Ahid, insan hayatının her merhalesini ve her merhaledeki ilişkilerini çepeçevre kuşatan bir anlama sahiptir. Ayrıca Hz. Peygamber (as)'ın pratiğinde, günlük hayatında bu konu çok önemli bir yer tutmuş; ilişkileri belirlemiş, İslam toplumunu disipline etmiş, fertlere dinamizm kazandırmış ve cemaate/harekete bağlılığı güçlendirmiştir.

"(Ey Peygamber insanlara şu zamanı hatırlat ki) hani Rabbin, Âdemoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin) , şahit olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizlerdik" demenizi (önlemek) içindir." (A'raf, 7/172)

İnsan, nitelik olarak toplumsal bir varlık arz eder. Çünkü yalnızlık, müstağnilik sadece ve sadece Allah'a mahsustur. Dolayısıyla insan, kendi varlığını ancak bir topluluk içinde devam ettirebilir. Nitekim Kur'an-ı Kerim de, mü'minlerin Allah'a verdikleri ahdi ancak herkesin Allah'ın ipine sarılarak (Al-i İmran, 3/103) gerçekleştirebileceklerini (Nur, 24/55) bizlere bildirmiş oluyor. Nasslar bu meseleyi şöylece ortaya koymuştur:

"Hayır; kim ahdine vefa eder ve sakınırsa şüphesiz Allah da muttaki olanları sever." (Al-i İmran, 3/76)

"Onlar Allah'ın ahdini yerine getirirler ve verdikleri kesin sözü (misakı) bozmazlar." (Rad, 13/20)

"... Allah'a verdiğiniz sözü tutun..." (En'am, 6/152)

"Ahidleştiğiniz zaman, Allah'ın ahidini yerine getirin, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın; çünkü Allah'ı üzerinize kefil kılmışsınızdır. Şüphe yok Allah, yapmakta olduklarınızı bilir." (Nahl, 16/91)

Hz. Peygamber (as); "Ahdine vefası olmayanın imanı da (dini de) olamaz" buyurmuştur.

"Emanet ehli olmayanın imanı, ahde vefa göstermeyenin dini olmaz."

Allah'a karşı ahid:

En önemli ve en kapsamlı ahid, Allah'a karşı verilen ahiddir. Çünkü Allah'a verilen ahid, aynı zamanda Allah'ın peygamberleri kanalıyla göndermiş olduğu vahyin gereklerini de yerine getirmeyi gerektiren ahiddir. Dolayısıyla Allah'a verilen ahidin gereği yerine getirilirse, diğer ahidler kendiliğinden ve kolaylıkla yerine getirilebilir.

Kur'an-ı Kerim'de Allah ile insan arasında birçok ahidin gerçekleştiğini, bunlardan bazısının genel, bazısının da özel ahidler olduğunu Kur'an-ı Kerim'de pek çok ayetten öğrenmekteyiz. Genel ahidle, Allah'ın belirli bir toplulukla değil, bütün insanlıkla yaptığı ahid, özel ahidle ise, Allah'ın peygamberlerle ve Ehl-i Kitap'la yaptığı ahid kasdedilmektedir.

Genel Ahid: Allah'ın insanları yaratırken aldığı genel ahid şu ayette ifadesini bulmaktadır: (Ey Peygamber insanlara şu zamanı hatırlat ki) hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin) , şahit olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizlerdik" demenizi (önlemek) içindir. (A'raf, 7/172)

Bu ayetin yorumu ile ilgili olarak iki görüş ileri sürülmektedir. Birinci görüş, halk dilinde "kâlû belâ'dan beri Müslüman'ım" şeklinde kullanılan olay bizzat aynıyle gerçekleşmiştir. Bu olay, Hz. Âdem (as)'in yaratılışı esnasında gerçekleşmiştir. Ayetten de anlaşılacağı üzere, insanların ruhları alınıp da onlara hitap edilmediği, bellerinden soyaları alınıp, onlara hitap edildiği açıkça görülmektedir. Konuyla ilgili olarak şöyle bir hadis-i şerif nakledilmektedir; Hz. Ubey b. Ka'ab'dan, büyük ihtimalle Hz. Peygamber'den alınan bilgiye dayanan bir hadis, bu ayeti en güzel tefsir eder. "Allah ruhlar âleminde bütün insanları topladı, onları türlerine ve yaşadıkları devirlere göre kümelerle

ayırdı ve onlara insan suretini ve konuşma kabiliyetini verdi. Sonra onlardan bir ahit aldı ve buna bizzat kendilerini şahit tutarak "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sordu. Onlar da, hiç şüphe yok ki, yalnızca sen bizim Rabbimizsin" diye karşılık verdiler. Sonra Allah: "Hesap gününde bizim bilgimiz yoktu" diyerek mazeret ileri sürmeyesiniz diye yerleri, gökleri ve babanız Âdem'i bu konuda şahit olmaya çağırıyorum.

Diğer görüşe göre ise, bu ayet gerçekleşmiş bir olay değil, temsili/sembolik bir anlatım tarzıdır. Buna göre, her insanda Allah inancı vardır. Hz. Peygamber'in "her çocuk İslâm fıtratı üzerine doğar" hadisi de bu inancın insanın doğasında olduğunu göstermektedir. Bu olayın temsili bir tarzda anlatıldığı hususu Kur'an'a aykırı bir durum olmadığı gibi, aksine Kur'an'da sık sık görüldüğü üzere, Allah'ın "konuşması, söylemesi ya da sorması" insanın da "cevap vermesi" gerçekte Allah'ın yaratıcılığını ve insanın da buna ontolojik cevabını, tepkisini dile getirmek için kullanılan temsili ifadedir.

Bu ayet pasajının vermek istediği mesaj şu olabilir: İnsanoğlu Allah'ın varlığını ve birliğini bilme, kısaca, tevhidi bir inanca sahip olabileceği ve en temel ahlâkî gerçekleri görebilme yeteneğine sahiptir. Allah insana bu yeteneği yaratılıştan vermiştir. Dolayısıyla, peygamberlerle karşılaşmasa da, her insan imtihanın konusu olan en temel hakikatleri aklı ve vicdanıyla görebilecek donanıma sahiptir ve bunlardan âhirette hesaba çekilecektir.

Böyle bir toplanişı mümkün göremeyenler, aslında, Allah'ın sınırsız kuvvetinden şüphelidirler. Yoksa bu iş Allah için beşeriyetin kademe kademe yaratılması kadar kolay olduğundan bu konuda herhangi bir şüpheye kapılmayacaklardı.

Kur'an'da geçen genel ahitlerden biri de insanoğlunun yaratıcısını bilmesi ve ona yönelip ibadet etmesidir:

"Ey Âdemoğulları! Ben sizinle, Şeytan'a tapmayın, o sizin için apaçık bir düşmandır. Ve bana kulluk edin, bu dosdoğru yoldur diye sözleşmedim mi?"

Kur'an'da genel ahitler bağlamında değerlendirilebileceğimiz bir başka husus da, 'emanet'in insanoğlu tarafından alınması, yüklenilmesidir. Allah Teâlâ, ilahi mesajında bu hususa ilişkin olarak şöyle buyurmaktadır:

"Doğrusu, Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif etmişizdir de, onlar bunu yüklenmekten çekinmiş ve ondan korkup titremişlerdir. Onu insan yüklenmiştir. Gerçekten insan pek zalim ve çok cahildir" (Ahzab, 33/72).

Bu ayet hakkında çeşitli yorumlar yapılmış ise de en genel anlamı ile 'emanet'ten kasıt İslam'ı, Allah'ın razı olacağı şekilde yaşama ve onu insanlara tebliğ etmedir. Bazı müfessirler de buradaki 'emanet'e, 'farzlar, namazları kılma, zekâtı verme, ramazan orucunu tutma, haccetme, borcu ödeme, ölçü ve tartıyı tam yapma, ruhi ve bedeni yetenekler, akıl, sorumluluk, taat, marifetullah, dini vecibeler, uzuvlar' gibi anlamlar yüklenmiştir.

Özel Ahid: Kur'an-ı Kerim'de, yukarıdaki genel ahitlerden başka, Allah Teâlâ'nın, Hz. Âdem, Hz. Nuh, Hz. İbrâhîm, Hz. İsmâîl, Hz. Mûsâ, Hz. İsâ ve Hz. Muhammed (Bakara, 2/125; Taha, 20/115; Ahzab, 33/7) gibi bizzat adlarını zikrederek bazı peygamberlerden özel söz aldığı çeşitli ayetlerde ifade edilmektedir. Hz. Muhammed'in ismi açıkça zikredilmeyip "senden" zamiri ile ifade edilmiştir ki, bütün yorumcuların ittifakına göre, bu zamirle kastedilen Hz. Peygamber'dir.

Allah'ın isim zikrederek peygamberlerinden ahid aldığı gibi, isimlerini anmadan genel olarak bütün peygamberlerinden de özel ahid almıştır.

"Allah peygamberlerden: 'Ben size Kitab'ı ve hikmeti verdikten sonra size, sizde bulunanı doğrulayan bir peygamber geldiğinde, ona inanacaksınız ve ona yardım edeceksiniz' diye söz aldığı anda onlara: 'Kabul ediyor ve buna dair bana söz veriyor musunuz?' demiş, (onlar da 'Kabul ettik' demişlerdi. (Allah 'O halde, Benim de si-

zinle beraber şahitlerden olduğuma tanıklık edin' dedi. Kim bundan yüz çevirirse, işte onlar yoldan çıkanlardır." (Al-i İmran, 3/81-82)

Özel ahidlerden bir başkası Allah'ın Ehl-i Kitap'tan aldığı ahididir:

"Allah, kendilerine kitap verilenlerden: 'Onu mutlaka insanlara açıklayacak, gizlemeyeceksiniz' diye söz almıştı. Fakat onlar, verdikleri sözü kulak ardı ettiler ve onu az bir kazançla değiştirdiler. Yaptıkları alış-veriş ne kadar kötü" (Al-i İmran, 3/187).

Bu ayette Allah'ın Ehl-i Kitap'tan insanlara açıklamalarını istediği şeyin ne olduğu belli olmamakla birlikte tefsirlerde genel olarak şu şekilde izah edilmiştir: Son Peygamber'in gelişi ki, hem Tevrat'ta hem de İncil'de önceden haber verilmişti ve kitap ehlinden, bu haberi, fiilen yaptıkları gibi örtbas etmeleri değil, onu insanlara yaymaları istenmiştir. Allah Teâlâ, genel olarak Ehl-i Kitap'tan ahid aldığını bildirmekle birlikte Ehl-i Kitap'ın her iki kanadı olan Yahudiler ve Hristiyanlardan da ayrı ayrı ahid aldığından bahseder.

Allah'ın onlara verdiği söz ise, Mâide 12'de, Allah'ın onların günahlarını bağışlayacağı ve içinden ırmaklar akan cennetlere girdireceği şeklinde izah edilmektedir. Sözlerinde durmadıkları takdirde ise hak yoldan sapmış olacakları ifade edilmektedir.

Ehl-i Kitap'ın bir diğer kanadı olan Hristiyanlardan da söz alındığı, ancak onların da Yahudiler gibi, Allah'a verdikleri sözleri unuttukları şu ayette anlatılmaktadır:

"Biz Hristiyanlarız' diyenlerden de kesin söz almıştık; ama onlar da akıllarından çıkarmamaları emredilen şeylerin önemli bir bölümünü unuttular. Bu yüzden kıyamet gününe kadar aralarına düşmanlık ve kin saldık. Yakında Allah, onlara ne yaptıklarını haber verecektir" (Maide, 5/14).

Hz. PEYGAMBER'İN AHDE VEFA ÖRNEKLİĞİ

Ahde vefa göstermede ümmeti için örnek bir yaşayış sürdürmüş olan Peygamberimizin (as) "el-Emîn" sıfatının, düşmanları tarafından verilmesinin, kendisinin ahde vefa ve emanete riayet faziletine kemaliyle sahip bulunmasından ileri geldiği bütün kaynaklarda belirtilmiştir. Nitekim O, konu ile ilgili hadislerinde, ahde vefa göstermeyi imandan, ahde aykırı davranmayı ise nifak alâmetlerinden saymıştır.

Kâbe'nin tamiri esnasında mukaddes Hacer-ül-Esved taşıyı yerine koyma konusunda Mek-

keli kabileler arasında ihtilaf çıktığında, Kâbe'ye ertesi sabah ilk giren kişinin taşı yerine koymasını kararlaştırılmıştı. O sabah Kâbe'ye ilk gelen Muhammed (sas) olunca, herkes "el-Emîn" ve "es-Sadık"ın gelmesine ve Hacer-ül Esved'i yerine koyacak olmasına çok sevindi.

Ancak, Hz. Muhammed'e (as) peygamberlik geldiğinde Mekkeli müşrikler onu reddettiler. Hakaret ettiler, deli, büyücü dediler, iftira attılar, kötü yolları denediler. Fakat ona hiçbir zaman yalancı diyemediler. Bir defasında Kureys'in önderleri bir araya gelmiş onun hakkında konuşuyorlardı. En tecrübelileri olan Nadr b. Haris şöyle dedi:

"Ey Kureys! Başınıza gelen bu belâdan kurtulmanızı sağlayacak bir plan bulamadınız. Muhammed çocukluğundan itibaren içinizde, gözünüz önünde büyüdü. Aranızda en sevilen, en doğru, en dürüst oydu. Şimdi, o olgunluğa erişip size bunları sunduğunda, bu sefer, o bir sihirbazdır, kâhindir, şairdir, delidir diyorsunuz. Allah için ben onun söylediklerini işittim. O sizin söylediklerinizin hiçbirini değil. Başınıza gelen yepyeni bir derttir."

Hz. Hatice (r.anhâ), ilk vahiy geldiğinde şaşkınlık içinde olan eşi Muhammed'i (as) şöyle teskin etti:

"Allah seni esirgesin, Ey Ebû'l Kasım! Allah seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacaktır. Çünkü sen doğrusun, emanete riayet edersin, akrabaları gözetirsin, merhametlisin ve güzel ahlaklısın."

Peygamberimiz (as), açık tebliğ başladıığında Kureyslileri Safa tepesinde toplayıp onlara sormuştu:

"Ey Kureys! Şu dağların arkasında size karşı hazırlanan bir ordu var desem, bana inanır mısınız?"

Bu soruya, orada bulunanların istisnasız hepsi tek bir ağızdan şu cevabı verdiler:

"Evet, çünkü senden hiçbir yalan söz işitmedik!"

Onun dürüstlüğü konusunda hiç kimsenin şüphesi yoktu. Çünkü Hz. Muhammed (sas), aralarında kırk yıl boyunca kusursuz, lekesiz bir hayat yaşamıştı.

Hasımları hicret öncesinde onu nasıl öldüreceklerini tasarlarken, o kendisine bırakılan emanetleri sahiplerine nasıl iade edeceğini düşünüyordu. Akşam, müşrikler tarafından sarılan evinde, emanet para ve mücevherleri sahiplerine ulaştırması için yeğeni Hz. Ali'yi (ra) yata-

ğında bırakmış ve sessizce Medine'nin yolunu tutmuştu...

Özetle: Hz. Peygamber (as) maliyeti ne olursa olsun, düşmanlarına karşı bile ahdine riayet etmiş ve asla sözünden dönmemiştir. Her konuda olduğu gibi antlaşma ve sözleşme konusunda da Kur'an'ı öğütlemiş, onu hayatına uygulamış, insanlara da Allah'ın emrettiğini öğretmiş ve talim etmiştir:

"Ahitleştığınız zaman Allah'ın ahdini yerine getiriniz. Allah'ı kendinize kefil kılarak sağlama bağladığınız yeminleri bozmayın. Allah yaptıklarınızı şüphesiz bilir." (Nahl 16/91)

Ve İsrâ suresinde de şöyle buyrulmaktadır:

"... Ahdi de yerine getirin, doğrusu verilen ahidde sorumluluk vardır." (İsrâ 17/34)

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) günlük hayatında ve bütün ilişkilerinde ahde vefa ilkesine sadık kalmış; verdiği her sözü mutlaka yerine getirmiş, randevularına kesinlikle uymuştur.

Allah Resulünü örnek alan başta dört halife olmak üzere bütün sahabe ve zamanımıza kadar güzel Müslümanlar da ahde vefanın en güzel örneklerini sergilemişlerdir.

Günümüzle ilgili olarak da Mithat Cemal Kuntay anlatıyor:

"Meşrutiyetin ilk seneleri bir cuma adam boyu kar yağmış ve o gün, ne tramvay ne araba ne şimendifer ne vapur işliyor. Çapa'daki bizim eve ne sütçü gelmiş ne de ekmekçi ve öğlen yemeğinden sonra kapı çalındı. Biz ekmekçi geldi zannettik, baktık Akif gelmiş ve şaşırdım, nasıl geldiğini merak ettim Beylerbeyi'nden Beşiktaş'a nasılsa bir vapur işlemişti ve 'bu kadar' dedi. Bu kadar mı dedim; 'evet' dedi. Beşiktaş'a geçmiş Beylerbeyi'nden ve tabii, oradan Çapa'ya kadar yayan yürümüş. Nasıl yaparsın bunu dediğimde 'nasıl yapmam; söz vermiştim, geleceğim demiştim; gelmeme, sözümü çiğnememe, ancak ecelim mâni olabilirdi' diyor Akif!" İşte ahde vefa; işte söz; işte sözünde durmak ve işte bir insan örneği.

Cenabı Hak bizleri ahde vefa kervanının yolcuları olarak topluca, cennetinde buluşturduğu mü'minlerden eylesin.

"Allah'ım! Ben Sen'in kulunum. Gücüm yettiği kadar ahdine ve va'dine sadakat gösteriyorum!" (Buhari, Davet, 16) diye istiğfar ederdi.

(Devam Edecek)

Değişim ve Yasası - 2

Tahsin ABDULGAFFAR

Geçen ayki yazımızda Değişim konusunda **'Allah'ın Değiştirmesi ve Toplumun Değişmesi'** ana başlığıyla değişimin temel kodlarını vermeye çalışmıştık, bu sayıda konumuza devam ederek tamamlamaya çalışacağız inşallah. Rabbimden muvaffakiyetler dilerim.

Toplumun Kendini Değiştirmesi

Dikkatimizi yoğunlaştırmamız gereken mesele; bir kavim bir toplum olarak bize özgü olan değişimin gereğidir. Gerçekleştirmemiz gereken bu değişim öncelikle "nefislerde" var olana ilişkindir.

Gerçekte Allah (c.c) insana **"nefsinde olanı değiştirme ve bir durumdan diğerine geçebilme"** yeteneği vermiştir.

Aşağı durumdan yüksek duruma geçiş Allah'ın şu kelimasında geçen "emanet" sözcüğüyle kastedilen şeydir; **"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arzettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler; ondan korktular da emaneti insan yükledi. İnsan cidden çok zalim, çok cahil'dir."** (Ahzab, 72)

Çok zalim, çünkü bunu bildi de gereğini yapmadı; çok cahil, çünkü öğrenmek yerine tutup cehline kanaat etti, oysa isteseydi öğrenebilirdi.

Esasen insanoğlunun temel çabası, gayreti; toplumu nefislerden başlayarak şer'den hayra doğru (yada aksi yönde) değiştirmektir.

Peki, nedir bu nefisler denen şey? Kur'an-ı Kerim'de mahiyeti hakkında pek durulmaz. Daha çok "nefislerde olanı" değiştirme uğraşı üzerinde durur. İşte burada sorular başlar; Nefisle birlikte var olan şey, başından beri nefisle birlikte mi vardır, yoksa tüm bu şeyler nefse sonradan mı konmuş yada yerleşmiştir? Bu şeyleri ortadan kaldırıp

başka bir şeye dönüştürmek nasıl mümkün olacaktır? İnsanın bu alanda karşılaşacağı zorlukların derecesi nedir?

Allah Teâla insandan, nefisini arındırmaya veya azdırmaya muktedir bir varlık olarak söz etmektedir: **"Nefsini arındıran kurtulmuştur; azdıran sa ziyanda."** (Şems, 10)

Peki, nedir kurtuluşa götürücü niteliğiyle nefsi arındırmanın ilkeleri ve ziyana sokucu niteliğiyle nefsi azdıran faktörler?

Göründüğü kadarıyla nefis'te "fücur ve takva" yeteneği dışında orijinal bir şey yoktur. Nefis denen, yapısı şaşkınlık uyandıran bu yarattığı Allah takvaya da fücra da eğilimli olarak yaratmıştır. Nitekim Yüce Allah (c.c) şöyle buyuruyor: **"(Andolsun) nefse ve onu düzenleyene ki nefse fücürünü da takvasını da ilham etmiştir."** (Şems, 7-8)

Allah (c.c) nefsi yaratmış, şaşırtıcı biçimde düzenlemiş ve sonra ona takva ve fücru ilham etmiştir. Bu düzenleyiş ve ilham, Allah'ın işlerindendir. Sonra buyuruyor: **"Nefsini arındıran kurtulmuştur, azdıran ise ziyanda."**

Bu da insana ait bir eylemdir. Allah azdırma ve arındırmayı kula, düzenleme ve ilhamı da kendi münezzeh zâtına nispet etmektedir. Ancak, kula nispet edilen şey, yalnızca Allah'tan ve O'nun kere minden kendisine bağışlanan bir güçle gerçekleşir. Allah (c.c) buyuruyor: **"Onlar nefislerinde olanı değiştirmedikçe ..."**

Bu ayet, bir kere fikirlerin nefislere yerleştirilebileceğini ifade eder. Aynı şekilde nefiste yer tutmuş kavramların kaldırılıp, yerine başkalarının konulabileceğini de ifade eder. Ancak bazı fikir-

ler nefislerde pek erken bir vakitte, ilk çocukluk dönemlerinde oluşur. Nefsin derinliklerine kadar inerek onu, davranışları planında evirip çevirir. Bu meyanda olmak üzere Allah Resulü (s.a.v) şöyle buyurmaktadır: **"Her doğan, fitrat üzere doğar. Sonra onu babası Yahudi, Hristiyan veya Mecusi yapar."**

Bu değişim yalnızca hadiste sözü geçen inanç biçimlerine münhasır olmadığı gibi, bu değişimi yalnızca babalar yönlendirmez. Mesele tüm akideleri, inanç ve fikirlere yön veren tüm araç ve etkenleri kapsamaktadır.

Fitratın Anlamı

Fitrat üzere doğmanın anlamı Allah'ın şu ayetinde belirtilmektedir: **"Ve (andolsun) nefse, onu düzenleyip fücürünü, takvasını ona ilham edene... Nefsini arındıran kurtulmuştur; azdırılan ise ziyanda."** (Şems, 7-10)

Yoksa fitrat üzere doğmak demek, Müslüman olarak doğmak demek değildir. Çocuk İslam'a meylli olarak doğmuştur; bunu bilfiil Müslümanlığa dönüştürmesi ancak nefsi arındırması işlemiyle olur. Çünkü çocuk, etrafı yalıtılmış bir şekilde bırakılırsa bilfiil Müslüman olmaz. Onu Müslüman kılan şey yine de çevresinin, ana-babasının ya da onların yerine geçecek faktörlerin etkisidir.

Fitratın anlamı, gerçeğe meyletme yeteneğidir. Bu yetenek, kendisine seçme şansı tanındığı zaman fitrata gerçeği seçtirir. Böyle olmuyorsa yetenek deformasyona uğramış demektir. Boş, önceden bir saplantıya düşmemiş bir zihne sahip kişinin önüne iki seçenek konsa, kesinlikle gerçeğe eğilim duyacaktır. Boş, geçmişin kalıntılarını kendisinde barındırmayan bir zihne sahip insana, bir İslam, bir de diğer inançlar teklif edilse, kesinlikle İslam'ı seçecektir.

Müslim'in rivayet ettiği Kudsî Hadis'te: **"Ben kullarımın hepsini hanif olarak yarattım. Şeytanlar uğradı ve dinlerinden alıkoydu onları."**

İbn-i Teymiye'nin de fitrat üzerine yorumları vardır;

Zaruri/Fitrî bilgiler, fitratın sağlam ve esen olduğu bir ortamda oluşurlar. Fitrate bozukluk ve hastalığın âriz olması halinde hak bâtil görünür.

Başka bir yerde de İbn-i Teymiye şunları söyler: **"Allah (c.c) kullarını bir fitrat üzere yarattı; onlara peygamberlerini gönderip, kitaplarını indirdi. Kulların mükemmel biçimiyle fitrata ve indirilen şeriata uygunlukları, onların esenlik içinde olmaları demektir. O filozoflar yok mu; Allah'ın şariat ve fitratını değiştirdiler de değiştirdiler..."**

Zemahşeri de bu esasa ilişkin olarak şunları yazmaktadır: **"Allah mahlûkata fitratını verdi. Göklere yaratılışlarındaki fitratı veren Allah'tır. Ve her doğan fitrat, yani hak dini kabule yatkın bir tabiat üzere doğar."**

İnsanın Psikolojik Yapısı ile Davranışları Arasındaki İlişki

İnsan, bir şeye sebep olur ve sonuç Allah'ın yaratmasıyla oluşur; sanki yaratan insanmış yada bitkiymiş gibi görünür. Aynı şekilde zihinlerimize (nefislerimize) yerleştirdiğimiz fikirlere de Allah (c.c) filleri yaratır.

Nasıl, toprakta zeytin, nar, üzüm vs. yetiştirebiliyorsak, aynı şekilde kendilerinden sonuç olarak belirli eylem ve davranışların oluştuğu fikirleri nefsimize yerleştirebiliyoruz. Nasıl, her ağacın bir meyvesi varsa, her fikrin davranışa dönüşen belli bir sonucu vardır. Biz dilediğimiz meyveyi yetiştirebiliriz ama hurma ağacından karpuz yetiştiremeyiz; düşünceler de böyledir.

Şu örneğe bakacak olursak; Allah (c.c) bazı cisimleri iletken, bazılarını yalıtkan yaratmıştır. Böyle bir durumda araştırmamızın konusu Allah'ın bir maddenin elektriği iletmesine karşılık, diğerini niye yalıtkan yarattığı mı olacak? Hayır, yalnızca elektriğe hükmetmek için bu özellikten nasıl faydalanacağımız olacak.

Aynı durum insanın eylemlerine nispetle de böyledir. "Bu eylem, niye bu fikirle önceleniyor?" (yani niye bu eylemin sebebi bu fikirdir?) gibi bir soruyu sormanın yararı yoktur. Ama "Bu fikrin şu eylemle sonuçlanmasını nasıl sağlarız?" ya da "Şu fikri davranışa dönüştürmek üzere zihnimize nasıl yerleştiririz?" türünden soruların karşılıklarına gücümüz elvermektedir. Bu gücü bize Allah (c.c) vermiştir ve işte bu yüzdendir ki, insan eylemlerinden sorumludur.

Artık şunu diyebiliriz: İnsanın davranış ve tasarrufları fikirlerinin bir sonucudur. Psikolojik yapı söz konusu olduğunda, en keskin yorumuyla şu söylenebilir ki; **insan ister kendisinin, isterse başkasının gayretiyle psişik yapısını (nefsinde olanı) değiştirdiği zaman, kaçınılmaz olarak davranışları da değişecektir.** Bu değişimin aşırı noktalara varması da mümkündür. Psişik yapısı atılğanlıktan, çekingenliğe dönüşebileceği gibi, sevinçten kedere veya cesareten çöküntüye de dönüşebilir.

Müslümanlar önce nefislerinde olanı (psişik veya zihinsel yapılarını) değiştirmelidirler ki, yapmış olduğu eylemler de değişsin.

Bir masal anlatılır:

Gücü insanı dehşete ve hayrete düşüren, şöreti ufukları tutmuş bir dev varmış. Bu deve dair ağızdan ağza dolaşan rivayetler yakın bir kentte oturan başka bir devin kulağına da gelmiş. Bu dev, insanların ağızlarında dolaşan rivayetlere bakarak onunla tanışmak istemiş ve iltifatlarla dolu bir mektup göndererek dostluğunu arz etmiş, muhabbet talebinde bulunmuş. Ne var ki cevap hiç de umduğu gibi çıkmamış; ondan, haddini bilmesini isteyen küstahça bir cevapmış bu. Bunun üzerine edepsizce karşılıklı bulunan bu gururlu dev karşısında onurunu kurtarmak için intikam almaya karar vermiş. Yola çıkmış; koşa koşa mağrur devin bulunduğu kentin yüksek varoşlarına ulaşmış. Hasminin arzı titreten ayak seslerini duyan mağrur devin dizlerinin bağı çözülmüş, rengi atmış. Durumu anlayan karısı biçare kocasına işaretlerle, yatağa girmesini istemiş ve üstüne de yorgan atmış... Öfkeli dev oraya ulaşınca o insan kadri bilmeyen mağrur, utanmaz herifin nerede olduğunu sormuş ve ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğini, insanlara nasıl karşılık verileceğini öğreteceğini eklemiş... Diğer devin karısı "hişt" demiş, "yavaş konuş, çocuğu uyandıracaksın!" ve yorganın altından uzanan iki ayağı göstermiş öfkeli deve. Bu iki ayağı gören öfkeli devin kalbine bir korku düşmüş. Başından bir kova soğuk su dökülmüş gibi kalakalmış. "Çocuk" diye söylenmiş kendi kendine, "Çocuk buysa babası kim bilir nasıl öyleyse!" Sonra da paldır küldür, kaçarak dönmüş geldiği yoldan.

Bu masalı dinlediğimizde; "masal bu" der geçeriz. Ama masaldaki olaylar bizi ilgilendirmektedir. Zira bu olaylar psikolojik yasalarla ilişkilidir. Bu masal bir kurgudur ama biçimsel değeri ne olursa olsun, kendi içinde bir takım anlamlara işaret eder. Masalın anlam olarak gösterdiği şey, insanın kuvvet karşısındaki edilgenliği olabileceği gibi, insanın gerçeği üstün tutmasını da öne çıkarıyor olabilir.

Nitekim Firavun'un huzurundaki büyücülerin durumu da böyleydi. Günün erken saatlerinde dedikleri neydi? **"Firavun'un izzetiyle kesinlikle biz galip geleceğiz."** (Şuara, 44) Akşam olunca dünyayı nasıl hiçe saydıklarını gördün: **"Seni, gelen açık mucizelere ve bizi yaratana üstün tutmayacağız. Neye hüküm vereceksen ver. Sen ancak bu dünya hayatında hükmedebilirsin."** (Taha, 72)

Anılan kıssa, doğuştan getirilen bir güdünün toplumsal yansımasını açıklamaktadır. Bu güdü, kuvvetli olduğu durumlarda büyüklenme, zayıf olduğunda ise boyun eğme psikolojisinde ifadesini bulur. Bu ikisi birbirlerini gerektirirler.

Büyüklenip, böbürlenen kimse kuvvet durumu ortadan kalktığında zillete düşer. Gerçek insan ise, kuvveti elinde tuttuğunda büyüklenmez, kaybettiğinde ise zillete düşmez.

Hz. Yusuf (a.s)'ın kıssasına bakarsak, onda da şehvetin galeyanı karşısında direnme gücünü yitirmeyen insanı örnekleyen, çarpıcı bir anlamla karşılaşırız.

Anlatılan masalda geçen insan davranışlarına baktığımızda; psikolojik karakter değişince insan davranışları da değişir. Onun, nefesine empoze ettiği şeyin egemenliğine mutlak anlamda boyun eğdi. İşte bu yüzdendir ki nefsinde olanı değiştirme gücüne sahip olan, toplumu da değiştirme gücüne sahiptir.

Masala dönecek olursak; kadın zekâsıyla öfkeli devin psikolojik durumunu değiştirmiş, tıpkı bir düğmeye basılmış da vantilatör sarsılarak dönmeye başlamış gibi, dev tır tır titretmiştir. Bunun örneğini İslam dünyasının davranışlarındaki birçok tavrıda görmek mümkün.

Başka bir örnekleme:

Bu sefer kurgu değil, olmuş bir olay. Zira Resulullah (s.a.v)'ın hayatından alınma. Bu olayı, nefiste olanı, bu yüzden de toplumu değiştirme gücünü elinde bulunduran insanın egemenliğine canlı bir örnek olarak sunulmaktadır.

Hendek gazvesini anlatırken İbn-i Kayyım el-Cevzi Zâdül Meâd adlı eserinde şunları zikretmiştir:

"Sonra Allah Teâlâ, düşmanın arasına tefrika girmesini, toplulukların dağılmasını ve hudutların parçalanmasını takdir buyurdu. Bunu kolaylaştıran sebeplerden biri şu olmuştur: Gaftan kabilesinden Nuaym b. Mes'ud, Allah Resulü (s.a.v)'ne gelmiş ve 'Ey Allah'ın Resulü, ben Müslüman oldum; dilediğini emret, yapayım! Demişti. Allah Resulü de ona 'Sen tek kişisin, gücünün yettiği hileyi lehimize planla. Kuşkusuz harp hiledir.' Buyurmuştu.

Nuaym, o hızla Ben-i Kurayza kabilesine gitti. Cahiliye döneminde onlarla arası iyiydi; yanlarına vardı. Ne var ki, onlar henüz Müslüman olduğunu bilmiyorlardı: 'Ey Ben-i Kurayza' dedi. 'Siz Muhammed'le savaştınız. Kureyş ise fırsatları değerlendirilecek yerde, ne yaptı? Kendi bölgelerine çekildi ve sizi terk etti; Muhammed'de sizden intikam aldı.' Ben-i Kurayza Yahudileri; 'Mesele nedir Ey Nuaym' dediler. Nuaym: 'Kureyşlilerle birlik olup, savaşmayın. Tâ ki size (teminat olarak) rehinelere versinler.' Deyince Ben-i Kurayza Yahudileri: 'haklısın' dediler. Nuaym sonra tuttu, Kureyşlilere gitti: 'Size olan sevgi ve iyi niyetimi bilirsiniz' diye başladı söze. Onlar da: 'Evet' diye doğruladılar. Nuaym devamla: 'Yahudiler Muhammed ve asha-

biyla yaptıkları anlaşmayı bozdukları için pişman olup ona tabi oldular. Sizden rehineler alıp ona teslim edecekler. Eğer sizden rehine isterlerse sakin vermeyin' dedi. Sonra Gatfan'a gitti. Onlara da aynı meyanda şeyler söyledi.

Şevval ayının Cumartesi akşamı Kureyş nabız yoklamak üzere Yahudilere haber saldı: 'Hayvanlarımız telef oldu. Bize destek olun da Muhammed'in işini bitirelim.' Yahudilerin karşı haberi şu oldu: 'Bu gün günlerden Cumartesi. 'Bugün çalışmaları nedeniyle öncekilerimizin başına neler geldi, siz de bilirsiniz. Kaldı ki, siz bize rehineler göndermeden sizinle birlikte savaşmayız.' Bu haberi alan Kureyş: 'Nuaym'ın dediği çıktı'. Diye düşündü. Böylece iki fırkaya bölünmüş oldular...

"Allah inkâr edenleri kinleriyle geri çevirdi; Bir hayra ulaşamadılar."(Ahzab, 25)

Toplumsal psikolojinin değişimi için başvurulmuş bu yöntem belirli şartlarla ilgilidir ve bu uygulama Resul (s.a.v)'den açık bir işaret niteliğindedir.

Hendek, savaş şartları bakımından avantaj teşkil edecek biçimde sağladı. Yanı sıra Allah Resulü'nün karşı karşıya bulunduğu problemin tarihî şartlarını bilmesi, özellikle iki fırka ile ilgili özel ilişkileri içinde bulunulan durumu iyi değerlendirmesi Peygamberimize tartışmasız bir üstünlük sağladı.

Nuaym b. Mesud'un kıssası, mevcut şartları değiştirmede, psikolojik şartları değiştirme gücünü sağladığı avantajın gerçekten apaçık bir örneğidir.

Üçüncü Örneklem:

Yaşadığımız çağda insan zekâları "değişim" konusuna önem vermeye başladı. Amaç; toplumların psikolojisini, tarihlerini, neyi kolayca kabullenip, neyi tereddütsüz reddedebileceklerini bilmekten ve tüm bunları süper güç'lerin çıkarına uygun olarak değişim sürecine kanalize etmekten öte bir mahâret gerektirmeyen, az bir çabayla zorunlu sonuçlara ulaşmaktır.

Gerçekten de dünyanın kontrolü üzerine çekilen ve onu çıkarlarına uygun yöne sevk etmek isteyen süper güçler bu alana gereken özen ve önemi göstermeye başladılar.

ABD'li bir Profesöre ait "Dış Politikanın Yöntemleri" adlı kitapta şöyle denilmektedir: "Ne var ki diplomasinin, Amerikan diplomasisindeki biçimiyle, amacına ulaşmak için yabancı devlet adamlarının iradesini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktan başka seçeneği yoktur. Amerika bunun için dış politikanın politik, askerî, ekonomik ve psikolojik tüm araçlarını çıkarları doğrultusunda kullanmak zorundadır."

Aynı kitapta, kültürel-ideolojik dış politikadan da söz edilmektedir: "Amerika, psikolojik araçlarla dış politik hedeflerine ulaşmaya çalışır." denilmektedir.

Günümüzde de Amerika, İsrail, İngiltere ve Rusya gibi süper güç ülkelerin özellikle üçüncü dünya ülkelerine karşı yürüttükleri psikolojik savaş sayesinde kendilerinin yenilmezliğini kabul ettirmeye çalışmakta, bunu kabule yanaşmayanları ise, askerî-terör yöntemiyle üstünlük sağlamaya ve böylece kendi dünya görüşlerinin hâkimiyetini sağlamaya çalışmaktadırlar.

Değişim Yasasıyla ilgili tekrar İbn-i Haldun'a kulak veriyoruz.

İbn-i Haldun değişim yasasını açıkça devletlerin ömürlerine bağlar.

Mukaddime'nin "**Şahıslar gibi Devletlerin de Tabii Ömürleri Vardır**" başlığı altındaki fasılda İbn-i Haldun bireylerin ömürlerinden söz ettikten sonra, devletlerin ömürlerini ele alır. Şöyle ki;

Çoğunlukla bir devletin ömrü üç kuşağı geçmez. Bir kuşak bir şahsın ömrü kadardır ve bu da ortalama 40 yıldır. Bunun nedenine gelince; birinci kuşak bedevilik ve sert mizacın özelliklerini sürdürür...

İkinci kuşak da mülk ve lüks hayat nedeniyle bedevilikten uygarlığa gider. Üçüncü kuşağa gelince; bir zamanlar sanki hiç öyle yaşamamış gibi bedevilik ve sertliği unuttur. Sonunda evladı iyal gibi devletin üstüne kalırlar... Görüldüğü gibi üç kuşak vardır. Devletin ihtiyarlayıp gerilemesi bu üç kuşak süresinde meydana gelir.

Bu üç kuşağın ömrü daha önce geçtiği üzere yüz yirmi senedir. Devletler çoğunlukla bu ömrü aşamazlar. Üç aşağı beş yukarı böyledir ancak, devlete içerden ya da dışardan talip olanların bulunmaması halinde bu böyledir. Talip bulunmayınca kendiliğinden gelen ihtiyarlık her yanda belirtilerini göstermeye başlar. Eğer içerden ya da dışardan devlete bir talip çıkarsa, devlet bir savunucu bulamaz. **"Ecelleri gelince ne bir an geriye bırakılırlar, ne de bir an önceye alınırlar.(Nahl 61)"**

Netice olarak da; günah işlediğini bilmeyen ondan nasıl tevbe eder ki! (Neyin içinde bulunduğu) kavramak tevbe'nin şartıdır. Nefiste olanın değişimi şarttır. Tevbe eden nefsinde olanı değiştirmiş demıştır.

YARARLANILAN KAYNAKLAR

1- Bireysel ve Toplumsal Değişmenin Yasaları, Cevdet Said

2- Mukaddime, İbn-i Haldun

Neden Olmasın ki?

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Neden, başlanıldığı gibi gidilmesin ki? Neden, eskisi gibi iyi ve güzel olunmasın ki?

Neden, sanatçılarımız ve yazarlarımız önceki gibi değer görmesin; önemsenmesin, takip edilmesin, sorulmasın ki?

Neden, dâvâ merkezli yazılan kitaplar yeniden elden ele dolaşmasın, baskı üstüne baskı yapmasın, insanlar o kitapları konuşmasın ki?

Neden, ruhumuzu hareketlendiren, bizlere şevk veren ezgilerimiz-marşlarımız önceki gibi bir yoğunlukla piyasaya çıkmasın, dinlenmesin, dinletilmesin, mevcutlara da kıymet verilmesin ki?

Erdoğan Akın, Abdülbaki Kömür, Grup Kardeşlik Çağrısı vd. daha çok programlarda, konserlerde görülmesin, dinlenmesin, onların renklendirdiği nitelikli organizeler daha bir sıklıkla oluşturulmasın ki?

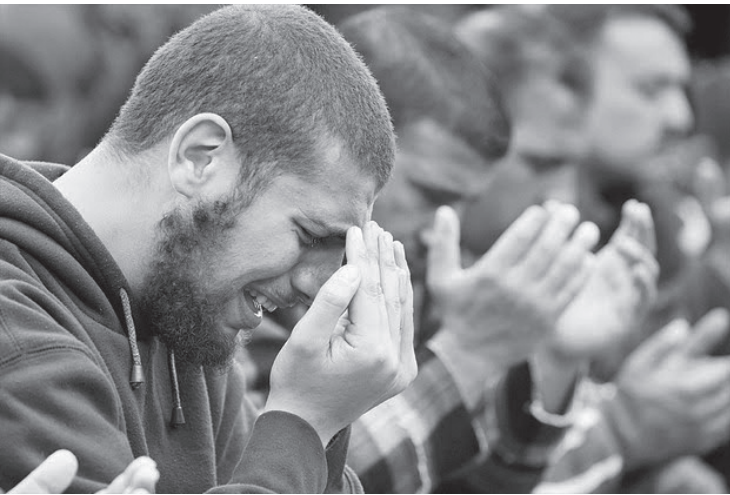
Neden, dergilerimiz 'hür tefekkürün kaleleri' olma vasfının gereğini daha ileriye götürerek korumasın; bunca çıkan dergimize rağmen ülke ve dünya çapında yazar-çizer-şair insanlarımız yetiştirilmesin/oluşturulmasın ki?

Neden, ümmet olarak Abdulhamid Bilalî, Fethi Yeken, Mustafa Meşhur, Abdullah Nasuh Ulvan gibi dava ve davet adamlarının oluşturduğu davet konulu eserlerin yenileri, günümüze uyarlanarak yeniden yazılmasın ki?

Neden, Fî Zilal'il-Kur'an, Tefhimu'l-Kur'an, Hak Dini Kur'an Dili gibi yazıldıkları günden bu yana okunmaktan ve faydalanılmaktan usanılmayan/bıkılmayan tefsirler, bugün de oluşturulup toplum nazarına sunulmasın ki?

Neden, bundan en az yirmi, otuz ve hatta kırk yıl evvel okunacak kitap bulunamadığı halde insanlar okuma sevdalıysyken, şimdilerde bu kadar çok imkâna rağmen kitap-dergi okumak boş zamanların uğraşısı olarak kabul görülsün de, en kıymetli vakitler kitaba verilen vakitlerdir anlayışı hâkim olmasın ki?

Neden, önceleri toplumun nabzını tutan ve gündem belirleyenler üniversiteli gençler/Müslümanlar iken şimdi başkaları ortalıkta cirit atsin da iman edenler nöbet yerlerine geri dönmessin ki?

Neden, önceden olduğu gibi erkeklerimizin sakallı olanları toplum içinde çoğunlukta olmasın; güzel sakallı gençlerin üniversitelere renk katan varlıkları yine aynı minvalde yürümesin ki?

Neden, kızlarımız/kadınlarımız önceden daha çok başörtüsünün, tesettürün içeriğinde kendilerini kıymetlendirirken, şimdi yine ve daha büyük hassasiyetle bu içerik burçlara çıkarılmasın ki?

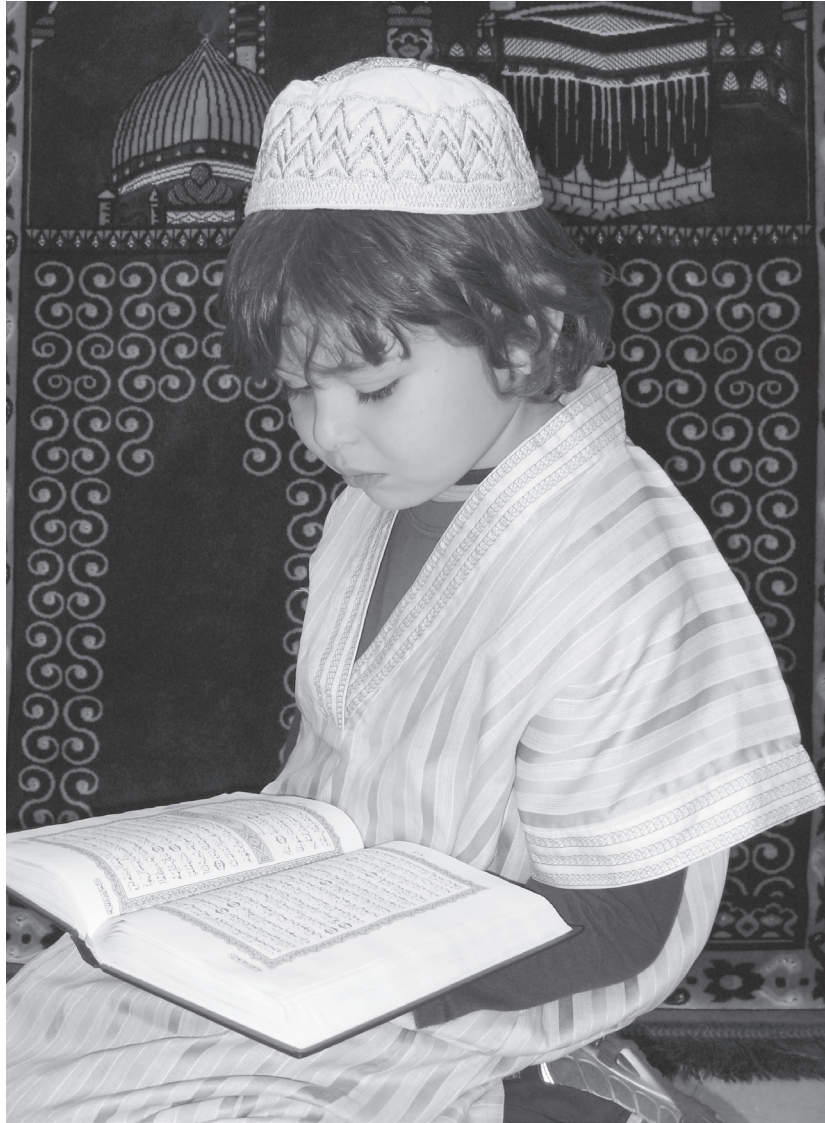
Neden, internet üzerinde, sosyal medya adı verilen mekânlarda insanlar her şeylerini paylaşırken, her şeyden haberdar iken yanı başlarındakilerden daha fazla haber sahibi olmasın ki?

Neden, dünya nüfusu her geçen zaman içerisinde çoğaldığı halde ve teknolojinin tüm ilerliliğiyle her şey gözler önündeyken, zalimler hâlâ zulmüne hoyratça/hunharca devam edebilsin ve yalnızca Allah'tan korkması gerekenler bu bilinçlerinin verdiği sorumlulukla yeryüzünün cümle zalimlerine hakkı haykırmassın ki?

Neden, önceleri Müslümanlar bir araya geldiklerinde konuştukları konuları İslam ve Müslümanların durumuyken ve cihad meydanları iken, şimdilerde yine bu konulara öncelik verilerek gündemler oluşturulmasın ki?

Neden, önceden zihinlerde ve gündemlerde olan kavramlar tevhid, şirk, tağut, rejim, şehadet vb. iken, şimdilerde onların yerini demokrasi'nin, liberalizm'in, hoşgörü'nün, tatil'in, borsa'nın vb. alınmasına izin verilsin; neden olması ve konuşulması gerekenler ne ise öyle olmasın ki?

Neden, on-on beş yıl öncesine kadar meydanlar hak ve adalet arayan seslerle yankıla-

nırken, 'böyle olmaz' derken, şimdi daha gür ve kavî seslerle bu erdemli gelenek sürdürülüyor olunmasın ki?

Neden, şimdilerde yapılan güzel/iyi/hayırlı işlerin ucundan tutma ve onları yayma erdeminin gösterenleri mumla aramak yerine, daima hayırda yarışanlar olarak temayüz edilmesin ki?

Neden, kötünün, çirkinin ve şerrin karşısında olma mücadelesini sürdürenlere burun kıvrımayı tercih etmektense iyinin, güzelin ve hayrın temsilcileri olarak anılmaya aday olunmasın ki?

Ve neden, ben bu kadar soruyu sormak yerine, sorumluluklarımı kuşanmaya yekinmeye-yim ki? (Ve tabi bu, bütün şuur ehli Müslümanlar için de geçerli olan bir yekinmedir.)

Nasıl Bir İmtihan İstersiniz?

Cefai DEMİREL

İnsanlar, (sadece) "İman ettik" diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? (*Ankebut Suresi, 2*)

Allah (cc.) "iman ettim" diyen kulunu dünya hayatında imtihan edeceğini bildirir. İnsanların yalnızca diliyle "ben inanıyorum" demesi yeterli değildir. Dünya imtihan mekânı olarak yaratılmıştır. Yaşadığımız olaylarla sınandığımız, imtihan olunduğumuz bir alandır. Zorluk yaşamadan ve o zorluk anlarında Rabbimize sadakatimizi, sabrımızı, tevekkül ve teslimiyetimizi göstermeden ebedi mutluluğa ulaşamayız. Dünya ebedi yaşamımıza geçiş aşamasıdır. Mü'minler ebedi yaşamda cennete taliptirler, peki **cennete talip olurken nasıl bir imtihan isteriz.**

"Yoksa sizden önce gelip geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda peygamber ve beraberindeki mü'minlerle "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyordu. Dikkat edin. Şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır denildi." (*Bakara Suresi, 214*)

Allah(cc) kulunun karşısına sabır göstermesi gereken zorluklar çıkaracak ve göstereceği tepkilerle onu sınayacaktır. **Mü'minleri biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğini bildirir.** (*Bakara Suresi, 155*) Kur'an'da haber verilmesine rağmen, iman eden insanın zorluklar karşısında şaşırması, neden benim başıma bunlar geliyor demesi doğru değildir. Bazen

bu ayetlerin bizlere hatırlatılması gerekmektedir. Yaşanan zorluklar sıradan günlük sorunlar ya da büyük bir felaket gibi görünen olaylar olabilir. Biz mü'minlerin üzerine düşen görev, bunların bir imtihan olduğunun bilinciyle sabır göstermektir. İman sahiplerinin sınamalar karşısında gösterdikleri güzel ahlak, cesaret ve sabrın, onların ahiretteki derecelerini artıracak olmasıdır. **"Yoksa siz, Allah(cc.) içinizden çaba harcayanları ve sabredenleri belirtip, ayırt etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?"** (*Al-i İmran Suresi, 142*)

Mü'min Sadece zorluklarla değil, dünya hayatındaki nimetlerle de imtihan edilir. Allah (cc.) verdiği her nimetle beraber insanın Kendisi'ne şükredici olup olmadığını ve bu nimetlerin hakkını verip vermediğine bakar. Şüphesiz nimetle imtihan, yoklukla imtihandan daha zordur. Mescit kuşu Salebe'nin durumunu hepimiz biliriz. **"Mallarınız ve çocuklarınız ancak birer imtihandır; Allah katında ise büyük bir mükâfat vardır."** (Tegâbün, 15)

Hiz. Peygamber'in vefatından sonra bir gün Medine'de bir heyecan ve kalabalık meydana gelmişti. Bunun sebebini soran Hiz. Âise (r.a)'ya Abdurrahman b. Avf'ın (r.a) kervanının şehre yaklaştığı söylenince Hiz. Âişe (r.a) şöyle demişti, Rasûlullah (s.a.s.) şöyle buyurmuştu: **"Abdurrahman sırttan geçerken düşer gibi oldu ama düşmedi."** Hiz. Âise'nin (r.a) bu sözlerini haber alan Abdurrahman bin avf (r.a) beş yüz deve olduğu söylenen bu kervanını sırtındaki yüklerle birlikte tamamen Allah rı-

zası için bağışlamıştı. Develerin sırtındaki malların develerden çok daha değerli olduğu kaydedilmektedir. Ashabın en cömertlerinden biri olduğu bilinen Abdurrahman bin Avf'ın (r.a) birçok gazvede ve özellikle Tebük gazvesinde Allah yolunda büyük infaklarda bulunduğu bilinmektedir. (Ahmet AĞIRAKÇA) Mü'minler olarak yoklukla, hastalıkla, imtihana razı değiliz varlıkla imtihanı kolay mı? Zannediyoruz. Bu imtihandan kaç yiğit galip çıkabilmiş? O mübarek sahabe bile sıratı tökezlemişken, kim Abdurrahman bin Avf (r.a) olabilir?

"O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi ve güzel olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı." (Mülk Suresi, 2) Allah (cc.) bu ayetle insanın yaratılışındaki gayeyi açıklamıştır.

Dünya bir imtihan yeridir ve geçicidir. İnsanlar kendilerine verilen kısa ömrü, Allah'ın(cc) belirlediği ve Kur'an'da kendilerine bildirilen sınırlara göre yaşamakla yükümlüdürler. Burada yaptıklarının karşılığını

ise ahirette ebedi bir cennet olarak bulacaklardır. **"Hayır, siz dünya hayatını seçip üstün tutuyorsunuz. Ahiret ise daha hayırlı ve daha sürekli."** (A'la Suresi, 16-17)

Sahabelerden Sa'd (r.a) rivayet ediyor: Dedim ki: 'Ya Rasulallah, insanların belâsı, imtihanı en çetin olanı kimdir? Buyurdu ki: **"Peygamberler ve sonra da derece derece mü'minlerdir. Kişi, dini oranında belâ görür, imtihan edilir. Dini kuvvetli ve sağlam ise imtihanı ağır olur. Dininde zayıflık söz konusu ise, dini kadar imtihana tâbi tutulur."**

Bela ve musibetler ne kadar büyükse bizim imanımızın büyüklüğüne delildir. Asıl korkmamız gereken imtihan edilmediğimiz zaman olmalıdır. Doktorlar ümitsiz vakanın canını yakmazlar. Gönlünce yesin içsin gezsın derler. Allah (cc.) bizi imtihan ediyor canımızı acıtıyorsa ne mutlu bize. Hâlâ bizde ümit var demektir. İmtihan edildiğimiz duruma sabır göstermeliyiz. İmtihan edildiğimiz durumdan şikâyetçi isek kendimize bir soralım biz nasıl bir imtihan istiyoruz. Diğer imtihanlar daha mı kolay?

Belâ insanın yakasına öylesine yapışır ki, günahsız gezene kadar peşini bırakmaz.”

(Tirmizî, c. 7, s. 78-79; Süyûtî, Câmiu’s-Sağîr, c. 1, s. 136; Ahmed bin Hanbel) Bela ve musibetler ne kadar büyükse bizim imanımızın büyüklüğüne delildir. Asıl korkmamız gereken imtihan edilmediğimiz zaman olmalıdır. Doktorlar ümitsiz vakanın canını yakmazlar. Gönölünce yesin içsin gezsın derler. Allah (cc.) bizi imtihan ediyor canımızı acıtıyorsa ne mutlu bize. *Hâlâ* bizde ümit var demektir. İmtihan edildiğimiz duruma sabır göstermeliyiz. İmtihan edildiğimiz durumdan şikâyetçi isek kendimize bir soralım **biz nasıl bir imtihan istiyoruz.** Diğer imtihanlar daha mı kolay?

“Sevabın çokluğu, belânın büyüklüğüyle beraberdir. Allah, bir toplumu sevdiği zaman şüphesiz onları sıkıntı, musibet ve belâlarla imtihan eder. Artık kim imtihan edildiği belâ ve musibetlere rıza gösterirse, Allah’ın rızası ve sevabı o kimseyedir. Kim de imtihan edildiği belâ ve musibetlere öfkelenir ilâhî hükme rıza göstermez ise, Allah’ın gazabı ve azabı o kimseyedir.” İbn Mâce, Fiten 23, hadis no: 4034. Mü’minler olarak bilmeliyiz ki bela ve musibetler bizlerin mertebesinin yükselmesi içindir. Büyük bela ve musibetlere uğrayanlar peygamberlerdir. Öyleyse bizler de belaların bizlere mertebemizin yükselmesi için gönderildiğini bilerek sabredebeyiz. **“Bugün ben, gerçekten onların sabretmelerinin karşılığını verdim. Şüphesiz onlar, ‘kurtuluşa ve mutluluğa’ erenlerdir.”**(Mü’minun Suresi, 111)

Asker eve dönmektedir, yolda ailesini arar ve “anne baba eve dönüyorum. Yanımda bir arkadaşım var, mayına **bastı bir eliyle bir ayağını kaybetti.** Gidecek hiçbir yeri yok, onun bizimle kalmasını istiyorum.” dedi. Ailesi, “bunu duyduğumuza üzüldük, fakat bizimle kalamaz, belki onun başka bir yer bulmasını sağlarız.” Asker, “hayır anne baba onun bizimle yaşa-

İmtihan kuralı herkes için geçerlidir. Yani, bütün insanlar imtihan edilmektedir. İnsanın imtihana tâbi tutulması Allah’ın bir sünnetidir. Peygamberler bile imtihan edildiler. Meselâ Hz. Zekeriya ve Yahya canları ile imtihan oldular. Hz. İbrahim, oğlunu kurban etmesi için emredildiği rüyayla imtihan edildi. Hz. Yusuf Züleyha ile imtihan edildi. Hz. Eyyüb hastalıkla imtihan edildi. İmtihani başaranların imanı daha da güçlenir, başaramayanlar ise sapkınlıklarında daha da ileri giderler.

masını istiyorum. Ailesi, “onun gibi özürlü biri bize korkunç yük olur. Bizim kendi hayatımız var, onun hayatımıza engel olmasına izin veremeyiz, bizce o arkadaşını bırakıp eve dönmelisin, O kendi başının çaresine bakacaktır.” Oğlu o anda telefonu kapatmıştır. Bir süre ondan bir haber alamadılar. Birkaç gün sonra polisten bir telefon gelir. Oğullarının yüksek bir binadan düşerek öldüğünü öğrendiler. Polis **olayın intihar olduğunu söylüyordu.** Anne ve baba oğullarının cesedini teşhis için şehir morguna gittiler. Onu tanıdılar ama bilmedikleri bir gerçeği de orada öğ-

rendiler. Dehşete düşmüşlerdi, **oğullarının bir eliyle bir ayağı yoktu.**

Kendi imtihanımızın ağır olduğunu mu düşünüyoruz? Diğer imtihanların kolay olduğunu mu düşünüyoruz? Hiç zannetmeyelim. İnsanoğlu olarak, güzel olanla, iyi olanla, akıllı olanla, uyumlu olanla, yardımcı olanla beraber olmayı seviyoruz. Fakat yardıma muhtaç olanla, bize yük olacakla beraber olmayı sevmiyoruz. Zor olanla imtihan edilmeyi sevmiyoruz. Zor olanlardan kaçıyoruz. **Ne güzel ki, bizler ne kadar hatalı, kusurlu, özürlü olsak da bizleri bırakmayan bir Allah (cc.) var.** Bizler ne kadar suçlu da olsak o **affetmeye hazır, dualarımıza icabet eden bir Allah (cc.) var.** Dua edelim, ondan imtihanlarımız için yardım dileyelim. O yardıma muhtaç olanlara hiçbir zaman sırtını dönmez.

“Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele.” (Bakara, 155) Mü’minler olarak mutlaka imtihan olacağız. Bazı kardeşlerim yoksulluktan, bazılarımız sağlıktan şikâyetçi olabiliriz. Kendimize bir soralım nasıl olsa imtihan olacağım, **neyle imtihan olmak isterim?** Evlatla imtihan edilmek daha mı kolay? Canla imtihan edilmek daha mı kolay? Gelen musibete sabır göstermeliyiz. Mevla’m daha büyük bela ile belamızı unutturmasın.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki: **"Fira-vun 400 yıl yaşamıştı. Bir kere başı ağrı-mış, ateşi olmamıştı. Bir kere başı ağrısaydı, herkesin kendine tapınmasını istemesi hatırına gelmezdi."** (Kimyayı Saadet.) Allah (cc.) Buyurur ki **"İnkâr edenler sanmasınlar ki, kendilerine süre vermemiz kendileri için hayırlıdır. Sadece günahlarını artırmaları için onlara mühlet veriyoruz. Ve onlar için alçaltıcı azap vardır."** (Ali İmran,178)

Başımıza bela gelmiyorsa bilinmelidir ki bu bizim hayrımıza bir durum değildir. Bazı kimsele-rin sağlıklı, hali vakti yerinde, işlerinin yolunda olması bizleri aldatmamalıdır. Allah'ın (cc.) on-lara sadece mühlet vermesinden dolayıdır.

İmtihan kuralı herkes için geçerlidir. Yani, bütün insanlar imtihan edilmektedir. İnsanın imtihana tâbi tutulması Allah'ın bir sünnetidir. Peygamberler bile imtihan edildiler. Meselâ Hz. Zekeriya ve Yahya canları ile imtihan oldular. Hz. İbrahim, oğlunu kurban etmesi için emre-dildiği rüya ile imtihan edildi. Hz. Yusuf Züleyha ile imtihan edildi. Hz. Eyyüb hastalıkla imtihan edildi. İmtihanı başaranların imanı daha da güçlenir, başaramayanlar ise sapkınlıklarında daha da ileri giderler.

Horasan valisi Abdullah bin Tahir, çok âdil biriydi. Jandarmaları birkaç hırsız yakalamış, valiye bildirmişlerdi. Getirilirken hırsızlar-dan birisi kaçtı. O sırada Hiratlı bir demirci, Nişabur'a gitmişti. Demirciyi, gece eve gider-ken, jandarmalar yakaladılar ve diğer zanlılar-la beraber valiye çıkardılar. Vali dedi ki. Hepsini hapsedin! Bir suçu olmayan demirci, hapisha-nede hemen abdest alıp, namaz kıldı. Ellerini uzatıp, <"Ya Rabbi! Bir suçum olmadığını an-cak sen biliyorsun. Beni bu zindandan ancak sen kurtarırısın!" diye dua etti. Vali uyurken rüyasında dört kuvvetli kimse gelip, tahtını ters çevirecekleri zaman uykudan uyandı. He-men kalkıp, abdest aldı, iki rekât namaz kıldı. Tekrar uyudu. Tekrar o dört kimsenin tahtını yıkmak üzere olduğunu gördü ve uyandı. Ken-disinde bir mazlumun ahı olduğunu anladı. Vali

Biz istemeyi bilelim, sabretme-yi bilelim. Dua ediyorum ama kabul olmuyor diyorsak, henüz vaktinin gelmediğini bilelim veya bizim için hayırlı olmadı-ğını bilelim, bunun imtihan ve-silesi olduğunu bilelim ve ona günahsız ağızlarla dua edelim.

hemen hapishane müdü-rünü çağırıp sordu. Aca-ba bu gece hapishanede mazlum birisi kalmış mı?

Müdür dedi ki, Bunu bilemem efendim. Yalnız biri namaz kılıyor, çok dua ediyor gözyaşları dö-küyor. Hemen adamı bu-raya getiriniz. Demirciyi valinin yanına getirdiler. Vali hâlini sorup, durumu anladı ve dedi ki; Sizden

özür diliyorum. Hakkını helâl et ve şu bin gü-müş hediye kabul et. **Herhangi bir arzun olunca bana gel!** Demirci de cevabında dedi ki, Ben hakkımı helâl ettim. Verdiğiniz hediye-yi kabul ettim. Fakat işimi, dileğimi senden iste-meye gelemem. Neden gelemezsiniz?

Çünkü benim gibi bir fakir için, senin gibi bir sultanın tahtını birkaç defa tersine çevirten sahibimi bırakıp da, dileklerimi başkasına söy-lemek kulluğa yakışır mı? Namazlardan sonra ettiğim dualarla beni nice sıkıntılardan kurtar-dı. Pek çok muradıma kavuşturdu. Nasıl olur da başkasına sığınırım? Rabbim, nihayeti olmayan rahmet hazinesinin kapısını, ihsan sofrasını herkese açmış iken, başkasına nasıl giderim? Kim istedi de vermedi? Kim geldi de, boş dön-dü? İstemesini bilmezsen, alamazsın. Huzuru-na edeple çıkmazsan rahmetine kavuşamazsın! dedi.

Bir imtihan dünyasında olan bizlerde sıkın-tılarımızda, dertlerimizde, geçim sıkıntısı bizle-ri bunalttığında, evlatlarımızla sorunlarımızda, eşlerimizle sorunlarımızda, sağlık şikâyetlerimiz varsa, neden bunlar benim başıma geliyor de-diğimizde, isteklerimizi dileklerimiz dinleyen bir sahibimiz var.

Biz istemeyi bilelim, sabretmeyi bilelim. Dua ediyorum ama kabul olmuyor diyorsak, henüz vaktinin gelmediğini bilelim veya bizim için ha-yırlı olmadığını bilelim, bunun imtihan vesilesi olduğunu bilelim ve ona günahsız ağızlarla dua edelim.

İmtihanlarımıza sabretmek, Allah (cc)'tan dua ile yardım istemek ve sonucun hayırla bit-mesi temennisiyle esen kalın.

Devletin İsteddiği İslam'dan İslam'ın İsteddiği Devlete

Mustafa GÜLDAĞI

Son yüzyıldır halkı Müslüman olan ülkelerde, akli batıya uygun, seküler, milliyetçi ve bir tutam da ulusalcı, hadi bir yemek kaşığı da sosyalist liderler (kuklalar) başa getirildi. Bunların görevi ya İslam'a tamamen düşman olup yok etmek ya da "DEVLETİN İSTEDİĞİ BİR İSLAM OLUŞTURMAK." (tabi buna İslam denirse)

İslam'ın istediği devlet kendi hayat tarzlarına ve efendilerinin çıkarlarına uygun değildi. Bunlar görünürde önce Müslüman gibi gelirler. Ama yönetimi eline alınca yavaş yavaş diktatörlüğe geçerler. Daha sonra da kendisinin çıkarları doğrultusunda bir İslam oluşturur. Daha doğrusu İslam'ın kendisine uymayan kaidelerini yok sayıp kendi rejiminin ve çıkarlarının müsaade ettiği bir İslam'a evet derler. Ve böyle bir İslam'a müsaade ederler.

Bunlar, camilere sıkıştırılmış, hapsedilmiş bir İslam'ı savunurlar. Bunlar, hiçbir zaman Allah'a olan kulluğu bozan soruları gündeme getirmezler. Hep, sakız çiğnemek orucu bozar mı? Hep bunları gündemde tutarlar.

Bunlar "Dinde zorlama yoktur" (Bakara 256) ayetini pek severler ve söylerler. Ama "Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler kâfirdir." (Maide 44) ayeti onlara göre çok marjinaldir. Şiddet içerir. Teröre teşvik ediyor(!)

Bunlar, "Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin" (Maide 51) ayetlerini gündem dışı tutarlar. Eğer gündeme getirirlerse İsrail ve Amerika'nın gözünden düşerler. Bu

ayete uyarlarsa ABD tarafından terör listesine alınırlar.

Bunlar, Amerika'nın, İngilizlerin ve diğer sömürgeci devletleri yönetimin her kademesine karıştırıp, Allah'ın (cc) ise yönetimde hiç bir şeye karıştırılmadığı bir İslam'ı savunurlar. Bunlar, Mısır'da, İslam'ın istediği bir devleti savunuyor diye **Hasan el Benna'ları** öldürmeyi, darağaçlarında **Seyyid Kutup'ları** asmayı, fitne ve fesad üreterek "**MURŞİ'lere**" darbe yapmayı farzmuş gibi görev sayarlar. Çünkü bunlar (kuklalar) devletin istediği İslam'(!) oluşturmaya çalışırlar.

Bunlar, çıkarlarının, rejimlerinin tehlikeye gireceğini anladıklarında bir İSTİKLAL MAHKEMESİ kurarlar. Rejimi tehlikeye sokan İskilip'li Atıf'ları, Şeyh Said'leri assın diye başına da "3 tane Ali" korlar.

Bunların Tunus'taki modeli de aynıdır, Ceza-yir'deki modeli de aynıdır, Pakistan'daki modeli de aynıdır, Afganistan'daki modeli de aynıdır, Arabistan'daki modeli de aynıdır, Libya'daki modeli de aynıdır. Tek amaçları "**Devletin istediği İslam**" adında zehirli bir çorba pişirip gelecek nesillere de bu çorbayı bir güzel içirmektir. Bu çorbayı içen nesil de dini "devletin istediği İslam'dan" ibaret sanır.

Bilmeliyiz ki İslam 4 bölümden oluşur. Ve bu 4 temel unsurla dünyaya adaleti özgürlüğü götürür. Bunlar:

1) İman	2) İbadet
3) Hukuk, Şariat	4) Ahlak

Bir insan bu dördüne de iman ederse Müslümandır. Birini inkâr ederse Müslümanlığı kalmaz. Mesela hukuk, şeriat kısmını kabul etmiyorum derse dinden çıkar. Zaten en önemlisi de bu ya. İslam'ın hukuk, şeriat kısmını yok saydığında toplum yıkıntıya uğruyor. Ahlak, ibadet, iman kalmıyor. Devletin istediği İslam'ı uygulamak isteyenler İslam Hukuk ve Şeriatını kaldırıp bir kenara atarlar veya tamamen uygulamazlar. Çünkü bu İslam hukuk ve şeriatıyla "çağdaş milletler seviyesine" ulaşamaz, batının rahatça kölesi olunamaz, batının uzakta kumandalı oyuncağı olunamaz. Zaten biz Batılılarla ve küfür dünyasıyla hukuk ve şeriat silahımızla savaştık. Bu silahla başlarına başlarına vurduk. Ama ne zaman ki onların hukukunu alıp kendi hukukumuz yaptık, hep yenik düştük.

Tüm bunlara rağmen onların işgalinden kurtulduğumuzu söyledik. Ticaret hukukunu, savaş hukukunu, eğitim hukukunu, ekonomi hukukunu tamamen batıdan aldık ve onlara karşı halen mücadele ettiğimizi söylüyoruz. Onlar zaten kendi hukuklarını, kriterlerini bizlere kabul ettirmekle zafere ulaşmışlar. Sen halen vatan millet Sakarya, Çanakkale geçilmez tekerlemelerini söyleyedur.

İslam hukuk ve şeriatı uygulandığında Afganistan'da ve Ortadoğu'da Amerika'nın ve İngilizlerin, Filistin'de İsrail'in, Çeçenya'da Rusya'nın, Cezayir ve Afrika'da Fransa'nın çıkarları tehlikeye girecek. Hatta bitme noktasına gelecekler. Yıkılacaklar. Bu yüzden Filistin'de Hamas istenmez, Mısır'da İhvan-ı Müslimin istenmez, Afganistan'da Taliban istenmez, Cezayir'de FİS (İslami Selamet Cephesi) istenmez, Pakistan'da Cemaat-i İslami istenmez, Afrika'da direnişçi Müslümanlar istenmez.

Bu yüzden İslam ülkelerindeki yönetimlere kuklalar atarlar ve devletin istediği bir İslam oluştururlar. Tabi bu İslam da Emperyalist devletlerin çıkarlarıyla çelişmeyen bir İslam. Kuklalarla iş yürütürler. Bu aralar göze batan kuklagiller şunlar: Çeçenya'da kukla Ramazan Kadirov en açık örneği. Afganistan'da kukla Karzai. En tazesi de Mısır'da "darbeci Genel Kurmay Başkanı SİSİ ve saz ekibi". Sözde darbe yaptılar ama neden?

Mursi gelir gelmez şunları yaptı:

- Süveyş kanalında iki limanı hemen millileştirdi. Sömürgecilerin zoruna gitti.

- Filistinli kardeşlerimizle olan sınır kapısını açtı. Amerika'nın nazlı bebeği İsrail'in zoruna gitti. Tehlike oluşturdu.

- Anayasayı değiştirip daha İslami bir anayasa için düğmeye bastı. Laikler "eyvah şeriat geliyor" diye sokaklara indiler.

- Eğer ihvan Mısır'da hâkimiyeti eline tam geçirseydi bu başta Suudi Arabistan, Kuveyt gibi ülkelerin başındaki kuklagilleri rahatsız edecekti. Çünkü İhvanın kolları oralara kadar yayılmış. Bu yüzden darbeye tam destek verdiler.

- Mursi, Suriye'de muhaliflerin yanında olduğunu söyledi. Esed bin Fesad'ın" zoruna gitti. Bu İran'ın canını sıktı. İran da tedirgin oldu.

- Mursi, Mısır'ın ekonomisini sömüren 30 ailenin üstüne gideceğini söyledi. Faizciler, kan emici patronlar üstüne geldiler.

Yani şunu demek istediler: **"Sen İslam'ın istediği devleti kuramazsın, devletin istediği İslam'a itaat etmelisin"**. Devletin İsteddiği İslam sömürücülerin, emperyalist devletlerin elinde. Ve Mursi'nin gitmesi için düğmeye basıldı. Ve bir darbe. **Ama öldürmeyen darbe güçlendirir.** Şunu da unutmamak lazım. Sisi ve Sisi'nin efendileri sisli havaları çok severler. Böyle havalarda alttan mal götürürler. Sisli bulanık havalarda daha rahat hareket ederler.

Aynı olaylar Cezayir’de oldu. **İslami Sela- met Cephesi (FIS)** seçimleri büyük bir oyla kazanmıştı. Resmi kaynaklara göre %55, kendi kaynaklarına göre %80 oyla kazanmışlardı. Ama sömürgeci güçler “İslam’ın istediği bir devlet” olur korkusuyla Cezayir’in kukla ordusuna darbe yaptırıp FIS genel başkanı Prof. Abbas Medeni başta olmak üzere birçok ileri gelenlerini tutuklattılar. Cezayir’de “İslam’ın istediği bir devlet” kuramazsınız dediler.

5 Ocak 2006 seçimlerini Filistin’de **HAMAS** %58 ile kazandı. Ama başta Siyonist işgal devleti İsrail ve daha sonra ABD ve yandaşları seçimlerin ertelenmesi için her türlü baskıyı uygulamaya başladılar. Seçim sonucunu dikkate bile almak istemediler. Tanımadılar. Ambargo uyguladılar. Filistin’e gönderilen para yardımını kesmek istediler. Ve İsrail HAMASI yok etmek için 2008’de tekrar Filistin’i bombalamaya başladı. Onlarca Müslüman öldü.(1) Sorun **“İslam’ın istediği bir devlet”** kurulur mu korkusu. Zaten İsrail’in eski Dışişleri ve Savunma Bakanı Moşe Arens: **“İsrail için gerçek tehlike mevcut Arap yöneticileri değil, Ortadoğu’da hızla taban bulan radikal İslamcılardır” (2)** demişti. İşte yıllar öncesinde terdihinliklerini böyle ifade ediyorlar.

4 Aralık 1995’te Türkiye’de İslami değerleri öne çıkaran Refah Partisi %21 ile birinci parti oldu. Ve koalisyon hükümeti kurdular.(koalisyon doğrudur yanlışdır tartışılır) Ama Erbakan’ın lideri olduğu Refah Partisi Türkiye’de bir takım İslamileşme adımları atmaya başladı. Bu hem içerde hem dışarıda tehlike arz etti. Ve darbe oldu. Darbe Müslümanlara yapıldı. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş Refah Partisi hakkında “Laik Cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri” gerekçesiyle dava açtı. 8 ay süren dava sonucunda Refah Partisi kapatıldı. Dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya **“İRTİCA (İslam) PKK’DAN DAHA TEHLİKELİDİR”** dedi. Onlara göre İslami faaliyet hemen bitirilmeli. PKK bitmese de olur. İşte darbeyi böyle yaptılar. Sorun yine aynı: **“İslam’ın istediği bir devlet”** oluşur mu korkusu. Bu yüzden Türkiye’de hep devletin istediği bir İslam dayatılır. Tam tersi olursa hemen sokaklara birileri dökülür: **“Laiklik elden gidiyor”, “irtica hortladı”, “Atam sen kalk ben yatam”** gibi bilindik şarkıları okumaya başlarlar. Mısır’da da bu şarkıları söylediler. Ammaaa bu şarkı burada bitmez! Söylediğiniz (uluduğunuz) bu şarkılarla Allah’ın nurunu söndüremezsiniz. NİYE Mİ?

“Onlar ağızlarıyla Allah’ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.”(Saff 8)

Ateş yakınca üflediğinizde ateş sönmez aksine daha da artar. Kâfirler ve onlara benzemeye çalışanlar da ağızlarıyla İslam’a saldırıyorlar. Bu Müslümanların uyanmasına vesile olacaktır inşallah. Birlik ve beraberliğe katkı sağlayacaktır.

Küfür sistemi 3 ayak üstünde durur:

1) Firavun: Siyasal ayağı simge ediyor. Lider.

2) Haman. Bürokratik ayak. Haman, Amon tapınağının başrahibidir. Çıkarlara göre din oluşturur.

3) Karun: Ekonomik ayak. Küfür sisteminin devamı için ekonomik destek sağlar. Sonuna kadar sağlar. (3)

Günümüzde de aynıdır. Siyasi liderler vardır İslam’a düşman. Hep Müslümanlar aleyhine söylemlerde ve eylemlerde bulunur, emir verir.

Haman’ları vardır. Sömürücü yalancı din adamları. Küfür sisteminin ayakta kalması için dini istedikleri gibi çarpıtırlar. Firavunları haklı çıkarmak için yalan konuşurlar. Şuan Mısır’da Ezher Şeyhinin darbecilere destek vermesi aklıma geldi nedense.

Ve Karunlar vardır ekonomik destek sağlayan. Parayla medya kuruluşları kurarlar. Yalan haber yaptırırlar. İslam’a dil uzatırlar. Parayla banka kurup faizi yayarlar. Kapitalizmi genişleterek sömürge sistemi kurarlar.

Bu üçü de tevhide savaş açarlar. Sonunda Firavun denizin ortasında boğulur. Haman pislik bir şekilde ölür, yok olur. Karunlar ise malıyla mülküyle yerin dibine geçirilir...

Ve en sonunda **“Devletin istediği din yıkılır, İslam’ın istediği devlet kurulur” Ves-selam...**

Selam ve dua ile...

KAYNAKLAR:

(1) Emperyal Kuşatma, Ali Kaçar, s.311-313, 379-383

(2) Doğan Bekim, Milli Gazete, 13 Temmuz 2013

(3) M. İslamoğlu, Mu’min 24. ayetin tefsiri

Tam Olmak mı? Yarım Kalmak mı?

Ayşegül İNANLI

Her işimize başladığımız gibi, buna da Rabbimizin rızasını kazanmak için başladık. Rasulullah(sav)'ın tabiriyle dinimizi tamamlamak, bir bütün olmak, eksiklikleri kapatmak, yarım kalan şeyleri bütünlemek içindi gayemiz, Rum suresi 21. Ayetin hitabıyla "Kaynaşmanız için size kendi cinsinizden eşler yaratıp aranızda sevgi ve merhamet peyda etmesi de onun varlığının delillerindendir. Doğrusu bunda iyi düşünen bir kavim için ibretler vardır."

Evet, birçoğunuz anladınız, evlilikti bahsettiğimiz, evlenmek, huzur bulmak, eş bulmak, sırdaş bulmaktı gayemiz, en önemlisi de cennet yoluna yoldaş bulmaktı o çetin, dikenler ve acılarla dolu yolda her daim elinden tutacak, destek olacak bir yâr bulmaktı. İnsan olmanın verdiği acelecilik, unutkanlık ve sabırsızlık birçok soruna yol açabilirdi bu beraberlikte ama asıl olan yürüdüğümüz yolun bilincinde ve en başta verdiğimiz söze yani rabbimizin rızasına uygun hareket etmektir. Zaten rabbimize dayanınca hangi işimiz hallolmazdı ki.

Öyle bir rahmetti ki evlilik, dinimizin yarısı onda saklıydı, sadece nikâh kıymakla bu diğer yarıyı elde edemezdik elbette, gülümsemenin bile karşılığının sadaka sevabı olduğu dinimizde, bu büyük müjdenin karşılığı sadece yedirmek, içirmek ve insani ihtiyaçlarını karşılamak da olamazdı elbette, o değil bu değil peki çok mu zordu bu müjdenin karşılığı; asla. Rasulullah (s.a.v) buyuruyor ki: "Karı koca birbirine sevgi ile bakınca Allah da onlara rahmet nazarı ile bakar ve ellerini ellerine aldıklarında, günahları parmakları arasından dökülür." [Râfi'] O güzel

Rasul (s.a.v) ne de büyük bir müjde vermiş, işte dinimizin diğer yarısını kazanma yolunda atılan adımlardan sadece bir tanesiydi bu.

Acaba en son ne zaman eşimize sevgi dolu baktık gözlerindeki derinliklerde cenneti görüp cennet vesilem, iyi ki varsın dedik; en son ne zaman elini içten sevgiyle, sahiplenerek tuttuk parmaklarının arasından dökülen günahlarının sevinci ve hafifliğiyle sevdiğine dönüp helalim iyi ki varsın dedik, çok mu zor gelirdi bunları yapmak bir gün oruç tutmak ya da beş, on rekât namaz kılmak daha mı kolay geliyordu ne!!! Rabbimizin ahdi vardı ama "aranıza sevgi ve merhamet koyması onun varlığının delillerindendir." diyordu Rabbimiz.

Sevgi ve merhamet evliliğin iki temel taşı olmazsa olmazı, dünyaya baktığımız zaman insanlar haramlara bata çıka öyle bir pislikteler ki, ama mü'min öyle değil. Tabii ki Rabbim onu tertemiz yaratmış tertemiz bir eş vermiş ama bu eş, sanki evlenirken sandığa koyup sakladığımız ve ihtiyacımız oldukça çıkardığımız elişleri gibi nikâhla eve koyup ihtiyaç oldukça kullanılan biri değildir tabii ki.

En başta söyledik ya eş olmak yoldaş olmak-tı, hani bir söz var ya "Ey yârim ne önümden yürü seni ezeyim ne arkamdan yürü sırtımda taşıyayım yanımdan yürü yüreğimin, kalbimin olduğu yerden yoldaş olayım.

Ey mü'minler artık tercih bizim tam olmak mı istediğimiz yoksa yarım kalmak mı? Cennet vesilelerimizin elini her daim tutmak duasıyla...

Amerika'da İslam

Abdussamed ÖZKAN

1 1 Eylül 2001 saldırısına kadar, Amerikalı Müslümanlar tarihsel olarak kamunun ilgisini çok az üzerine çekti. Bunun sebeplerinden biri şuydu: Amerikalı Müslüman halkın dini ibadetleri yerine getirme ya da dini yaşamada izledikleri hareket tarzı idi. Örneğin, çoğu Yahudi ve Hristiyan kendilerini "cemaat hareketi" tarzında organize edip belli yerel kilişelerde veya sinagoglarda toplanıp dinlerini yaşıyorlar, bu yerler sadece ibadet yerleri değil aynı zamanda hem dini eğitim merkezleri, hem sosyal dayanışma ve hizmet merkezleri hem de dernek tarzında ve kurumsal nitelikte birlik oldukları ortak duygu paylaşım merkezleriydi. Öte taraftan, Müslümanların geleneksel cami anlayışı, mescidlerin birer sosyal cemiyet merkezi olmaktan çok sadece ibadete ayrılmış yerler olduğu kanaati ve uygulamasıdır. Yalnız artık Amerikalı Müslümanlar arasında camilerin birer sosyal eğitim ve dayanışma merkezleri olması anlayışı hâkim durumda ve uygulamada. Ve Amerikalı Müslümanlar arasındaki camilerin fonksiyonu anlayışındaki ve uygulamasındaki bu tarihi değişim, yerel küçük İslami kurumsal yapıların ortaya çıkmasına sebep oldu ve camiler kurumsal yapı hüviyetini kazandı.

Amerika'da Müslümanların nüfusu 20. Yüzyıla kadar oldukça düşüktü. Amerikan kıyılarına ilk ulaşan Müslümanlar, Amerikan sivil savaşından (1861-1865) önce Afrika'dan köle olarak getirilen Müslümanlardı. Bazı hesaplara göre bu kölelerin %10'u köleleştirilmeden önce dinlerini yaşıyorlardı. Çünkü Amerikalı köle sahipleri, Hristiyan dini ibadetleri dışında tüm dini ibadetleri

yasaklamıştı. Bu dönemde hiç bir İslami topluluk gelişim sağlamadı. 19. Yüzyılın sonlarına doğru büyük bir Arap göçmen akını Amerikan kıyılarına ulaştı. Çoğunluğu Lübnanlı Hristiyanlar olmak üzere bazı Lübnanlı ve Suriyeli Müslümanlar da gelip yerleştiler buraya. Bu grubu yine çoğunluğu Lübnan'dan olmak üzere 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ikinci bir göçmen dalgası takip etti. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Amerikan üniversitelerinin ve iş olanaklarının eşi görülmemiş bir şekilde genişlemesiyle birlikte daha da çok arttı ve 1960'daki göç reformuyla birlikte büyük bir Müslüman akını Amerika'ya yerleşti ve vatandaşlık kazandı.

Bu dönemde "İslam Milleti" (Nation of Islam) adlı büyük bir dini hareket, bazı "Afrikalı Amerikalılar" arasında büyük bir önem kazandı. ("African American" terimi çoğu Afrikalı kölelerin soyundan gelen siyahî Amerikalılar için kullanılır). Bu hareket 1930'da Wallace Fard tarafından başlatıldı ve 1934'ten ölümü 1975'e kadar Elijah Muhammed tarafından yönetildi. Siyahîlerin güçlendirilmesi için başlatılan "The Nation of Islam" hareketi, Hristiyan inancının genel prensipleri, İslam ve siyah ırkçılığının/özerkçiliğinin sentezinden oluşuyordu. Mutlak kontrolü Elijah Muhammed'in elinde olan bu hareket beyazları şeytani ırk olarak görüyordu ve siyahîleri bu beyaz toplumdan uzak durmaları için kışkırtıyordu. 1960'lı yılların başında Malcolm X The Nation of Islam'ın en karizmatik meşhur vekili idi. 1964'deki Hacc menasikinden sonra Sünni İslam'ı seçti ve ırkçı hareketi destekleyen The Nation of Islam'ı reddetti. Ve bir yıl sonra da

suikasta uğradı. Elijah Muhammed'in ölümüyle birlikte oğlu Wallace (W.D) Muhammed, hareket üyelerinin büyük çoğunluğunu Malcolm X örneğinde olduğu gibi Sünni İslam'a taşıdı. Ardından hareketin ismini The Mosque Cares olarak değiştirdi ve anti-beyaz ırkçılığını tekzip ederek hareketin üyelerini Amerikan siyasetinde rol almaları için cesaretlendirdi. Bugün hareketin yaklaşık 50.000 takipçisi var.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra buraya ulaşan Müslümanlar yeni memleketlerinde dil, eğitim ve hayat tarzlarını değiştirme yoluyla artık asimile oldular. 1970 ve 1980'li yıllarda buraya göç eden göçmen dalgası beraberinde daha conservative/muhafazakâr bir İslami geleneği getirdi ve daha sıkı bir İslami usule/geleneğe dönüş üzerine baskı yaptılar. Bu yeni kültürel ve ruhsal bozulmayı/yozlaşmayı birbirinden ayırtırmaya çalıştılar. Tabi bu sıkı İslami geleneği sürdürmek gerçekten çok zordu, içinde bulundukları ekonomik sistem, ahlaki yapı ve demokratik-kapitalist sistem inanları çok zorluklarla yüz yüze getirdi. Müslümanlar artık Amerikan toplumunda çok bariz bir yere sahip olduktan sonra bile asimilasyon üzerine tartışmalar devam etti. 1990'lı yıllarda içinde Mevlana Ebul ala el-Mevdudi, Ali Nedvi, M. Ali Kettani, Raşid Gannuş ve Hasan Turabi'nin de bulunduğu birçok Müslüman lider Amerikalı Müslümanların kendi kimliklerini korumaları, iyi birer vatandaş olmaları ve yeni ülkelerine adapte olmaları adına yazılar yazdılar ve dersler verdiler. Her ne kadar Müslümanların Amerikan kültür eleştirisi devam etse de ve asimilasyonla mücadele adına bazı organizasyonlar kurulsa da, demokratik yolla kamusal alanda Müslümanların haklarını gözetecek ve geliştirecek hukuki ve siyasi tedbirler arama yoluna giden kurumsal yapılar kuruldu. Bunlar arasında The Islamic Society of North America (Kuzey Amerika İslam Toplumu), The American Muslim Alliance (Amerikalı Müslümanlar Paktı/İttifakı), The American Muslim Council (Amerikalı Müslümanlar Konsülü), The Council on American Islamic Relations (Amerikan İslami İlişkiler Konsülü) ve The Muslim Public Affairs Council (Müslüman Kamu İşleri Konsülü) yer alıyor. Ve ayrıca 1990'la birlikte camilerin sayısında iki kat artış yaşandı ve ilerleyen 10 yıllarda yaklaşık 200 İslami okul kuruldu.

Öte taraftan Amerika'daki farklı etnik gruplardan oluşan Müslüman çeşitliliği büyük ölçüde politik birliği engelledi. Bu gün çoğu Sünni olan Afrikalı Amerikan Müslüman topluluğu Amerika'daki Müslüman nüfusunun çeyreğini oluşturu-

yor. 50'den fazla etnik gruptan oluşan Müslümanların yüzde 65 ila 80'i arasındaki Müslüman nüfus birinci ve ikinci göçmen nesilden oluşuyor. En büyük etnik gruba sahip olan Güney Asyalı göçmenler ise Müslüman nüfusun yaklaşık yüzde 30'unu oluşturuyor. Müslüman Arap göçmenler ise Müslüman nüfusunun yüzde 25'ini temsil ediyor. Amerikalı Müslümanların çoğunluğu Sünni olmakla birlikte hemen hemen her mezhepten Müslümanlar yaşıyor burada. Doğal olarak farklı etniklerden oluşan bu Müslüman grupların farklı tecrübeleri ve arka planları karmaşık bir iç dinamığa yönlendiriyor.

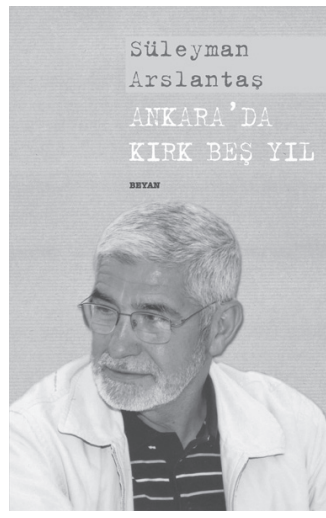
Buradaki Afrikalı Amerikan Müslümanlar uzun zaman boyu sivil haklarını elde etme adına çok mücadele tecrübeleri oldu. Bir şeyler göçmen Müslümanlar için merkezi bir öneme sahip oldu Patriot Act'i ile birlikte, ve iç siyaset 11 Eylül saldırısıyla birlikte terörizmle sıkı bir mücadeleye girdi. Gerçekten, 11 Eylül saldırısı Amerikalı Müslümanların hayatında yeni bir sayfa açtı. Burada bazı İslami merkezleri ziyaretimizde Müslüman liderlerin anlattığına göre her ne kadar Dünya Ticaret Merkezine (World Trade Center) yapılan saldırı Amerikalı yerli halkın kızgınlığını Müslümanların üzerine çekmesi sonucu bazı İslami kurumlar ve camiler saldırıya uğrasa da George W. Bush dâhil olmak üzere Amerikan halkının büyük bir çoğunluğu El-Qaide'nin radikal Fundamentalist hareketinin acısını buradaki Müslümanlardan çıkarma çabasına müdahalede bulunduklarını söylediler. Hatta buradaki bir kaç İslami grup liderleri 11 Eylül saldırısından sonra birçok Yahudi ve Hristiyan cemaat üyeleri camilerimizin ve okullarımızın önüne gelip bize destek oldular ve yapılan saldırıları protesto ettiler dediler. Anayasal haklar adına da hukukun bütün etnik grup ve dinleri eşit ölçüde kapsadığını vurguladılar ki Amerikan Anayasası'nda din ve devlet işlerinin ayrılığı ilkesinden hareketle devlet herhangi bir dine taraftar ve destek olamaz ve finansal yardım sağlayamaz ve her dine eşit mesafede yaklaşılır. Teoride bu böyle...

Yine de birçok Amerikalı Müslüman yabancılık ve hatta çok korku hissetmişler. Ne kadar doğru bir benzetme olacak bilmiyorum ama 11 Eylül saldırısını olayın Amerikalı Müslüman halkın psikolojisi üzerindeki etkisinin sonuçları bakımından Türkiye'deki 28 Şubat olayına çok benzettim.

Şu an baktığımızda Amerikalı Müslümanlar ile diğer halk arasındaki gelecek ilişki yönü net gözüküyor...

(Devam Edecek)

Misal Gösterilecek Bir Hatırat¹

Bilal SÜRGEÇ

"Ankara'da 45 Yıl"

(ve Süleyman Arslantaş)

Süleyman Arslantaş'ı nereden tanıyorsunuz diye sorsalar, fotoğraflarından, iktibas'ı otuz yıl takip etmiş biri olarak yazılardan, "Olaylarla Ortadoğu" kitabından, Araştırma Kültür Vakfındaki konferansından, bir de Selami Çekmegil Abi'ye sorduğum bir soru üzerine onun da "Sorunun cevabı bu kitap'ta" diye tarafıma verdiği Ankara'da 45 Yıl isimli eserden... Kitabı okurken kendisi ile de telefonda görüştüm.

"Ankara'da 45 Yıl'da anlatılanların iki bölümünden, hazırladığım yeni kitabım için istifade ettim. Bu kitabı son yılların -hatıra anlatım- kitapları için örnek gösteriyorum. Branşım gereği Prof. Halil İnalıcık ve Prof. İlber Ortaylı'nın bu tür kitaplarını da okumuştum. Hele Prof. Halil İnalıcık'ın Tarihçilerin Kutbu isimli hatıratı yayımlandığında etkili bir reklamı da yapmıştı. Ancak kitabı bitirdiğimde tam bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Bunun temel nedeni söyleşiyi yapanların ya tarihçi olmamaları, ya da büyük tarihçimizin, yaşadığımız Türkiye şartlarından günceli pek de isabetli takip etmeyen, isabetli yorumlamayan tarihin derinliklerine dalmış olmasıydı. Sıcaklığı yoktu. Konuşanlar onun yaşamına vakıf değildi. Yönlendirme yapamamışlardı.

Süleyman Arslantaş'la konuşmayı yapanlar ise onunla aynı mücadele içerisinden geliyorlardı. Soru-dukaları soruyu, karşısındaki kişiyi, yaşanan dönemi çok iyi biliyorlardı. Bunun sonunda akıcı, 50 yıllık bir tarih ortaya çıkmıştı.. Türkiye'nin son 50 yılını araştıran herkese birinci elden kaynak diye bu kitabı gösteriyorum.

Bir zamanlar İslahatçı Demokrasi Partisi Malatya İl Başkanı idim. İktibas'ı da takip ediyordum. Muhalif karakterli bir dergiydi. Muhalefet her zaman ilgi çeker. Zülfü Öz isminde havacı subay bir komşum vardı. Onun vasıtasıyla da Malatya'ya gelen Rahmetli Ercüment Özkan Bey'le tanıştık. İkisnin aralarındaki konuşmalardan çok iyi ahbap oldukları

anlaşılıyordu. Ercüment Özkan, uçaktan iner inmez 'SENA TV'de bir konuşma yaptı. Harika bir konuşma üslubu vardı. Çok rahat konuşuyor, tatlı, hiç de yabana atılmayacak argo kelimeleri bir sanatçı ustalığı ile cümlelerinin arasına o kadar güzel serpiştiriyordu ki renkli bir ifade üslubu ortaya çıkıyordu. Buna hayran olmamak elde değildi. Devirsi gün konferansına gittim. Malatya şu anda nasıldır bilmiyorum ancak o dönemde Malatya'da yaşayan, İslam'a ilgili duyan herkes bir İmam Gazali gibiydi. Pazarda sebze sattığını bildiğim bir esnaf çıktı Ercüment Bey'in konuşmalarına itiraz etti. Bir esnaf tenkit etti. Diğer kaynak sordu. Bir diğer kaynağın sıhhatini sordu. Soranların hiç biri de akademisyen değildi. Biri çıktı şöyle şöyle konuştun, doğrusu böyle olması lazım dedi. Rahmetli dayanamadı "Malatya'ya konferans vermeye mi geldik, dinlemeye mi geldik belli değil..."

Zülfü Öz'le, kendisini postahannede çalışan bir ahabının evinde ziyaret ettik. Biz'den başka misafirler de vardı. Üzerinde pijama, onun üstüne de kollarını geçirmediği bir ceket atmıştı. İslami konularda topluma bilgi verenlerde gördüğüm kendini ağırdan satma ve resmi havası yoktu. Çok rahat, kendinden emin, yaşı 60'a merdiven dayamış biri olmasına rağmen yakışıklı biri vardı karşımızda. Kendisine sorulan sorulara özgüveni zirve yapmış bir düşünce adamı edasıyla cevap veriyordu.

Süleyman Arslantaş'ın fiziki yapısında ise derviş efendiliği ve çelebiliği havası görüyordum. Bu beyefendilik kitabındaki cümlelerine aynen yansımıştır.

Süleyman Arslantaş, Ercümen Özkan Bey'in arkadaşı. Kitabında ona geniş yer ayırmış. Bunu konu ile alakalı olanların bilgisine havale ediyorum.

Bu kitabı Maraş tarihine ilgi duyan arkadaşlara da tavsiye ediyorum. Süleyman Bey, tek Parti ve DP iktidarı döneminde CHP'ye oy vermiş bir babanın evladı. Anlattıkları o günkü sosyal tarih açısından ilgi çekici. Menderes'in 27 Mayıs'tan birkaç ay önce Maraş'ın Kurtuluş günü (12 Şubat) kutlamalarına katılması buradaki geçit resminde CHP'li bir aileye mensup, soyadı Beyazıt olan birinin kılıç sallaması, halkın bundan anlam çıkarmasını anlatan cümlelerinin altını çizdim.

Maraş'ın işgalinde şiddetli Kış'ta evinde yakacak olmayan, çocuğunu donmaktan kurtarmak isteyen bir Müslüman hanımın, kilisedeki papaz Ağop'dan yardım istemesi insanı derinden yaralayan acıklı bir anekdot. Ağop efendi "sana yardım ederim ama başın kapalı, buraya girip çıkarsan İşgalci Fransızların dikkatini çeker, başını açmalısın!" diye şart koşar. Bu şart 28 Şubat'ta Üniversitelerde tesettürlü öğrencilerden de istenir. Süleyman Bey, Kayseri'deki bir mitingde tarihe bir göndermede bulunarak işgal dönemindeki kilise görevlisi Ağop Efendi'ye "işgal bitmedi mi?" diye sorar.

Burada anlatılanların tamamını yazmıyorum ama Lozan'da İnönü'nün halifelikle ilgili Müslüman büyükelçilere verdiği cevap (31) üzerinde tez çalışması yapmak gerekir. Türkiye Lozan'da hangi bas-kılara maruz kaldı?.. Bunun cevabı henüz verilmiş değildir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında Selanik kökenlilerin, İnönü döneminde Kafkas kökenlilerin iktidar olması; böyle bir tespit de ayrı bir çalışma konusu olmalıdır.

Süleyman Aslantaş Bey'in **Cumhuriyet döneminde İslami manada en kaliteli kitaplar 1935-1948 arasında neşredilmiş diyor. En kalitesiz dönem ise 1950-1960, diye ifade ediyor.** Bu kitaplar hangileridir diye bir bibliyografya çalışması yapmak gerekir. Çünkü bu, çok ilginç bir bilgidir.

Süleyman Bey, Mustafa Kemal döneminin Müslümanlar tarafından net açık bir şekilde neden nasıl sonucuna dayanarak bilimsel açıdan ele alınmadığını yazmaktadır. Kuru karalamaların hiçbir sonuç ve kar getirmediğini belirtiyor.

Sadettin Bilgiç'in evine patlayıcı konulması hadisesi de anlatılıyor. Sadettin Bilgiç "Biz İslamiyet'i namaz kılmak oruç tutmak dışında bir şey görmüyoruz" diye bir beyanat vermiş, güya. Hâlbuki kendisi öğrenciler rahat ders çalışsınlar diye onlara büro tutan, yardım etmeye çalışan hayır sahibi biridir. Aynı zamanda babası müftüdür. Buna rağmen sözün aslı anlaşılmadan, heyecanlanan bir genç Sadettin Bey'in evine patlayıcı bırakmış. Bunda biraz da **"Üniversiteler Fikir Aksiyon Birliği"** başkanı Selami Bey'in İngiltere'ye gitmesi ve birliğin kontrolünden çıkması da etkili olmuştur sanıyorum. Çünkü platform onun kontrolünde düzenli bir şekilde meseleyi devam ettiriyorken, yasal çizgiye azami derecede titizlik gösteriyorken yurt dışına gidince bir boşluk meydana gelmiş, o genç de içine düştüğü bu boşlukta böyle çok tuhaf, şaşkın bir eylem ortaya koymuş...

Yeniden Milli Mücadele hakkında da ilginç bilgiler var. Tarafsız bir gözlemlerle. Ancak bazı olaylarda bazı kişilerin adları verilmiyor. **Mesela Prof. Mümtaz Soysal'ın Anayasa'ya giriş kitabını alelacele isteyen kimdi?..**

Hizbüttahrir'le ilgili ilginç bilgiler var. Şahsım adına önemsedim; Çünkü mensubu olduğum, İslahatçı Demokrasi Partisi'nde de beş yıl Malatya il başkanlığı ve parti MKK üyeliği yaptığım dönemde de Yeniden Milli Mücadele topluluğuna absürt suçlamalar yapıldı. Güya Mücadele Birliği, Hizbüttahrir'in mesajını millileştirmiş! Bize de bu teşkilat hakkında öğretilen Hizbüttahrir'in Siyonist İsrail devletine karşı hiçbir mücadelesinin olmamasıydı. Şimdi ikisinde de bilgi eksikliğinin yanlışlığını gideriyoruz.

Ercüment Özkan'ın Hizbüttahrir'den ayrılış nedeni şöyle anlatılıyor: Hizbüttahrir bir hilafet kurmak istiyor; merkezi de Amman olacak. Ercüment Bey bu Arap milliliği diyerek kendi ifadesi ile hareketi boşuyor. Mücadele Birliğinin düşünce kalıplarını kullanan bizlere sorsalardı aynen şöyle söyledik: "Daha 95 sene önce küçük bir Çerkez köyü olan, yıllarca krallıkla yönetilmiş, entelektüel birikimi bulunmayan Amman'ın, İstanbul'un yanında lafı mı olur?"

45 yıl önce bazı milletvekillerinin çay ocaklarında masa üzerinde kendi kendilerine İslam İnkılâbı yapma hayalleri, ciddiyetten uzak bir hal olarak belirtilse de çok tatlı bir hatıra üslubu içerisinde sunuluyor.

Ticaniler, Mustafa Kemal'in heykellerini yıkan tarikat... **Başkanı Kemal Pilavoğlu, CHP milletvekili imiş.** Hayatının son yıllarında Kürt olmasına rağmen Türklerin eski inancı Şaman dinine mensup olduğunu ilan eden Cemal Kutay'ın 1950 öncesi çıkardığı Millet Mecmuası İslami motiflerle doluymuş!..

27 Mayıs'ı yapan Genç subayların çoğu Amerika'da tahsil görmüş. Gerek Demokrat Parti'nin gerekse daha sonra Başbakan olan İnönü hükümetinin, devrilmesini Amerika sağlamış. Çünkü bunlar Süleyman beye göre, hâlâ İngiltere'yi güneş batmayan, dünyanın en güçlü devleti sanıyorlarmış. Hâlbuki dünya siyasetinin ana merkezine ABD yerleşmiş... Bunların Reel politikten haberleri yokmuş! Ve bu bilgisizlikleri siyaseten silinmelerine neden olmuş.

Türkes'in Cemal Gürsel'i silahla yaraladığını bir şehir efsanesi sanırdım. Hayır, değilmiş. Türkes onu ayağından vurmuş...

Belki kitap içinde küçük bir ayrıntı; ancak etkilendim ve altını çizdim, o da şu: Süper marketler yeni yeni açılıyor. Zahid Kotku Efendi **"Bunlar mahallenizdeki bakkalın hukukunu zedelemesin! Mahallenizdeki Rum bakkalın bile bir hukuku var, Onu zedelemeyin, sakın ha!"** ihtar ve gelinen nokta; AVM'lerle, mega marketlerle biten, tükenen bir küçük esnaf zümresi!..

Süleyman Bey'den bir hakşinaslık örneği: **"Allah gani gani rahmet eylesin; Said Çekmegil Ağabey bize bir temel attı: Her şey, Kur'an'a göre değerlendirilmeli..."** diye.

Allah-u Ekber

Bekir TOK

Üstad Seyyid Kutub idam sehpasına götürülürken kelime-i şehadet telkini için Ezher'li bir hoca getirilir. O; "Ey Seyyid Kutub! Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" der. Seyyid Kutub: "Komediye tamamlamak için mi geldin? Şüphesiz biz "La ilahe illallah" dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise karşılığında ekmek yemek için, "la ilahe illallah", söylüyorsunuz!" diye cevap verir.

Halklar kendilerini irşad edenler olduğunda patlamaya hazır volkanlardır. Kendilerini bağlayan zincirleri koparabildiklerinde birçok kere tarih şahit olmuştur ki yıkamayacağı, aşamayacağı engel yoktur. Müslümanların özünden kopmuş, fitratına yabancılaşmış nesillerini, lavlarını fıskırtmasın diye ağzını tıkayan, sıkıca binbir türlü zincirlerle sarmalayanlar ise tağutlardır.

Tağutlar; bu amacını birçok yolla yapar. Doğan çocukları, küçüklüğünden itibaren televizyonla tanıtır. Televizyon nesillere yaşam modeli sunar. Batıl bir yaşam modeli... Müslüman anne babanın öğretmesi, uygulaması,

örnek göstererek uygulatması gereken İslami hayat modeli yerine batıl yaşam modeli baskın olur. Çocuklar eğlensin, öğrensın (!) diye Müslüman evlere giren bu ajan ev içindeki muhabbeti sevgiyi darmadağın etmesi gibi diğer etkilerinin yanında, aslında fitratımızdaki o İslami yaşantıyı da yavaş yavaş alır götürür.

Tağuti rejimler; ikinci darbeyi eğitim sistemleri ile vurur. Altı yaşına kadar anne babadan çok televizyonun eğitiminden geçen çocuk bu sefer, yozlaştırma sürecini tamamlamış ve hem dü-

şünce hem de ameli dünyası tamamen yozlaşmış öğretmenlerin tezgâhına yatar. Artık en az on iki sene bu tezgâhta düşünce dünyası işlenecek, putperestlik benimsetilmeye çalışılacak, en azından İslam "öcü" gösterilerek hiç olmazsa ara bir yerde kalsın amacı güdülecektir.

Şeytanlıkta cinden hocalarının ellerine su bile dökemeyeceği iki ayaklı şeytanların oluşturduğu bu düzen, içinde dindarlık ile modernlik arasında yaşanan savaşta cephe beğenemeyen araf sakinlerini hayatlarının her alanında hile bombardımanına tutar. Eğer biraz

26 Temmuz Cuma günü tüm Türkiye genelinde camilere hutbede okunması için gönderilen metin Diyanet'in gerçek yüzünü gösteren deliller kervanına eklendi. Suriye'de son iki senede 300.000'e yakın Müslüman katledilmişken, Myanmar'da Müslümanlar diri diri yakılıyorken, dünyanın dört bir tarafında İslam düşmanları Müslüman kanı akıtmaya devam ederken, çiçek böcek dini anlatan Diyanet bir anda bu önemsiz konulara parmak basma lütfünde bulundu.

sağlam kalmışsa kurbanlardan biri, her tarafında "yozlaştırılmış" kurbanlar görecektir, sürekli onlarla muhatap olacaktır. Bir süre sonra onlarla oturup kalkarak o da "yozlaşanlar" grubuna dâhil oluvacaktır. Sonra bilbordlar, baş kaldırılamayacak derece haramlarla dolu sokaklar, "Allah'a ve peygamberine savaş açmış" bankaların imrendirici teklifleri, onbinlik futbol beşikleri, moda tanrısının medyada reklam şeklinde tezahür eden vahiyleri, kapitalizm tanrısının çekici alışveriş mabetleri, demokrasi dininin insanları uyuşturan ve sallabaş sünepelere dönüştüren öğretileri ve daha nice hileler ile biz kurbanlara bin yanımdan uzatılmış namlular...

Bu kadar ve daha nice tuzaklardan kendini olabildiğince kurtarmaya çalışan, "tuzaklara batmam da fitratım İslam'dan da uzaklaşmayayım" düşüncesiyle dinini öğrenmeye çalışanlara da bu düzenler adres gösterir: Camiler. Camileri "Allah'ın evi" olarak tanıtır. Oysa orada Allah'ın insanlara sunduğu din değil, tağutların değiştirdiği, dönüştürdüğü, "tehlikeli" argümanlardan arındırarak oluşturduğu yepyeni farklı bir din öğretilir. O zaman o yapıların hangi "ilah"ın evi olduğu konusunda şüpheler uyanır.

Camilerde her gün öldürülen binlerce, milyonlarca mazlum göz ardı edilir. İslam kardeşli-

ğinden bahsedilir ama bu kardeşlik sanki sahte sınırların dışında hatta aynı ırkın dışındaki Müslümanlar için geçerli değil gibidir. Çünkü sınır içinde ölen birkaç kişi, sınır dışında katledilen milyonlardan daha fazla gündem olur hutbelere.

Sonra ırzına zorla geçilen bacılarımız da hiç umurlarında olmaz. "Kardeş kavgası" olarak adlandırılır kutsal mücadeleler. Tekbir sesleri ile tağutlara indirilen darbeler doğal olarak onlara ait bu kurumlarda "haksızlığa alet ediliyor" olarak adlandırılır.

26 Temmuz Cuma günü tüm Türkiye genelinde camilere hutbede okunması için gönderilen metin Diyanet'in gerçek yüzünü gösteren deliller kervanına eklendi. Suriye'de son iki sene de 300.000'e yakın Müslüman katledilmişken, Myanmar'da Müslümanlar diri diri yakılıyor, dünyanın dört bir tarafında İslam düşmanları Müslüman kanı akıtmaya devam ederken, çiçek böcek dini anlatan Diyanet bir anda bu önemsiz konulara parmak basma lütfunda bulundu. Ama nasıl? Bakalım:

"Aziz kardeşlerim!"

Ancak Müslüman muhayyilenin bugün tekbir sesini hayal edemeyeceği yerler de var. Bağdat'ın sokaklarında, Şam'ın çıkmazlarında, Nil nehrinin

kıyılarında kardeşin kardeşi öldürürken Allah-u ekber demesi ne hazindir. Bebeklerin kulaklarına okunan tekbirin, artık onlar katledilirken duyulmaya başlanması ne büyük bir hüsrandır Ya Rab!

Bir insanı öldürmenin bütün insanlığı öldürmek olduğunu öğütleyen bir dinin mensuplarının, bunu yaparken en yüce kelimeyi dillerine alabilmelerinden daha hazin ne olabilir. Tekbiri bir katlin, tekbiri siyasi bir emelin, tekbiri bir sûiistimalin, tekbiri bir ticaretin sloganı haline getiren Müslümanların "hayye'ale'l-felâh" çağrısına mazhar olmalarını ne kadar bekleyebiliriz? Allah'ın büyüklüğünü küçük emellerimize âlet ettiğimiz sürece, nasıl kurtuluş umabiliriz? Allah'ın zulme razı olmayacağını bile bile, O'nun adını hayal edilemeyecek yerlerde tekbirlerle dillendirmek, İslam'a karşı işlenen ne büyük bir cinayettir."

Bağdat'ta, Şam'da ve Mısır'da kardeş kardeşi öldürüyormuş.

Allah'ü ekber diye haykıran mücahidler bebekleri katlediyormuş. Nitekim eli kanlı şebbiha-ların "Allah'ü ekber" değil, ancak "Esed ekber" dediklerini biliyoruz.

"Bir insanı öldürmek, bütün insanları öldürmek gibidir" düsturu Maide suresinin 32. Ayetinde şöyle anlatılıyor: "Bu nedenle, İsrailoğullarına şunu yazdık: Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan birçoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır." Dikkat edilirse bir istisna var ayette: "bir başka nefse ya da yeryüzünde bir fesada karşılık ol-

Tarih boyu mücahidler Allah'ın hükümleri ile hükmedilmeyen toprak kalmasın diye kendi diyarlarını terk edip dünyanın dört bir yanında kılıç salladılar. Rasulullah'dan bu zamana kadar gelmiş geçmiş mücahidler asrımıza şöyle bir ziyarette bulunsalar, günümüzün hâşâ Allah'dan ve Rasul'ünden bile merhametli "hümanist" belamlarından "terörist" damgası yemeleri işten bile değil. Diyalogçu ve hümanist bu zihniyet aslında yazının başında bahsettiğimiz tağuti düzenlerin kalelerini korumaktan başka bir amaç gütmüyorlar. Çünkü "Allah'ü Ekber"i coşkuyla hutbede anlatan hocalar, aslında "Allah'ü Ekber"den en çok korkan da onlara bu yazıları okutturanlar. O yüzden bu yüce kelimeyi de kendi dilleri ile anlatıp deforme etmek istemektedirler.

maksızın (haksız yere)"

Tekbiri siyasi emelin sloganı haline getirmekten bahsetmiş sevgili (!) Diyanet. Evet doğru, Allah sadece ağaç dikmeyi, namaz kılmayı, yalan söylememeyi, helal kazanmayı emretmiş. Sizin için faiz hükümlerinin, miras hukukunun, İslam'ın kadınlar için belirlediği hükümlerin, had cezalarının bir değeri yok. Tüm bu konularda söz sahibini Allah kılmak isteyen Müslümanların da "hayya ale'l felah" çağrısına mazhar olmalarını bekleyemiyor-muş değerli hocalarımız.

Siyasette, ticarete "en büyük Allah" demek, tüm söz hakkının onda olduğunu haykırmak "küçük emeller"den ibaretmiş.

Allah'ın zulme razı olmayacağını bile bile, O'nun adını tüm bu konularda tekbirle dile getirmek İslam'a karşı işlenen en büyük cinayettir. Oysa tüm bu konularda "Allah'ü ekber" dememek,

Allah'ı tek yetki sahibi kılmamak şirk, şirk ise en büyük zulüm değil midir? Allah'ın razı olmayacağı zulüm nedir o halde?

Tekbir seslerini asrısadetteki cihadlardan hatırlıyoruz. Hamza, Ali ve Ubeyde (r.a) Bedir'de karşısına çıkan üç müşriği devirdiğinde Müslüman saflarındaki tekbir nidaları sanki kulağımızda. Ali (r.a) hendeği atlayan Mekke'nin yiğitlerinden Amr'ı yere serdiğinde Müslümanların "Allah'ü ekber" diye haykırışlarını duyar gibiyiz. Muhammed bin Mesleme İslam düşmanı Kab bin Eşref'i geberttiğinde haksız yere tekbiri küçük emellerine alet etmişti (!). Rasulullah (s.a.v) Kurayza yahudilerinin erkeklerini öldürürken Diyanet'in bu masum hutbesi henüz inzal olmamıştı.(!) Yada Rasulullah'dan bu yana tekbirlerle fethedilen İslam topraklarında kâfirlerin boynu vurulurken Allah'ın askerleri siyasi emellerine dini nasıl da alet etmişlerdi. Cihan harbinden

sonra kâfirlerle göğüs göğüse mücadele eden Anadolu aslanları da bu yüz karası hutbeyi duyamadan şehid olmuşlardı.

Tarih boyu mücahidler Allah'ın hükümleri ile hükmedilmeyen toprak kalmasın diye kendi diyarlarını terk edip dünyanın dört bir yanında kılıç salladılar. Rasulullah'dan bu zamana kadar gelmiş geçmiş mücahidler asrımıza şöyle bir ziyarette bulunsalar, günümüzün hâşâ Allah'dan ve Rasul'ünden bile merhametli "hümanist" belamlarından "terörist" damgası yemeleri işten bile değil. Diyalogçu ve hümanist bu zihniyet aslında yazının başında bahsettiğimiz tağuti düzenlerin kalelerini korumaktan başka bir amaç gütmüyorlar. Çünkü "Allah'ı Ekber"i coşkuyla hutbede anlatan hocalar, aslında "Allah'ı Ekber"den en çok korkan da onlara bu yazıları okutturanlar. O yüzden bu yüce kelimeyi de kendi dilleri ile anlatıp deforme etmek istemektedirler.

Tağutlar bahsettiğimiz üzere çeşitli aşamalardan kurbanlarını geçirerek kendi yonttuğu tek tip "yurttaş"larını tasarlarken, son aşama olarak da din algısını kendi bakış açısıyla "tek tip" olarak vatandaşlarına sunmak istemektedir. Çünkü bu işi gerçekten ihlâs ile yapacak âlimlere bırakacak olsaydı, zaten İslam'la tamamen çatışan ve sömürü üzerine kurulu düzenlerinin devam etmesi mümkün olmayacaktı. İnsanlara dürüstlükle ilgili İslami konuları sürekli aşılacak, böylece kendi tüm hileleri, hırsızlığı yaparken kurbanlarından en ufak zararı görmeyecektir. Sonra infakı anlatacak, milyonlarca insan yeryüzünde aç sefil dolaşırken Müslümanların zekât paralarını lüks camilerin avizelerine harcatacak, her sene umre yapmanın fazileti anlatılarak dünyanın dört bir yanında zulüm gören Müslümanların payları-

Tağutlar bahsettiğimiz üzere çeşitli aşamalardan kurbanlarını geçirerek kendi yonttuğu tek tip "yurttaş"larını tasarlarken, son aşama olarak da din algısını kendi bakış açısıyla "tek tip" olarak vatandaşlarına sunmak istemektedir. Çünkü bu işi gerçekten ihlâs ile yapacak âlimlere bırakacak olsaydı, zaten İslam'la tamamen çatışan ve sömürü üzerine kurulu düzenlerinin devam etmesi mümkün olmayacaktı. İnsanlara dürüstlükle ilgili İslami konuları sürekli aşılacak, böylece kendi tüm hileleri, hırsızlığı yaparken kurbanlarından en ufak zararı görmeyecektir. Sonra infakı anlatacak, milyonlarca insan yeryüzünde aç sefil dolaşırken Müslümanların zekât paralarını lüks camilerin avizelerine harcatacak, her sene umre yapmanın fazileti anlatılarak dünyanın dört bir yanında zulüm gören Müslümanların payları-

na zulmedecektir. İsterse-niz Diyanetin bu tarihten önceki on hutbesinin konularını gözden geçirelim:

19.07.2013 Helal Kazanç
Helal Lokma

12.07.2013 Helal Kazanç
Helal Lokma

05.07.2013 Ramazan ve
Oruç

28.06.2013 İslami bir
değerimiz: Edeb

21.06.2013 Berata Ulaşa-
bilmek

14.06.2013 Yaz Kur'an
Kursları

07.06.2013 Mü'minler
Kardeşirler

31.05.2013 Mirac Kandili

24.05.2013 Tükenmeyen
zenginlik: Kanaat

17.05.2013 Geleceğimi-
zin teminatı: Gençler

Görüldüğü gibi hutbelerin konusu ya kandiller, ya da genel ahlak kuralları. Mayıs'tan bu yana acaba müstekbirler kaç bebeğin kanını akıtmışlardır Allah bilir. Oysa Kurtuluş Savaşı'na ortam hazırlayan hutbeleri hatırlıyoruz. O zamanın hocaları

kapının dışında savaş varken edepten, kanaatten değil o an için daha önemli olan "cihad"dan bahsediyorlardı. "Düşman kovulana kadar Cuma kılmak caiz değildir" diye haykırıyordu imamlar minberlerden.

Sevgili Diyanet (!) bil ki bizler "Allah'ı Ekber" diyoruz. Allah'ı Ekber diyerek, Allah diğer tüm tanrılardan, kanun koyuculardan, tağutlardan, diktatörlerden daha büyüktür diyoruz. Allah'ın hükümlerini hiçbir tağutun, parlamentonun, diktatörün ağzına değişmiyoruz. Evet, siyasette de, ticarette de, sanatta da, okullarımızda da, evlerimizde de, işyerlerimizde de, düşünlerimizde de de "Allah en büyük" olsun istiyoruz. Seyyid Kutub'un dediği gibi: "Biz bu kelime için canlarımızı feda ederken ya da etmek isterken sizler ise böyle kelimeler sayesinde eklemek yiyorsunuz."

Sevgi - Buğz Dengesi

Nuray BİLGİLİ

Sevgi, insanoğlunun fitratında bulunan bir haslettir. Her insan şüphesiz bir şeyi veya birini sevme duygusuyla dünyaya gözlerini açar. Aynen sevgi duygusu gibi bunun zıddı olan buğz (kin, nefret, husumet) duygusu da insanın fitratına yerleştirilmiştir. Ve insanın yaşamı bu iki hasletin dengesini kurabilme mücadelesiyle geçer.

Sevginin kaynağı bazen "nefs"tir, bazen "ruh"tur. Her iki halde de insan kendi nazarında güzel olana meyl eder. Fakat nefsanî sevgiler insanı daima hüsrana uğrattırırken, ruhi veya kalbi sevgiler insanı doğru bulmaya götürür. İşte severken veya buğz ederken bizi şekillendirecek, bize yön verecek bir formüle ihtiyacımız var. Çünkü biz insanlar çoğu zaman sevgi ve buğz dengesinde terazimizi Rabbimizin razı olmayacağı yöne kaydırabiliyoruz. Bazen sevmemiz gereken insanlara karşı buğz edebiliyor, bezende

buğz etmemiz gereken insanları sevebiliyoruz.

İnsan bazen eşini, çocuğunu, arkadaşını olmasından çok fazla severek onlara mükem-

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Allah Resulü (s.a.v) "Sevdiğini orta yollu sev, bir gün düşmanın olabilir. Düşmanına da orta yollu buğz et. Umulur ki bir gün dostun olabilir.(Tirmizi Birr 60). Buyurarak bizlere sevgi-buğz dengesindeki en güzel formülü bildirmiştir. Bu noktada 'çok muhabbet, tez ayrılık getirir' sözünden yola çıkarak eşimize, çocuğumuza, arkadaşımıza dengeli bir sevgi ve muhabbet beslemeliyiz. Sevdiğimiz, tanışıklık ettiğimiz biri gün gelir hesapta olmayan bir sebepten ötürü düşmanımız olabilir. Yahut buğz ettiğimiz, iki dünya bir araya gelse sevemem dediğimiz biri de dostumuz olabilir. İşte bu dengeyi sağlam taşlar üzerine kurmalıyız ki her iki halde de hüsrana uğramayalım.

mellik atfediyor. Bu yüzden eşini, çocuğunu veya arkadaşını hatasızmış gibi değerlendirip, karşılaştığı ufak bir olumsuz davranışta hüsrana uğruyor. Bu tür sevgi anlayışına sahip olan anne, örneğin çocuğunun bir hatasını gördüğünde onu uyarmaz, görmezden gelirse bu çocuğuna yaptığı en büyük kötülük olur. Zira çocuk bu hatası hoş görüldüğü vakit yaptığı şeyin doğru olduğu kanısına varır ve bu kişiliğinde onarılmaz yaralara sebep olur. İnsan bu şekilde muhabbatına aşırı bir sevgiyle bağlandığında, o şahsın hatalarını tenkit etmek bir yana bu davranışlarını farkında olmadan taklit etmeye başlar. Bunu çevremize nazar ettiğimizde fazlasıyla görüyoruz.

Görsel ve yazılı medyanın uydurduğu hayali

kahramanların, heva ve heveslerine tabi olmuş sanatçıların(!) günümüzde çocuklar tarafından nasıl taklit edildiğini tabiri caizse içimiz yanarak izliyoruz. İşte bu ölçüsüz sevgi ve hayranlığın bir sonucudur.

Aynen sevgi gibi buğz etme noktasında da dengeyi korumak önemlidir. Bazen bir arkadaşımızın, bir yakınımızın hatasını görürüz. Ki hatalar biz insanlar içindir. Bu şahsın on iyiliği varsa bir hatası yüzünden bu on iyiliğini yok saymak, bu hatası yüzünden bu şahsa buğz etmek adaletli midir? Müslüman bir şahsiyetin böyle bir durumda karşısındaki şahsın hatasını görmezden gelmesi yahut güzel bir dille uyarıp, Allah (c.c)'dan bu şahsı ıslah etmesi yolunda dua etmesi beklenir. Böyle bir durumda topyekûn bağları koparmak, buğz ederek yapılan iyi ve güzel davranışları heba etmek bir Müslümanla özdeşleşmeyen bir tutumdur.

Şüphesiz bir Müslüman, iman etmiş olduğu İslam dininin, itidalli bir davranış sonucu, kendisini dünyevi ve uhrevi mutluluğa yaklaştıracak kaidelerini bilerek hareket eder. Zira âlemlere rahmet olarak gönderilen Allah Resulü (s.a.v) "Sevdiğini orta yollu sev, bir gün düşmanın olabilir. Düşmanına da orta yollu buğz et. Umulur ki bir gün dostun olabilir. (Tirmizi Birr 60). Buyurarak bizlere sevgi-buğz dengesindeki en güzel formülü bildirmiştir. Bu noktada 'çok muhabbet, tez ayrılık getirir' sözünden yola çıkarak eşimize, çocuğumuza, arkadaşımıza dengeli bir sevgi ve muhabbet beslemeliyiz. Sevdığımız, tanışıklık ettiğimiz biri gün gelir hesapta olmayan bir sebepten ötürü düşmanımız olabilir. Yahut buğz ettiğimiz, iki dünya bir araya gelse sevemem dediğimiz biri de dostumuz olabilir. İşte bu dengeyi sağlam taşlar üzerine kurmalıyız ki her iki halde de hüsrana uğramayalım.

Biz Müslümanlar için sevginin ve buğzun tek kaynağı Allah (c.c)'ın rızasını kazanabilmek olmalıdır. Ve içinde bulunduğumuz şu ahir zamanda kalplerimize soralım, gerçekten bizler için sevgi ve buğzun yegâne kaynağı Allah (c.c)'ı razı etmek midir? Hak ile batılın, helalle haramın kördüğüm olduğu, içinde bulunduğumuz bu çağda, kaçımız bu dengeyi koruyabiliyoruz yahut korumak için mücadele ediyoruz. Ne yazık ki Müslümanlar arasında dahi bu dengenin kaybolmaya yüz tuttuğuna şahid oluyoruz. Rabbimiz: "Muhammed, Allah'ın elçisidir. Ve onunla birlikte olanlar da kâfirlere karşı zor-

lu, kendi aralarında merhametlidirler. Onları, rüku edenler, secde edenler olarak görürsün; onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) ve hoşnutluk arayıp isterler. Belirtileri, secde izinden yüzlerindedir. İşte onların Tevrat'taki vasıfları budur.

İncil'deki vasıfları ise: Sanki bir ekin; filizini çıkarmış, derken onu kuvvetlendirmiş, derken kalınlaşmış, sonra sapları üzerinde doğrulup boy atmış (ki bu ekicilerin hoşuna gider. (Bu örnek) Onunla kâfirleri öfkeliendirmek içindir. Allah, içlerinden iman edip salih amellerde bulunanlara bir mağfiret ve büyük bir ecir va'd etmiştir." (Fetih 29) buyurarak Müslümanları kendi aralarında oldukça merhametli olmaya, hatalarını, kusurlarını örtmeye davet ederken bizler neden nefret oklarımızı kendi kardeşlerimize saplama telaşındayız. Müslümanların dağınıklığı, birbirleriyle olan bağlarının zayıflığı, tek bir gaye uğruna gayret etmemeleri, işte bu tablo her şeyi ortaya koyuyor.

Yaşanan bu vakiaları ele alarak kimlere sevgi besleyeceğiz ve kimlere buğz edeceğiz ayetler ve hadisler ışığında gözden geçirmemiz gerekiyor. Rabbimiz bizleri şeytanın adımlarını takip etmekten korusun. Eşimize, çocuğumuza, arkadaşımıza, yakınımıza vs. çevremizdeki tüm şahıslara Allah (c.c)'ın rızasını gözetmeyi ve itidalli bir şekilde sevgi duymayı, gizli aşıkâr tüm İslam düşmanlarına, Allah (c.c)'ın dinini alaya alanlara, Allah Resulü (s.a.v)'nün sünnetini görmezden gelenlere, Müslümanların üzerlerine çöreklenen kâfirlere, Müslümanlar arasına şeytanın bir hilesi olan nifak tohumlarını ekmeyi hayal edenlere karşı da buğz etmeyi Âlemlerin Rabbi olan Allah(c.c)'dan niyaz ediyoruz.

Neyleyim?

Ömer Ali TORTUM

'Mecnûn ol!' diye bu uğraş beyhude;
Neyleyim Leyla'yı, çölü neyleyim?!
Yeşilse de cennet, gözüm mavide;
Ummanı bulmayan gölü neyleyim?!

Alaca atlarla ömür geçerken,
Ölüm benim için ne geç ne erken.
Bir adım ötemde sonsuzluk varken,
Yerimde saydıran yolu neyleyim?!

Silüet yurdundan sevgilin bu mu?!
Nerede maşuğun göz alan nuru?
Uzanmazsa yedi kat göğşe doğru,
Misk-i amber kokan eli neyleyim?!

Hakikat suyuna yüzün sürmezse,
Hikmet sofrasından lokma yemezse,
Bir kere vecd ile ALLAH demezse,
Binbir vaaz veren dili neyleyim?

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Adana'lı okurlarımızdan Emin IŞIK'ın ablası vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Genç Birikim